

Sylvia Renningi kummaline abielu

Maria Oberlini romaan

1.

Sylvia Renning oli muutunud furnu-fabrikants. Kõikmüügi ma-
tes ta oma omale otse.

„Ei, onu Bernd! See pole tõsi... see ei mõi ju tõsi olla! Pole
ju ka midagi juhtunud! Kuidas tuleks siis Karl-Egon sellele!“

Wanahärra maatas ärna ja kurwa pilguga alla noorele tüdrukule.

„Istu, Sylvia,“ ütles ta siis tõsiselt. „Müu mind, mul on väga
rahju, et ma pean seda sulle ütleva. Aga pidin ma siis ootama, kuni
ehk head sõbratarid sulle ette kannavad, et Karl-Egon kofib Meeta Sibe-
liuse? Sa pead sellega leppima ja unustad tema.“

Sylvia Renningi nägu lebas warjus. Kuid wanahärra nägi just
päris selgesti huurt walu ja libedust seal, mida põhjustas see teade.
Kuid jällegi algasid kahtlused.

„Ma ei mõi seda uskuda, onu Bernd! Karl-Egon sõitis ju alles
nelja nädala eest, ja siis oli weel kofit hästi. Sa tead ju, ta sõitis waa-
tama, kas ta tehastes on kofil korras, ja peale tema tagastulekut pidi
awaldatama meie kihlus!“

„Kas oled oma isaga selle üle kõnelemud, Sylvia?“

Noore tüdruku ilusa näo üle libijes terge puna.

„Ei,“ ütles ta pikkamisi. „Ma ei tea, kuid mul näis iffa, nagu
oleks ifal midagi Karl-Egoni wastu. Ma tahtsin oodata, kuni ta tagasi
tuleb. Muid ja tõesti, et ifal oleks midagi meie ühenduse wastu?“

Bernhard Möllers wõttis õetütre kae oma pihku.

„Sah, Sylvia, jeda usun ma kindlasti. Ta diqusega, Karl-Egon
on siin nõbu, ja meie kofit tunneme teda küllalt hästi. Armastuswääri-
line selliline, elegantne sportlane, jeda küll! Kuid ta tergemeelne,
priiskaja, pealiskaudne. Mui mind, Sylvia, ma poleks ses ühenduses
temaga siinse mingit õnne näinud. Kui hooletu on ta oma terafetehas-
tega! Ei, Sylvia, see mees pole sobiw abikaasaks!“ Ta tahtis weel
midagi juurde lisada, kuid teda segati selles. Sylvia Renning oli püsti
faranud. Rahutult kõndis ta sinnes ruumis edasi ja tagasi.

„Ma tean,“ ütles ta ägedalt, „teie ei kannata teda, ja seepärast
tahate mulle müüd sihendada, et ta tahab Meeta Sibeliusst kofida. Kuid

Tartu Ülikooli Raamatukogu

ARHIIVKOGU

mina kirjutan veel täna temale ja küsin järgi. Siin peab olema mingi ekfitus, ja kõik selgub pea."

"Sa võid seda lihtsamalt teha, Sylvia," ütles Bernhard Mollers rahulikult. "Selista talle! Vädi ei tea ja, et ta on juba faks nädalat jälle Berliinis?"

Sylvia Renning pöördus kiirelt ümber.

"Siin Berliinis? Ta mina ei tea midagi sellest?" Ta wankus ja oleks kuffunud, kui Bernhard Mollers poleks kiirelt juurde tõtanud ja teda toetanud. Ta aitas teda ettevaatlikult diivani juurde ja asetask ta sinna peale.

"Jah, Sylvia, ma usun, nüüd on sul küll kõik selge. Miks kirjutask Karl-Egon sulle viimati?"

Noor tüdruk ei vastanud. Ribedus ja piim peegeldusid selgesti tema peenes näos. Mõned minutid lebas ta täiesti liikumata. Mollers filmitsej teda murelikult.

"Pean ma sulle midagi tooma, Sylvia? Puudub sul midagi?"

Tüdruku nägu muutus. Wali, ofustaw joon asetask ümber ilusalt wormitud, ilmerikka suu.

"Ei," ütles ta. "Aga, palun jutustamulle... ütle mulle kõik, mida sa tead!"

"Ei," ütles Bernhard Mollers pehmelt. "Mispärast siis? Sa oled väsimud ja vajad rahu. Teine kord ütlen sulle kõik."

"Ei," ütles ta kangekaelselt. "Ma tahan kõik teada, onu Bernhard!"

"Noh, hea küll," ütles wanahärra lõpuks õhates. "Et sinu ja Karl-Egoni wahel olid juhted, mis olid rohkem kui sugulaslikud, märkasin ma juba ammu, et aga midagi jiduwmamat oli teie wahel mahatehtud, oli mulle teadmata. Alles hiljuti kuulsin Klubis kõneldamat ühendusest Meeta Sibeliuse ja Karl-Egoni wahel. Ma ei annud asjale suurt tähendust, pidasin seda lihtsalt tühjaks jutuks. Täna aga..."

"Mis oli siis täna, onu Bernd?"

"Täna," kõneles Bernhard Mollers erutatult edasi, "kuulsin kõnelust May Sibeliuse ja ühe teise praktikandi wahel. Sa tead ju, et praegu on faks praktikanti wabatahtlikult Renningi tehastes, seal hulgas ka May Sibelius, Meeta Sibeliuse wend. Mõlemad noored fergemeelsjed fergatsid, kes oma üade raha lahtiste kätega wälja annawad ja fellele praktikandiaeg pole mingi tõsine õppeaeg, waid ainult sportlik waheldus. Ma feisin mõlema noormehe tööruumis ja ofkisin sahtlilt üht akti, mida wajasin. Mõlemad ei wõinud mind näha. Ma kuulsin, et May Sibelius kõneles kihlusest ja kutsus teist praktikanti omale külle. Kui nad mind nägid, olid nad muidugi imestunud. Ma ütlesin noorele Sibeliusele, et olin nende kõneluse tahtmatu pealtkuulaja, ja küsisin eelseiswast kihlusest. Ta jattus weidi segadusse, jutustask aga mulle siis, et kihlus leiab aset õige warsti. Ta palus, et hoiaaksin seda waid enese teada, mida talle ka lubasin."

Sylvia Renning nuufus waljusti. Pizarad woolasid tal filmitst.

"Aga mispärast siis, onu? Mispärast? Mispärast?"

„Mispärast, Sylvia? Vihne asi! Naša! Meeta Sibeliusel on neli miljonit. See partii, kas ja mõistad?“

„Kuid seda ei vaja ju Karl-Egon! Tema mõlemad tööstused...“

... seisawad warisemise ees, Sylvia! Ta ei mõista äri juhtida, ta on mõtetu priiskaja, huwideta kaupmees. Tema naise miljonid garanteerivad talle muretu elu.“

„Kuid minu isa oleks ju ka teda aidanud!“

Bernhard Mollers hoidus küsiwaisse silmissse waatamast. Ta kõndis aeglaselt mööda tuba edasi ja tagasi.

Karl-Egon Santen on targem, kui sa arwad, minu laps, läbis tal pea. Ta teab juba kindlasti mõned nädalad, et Kenningi tehased, hoolimata kõigest waewast ja tööst, tagasi lähewad ja weel väga tagasihoidliku sissetuleku annawad — kui mitte weel halvemat ei juhtu! Seotud ta weel ei olnud ja seepärast ta siis kiirustas ettemalmistustega miljonite pärijamaga abiellumiseks. Bernhard Mollers nägi oma õetütre walust moonutatud nägu, kuulis tema tšast nuttu...

„Wõta end kofku, Sylvia!“ ütles ta tõsiselt. „See kelmi ei ole seda wäärt, et sa ühegi pisara tema pärast walad. Mida rutemini sa teda unustad, seda parem. Uhu mind, sa ei kaota midagi.“

Sylvia Kenning tõusis aeglaselt diivanilt.

„Ta oli mulle väga armas, onu Mollers,“ tuli tšast, peaaegu hääletult tema huultelt. Wali joon tema sinu ümber muutus sügavamaks.

„Kuid sul on õigus, ma ei tohi enam temale mõelda ja kustutan igaweseks mälestuse temast. Sumalale tänu, keegi ei tea, et oli kihlusi kawatsed. Ja need, kes seda aimawad... no, ma hoolitsen jelle eest, et nende aimused rawitakse. Ma jaan...“ Ta waatas laugusse ja waikis.

„Sylvia,“ ütles Bernhard Mollers murelikult. „Ma tunnen sinu uhkust ja sinu ägedust. Ära lasse end tšastakalust wälja heita. Mis on siis sellest, kui tõesti paar inimest on üllatunud ja sina pead mõningaile ebameeldiwale küsimusele wastama! See pole nii halb. Sinu õnn on tähtsam. Ja seda poleks sa jelle mehe kõrwal iialgi leidnud.“

Mõni aeg oli waikne.

„Kas isa teab...?“ küsis Sylvia lõpuks.

„Ei, Sylvia.“

„Ära siis ütle talle, palun, midagi,“ armas ta rahulikumalt. „Ta oli wiimase ajal väga närwiline, ma ei taha teda rahutuks teha.“

„See küll, Sylvia. Küüd lasse mul minna, olen kaua juba siin olnud. Kas oli see õige minust seda julle ütelda?“

Sylvia Kenning noogutas wäsinult.

„Jah,“ ütles ta tänulikult. „Kui mõtlen jellele, et teised oleksid minust ütelnud...“ Ta tõmbas käd kofku. „Küüd olen ma ettemalmistatud.“

Ta andis onule kätt. Ta nägu oli rahulikumaks muutunud.

„Ma tänan sind väga, onu Bernd! See oli tõeline sõruseawaldus!“

„Tšallenagemiseni, Sylvia! Ja ära wõta seda nii raskest, kuuled sa?“

Sylvia Renning oli üffi.

Ta oli läinud oma magamistuppa, istus juba kaks tundi tualett-laua taga ja ei võinud muud mõelda, kui maid, et teda oli petetud, et Karl-Egon oli teda äraannud. Ta ei leidnud ühtegi pisarat enom. Rõõmus ja piin nõõrisid tal kõri kinni, pea põles nagu tuli, silmad valutasid, tuim tunne ajetses jüdames.

Ta mõtiskles. Kergemeelselt ja pillajaks oli onu Bernd teda nimetanud. Aga mida ta ei teadnud, oli see, et ei ühelgi teisel kui maid Karl-Egonil oli võimalik Sylvia Renningi ühtet südant päris omale mõita.

Kui ta oli tulnud Schweitzi pensionaadist koju tagasi ja isa suure majapidamise üle võtnud, polnud austajad cemale jäänud. Kuid ta jäi külmaks ja tagasihirvaks.

Mees nõbu Karl-Egon, kes tuli oma juurelt välismaa reisirilt, olles külaline tema majas, leidis teed Sylvia jüdamesse. Karsti oli ta, afudes elama Berliini, fagedane külaline Renningi villas. Tema lahke, alati rõõmus iseloom, tema elegantne, tema osav jutlemine, tema sportlikud tagajärjed, kõik see tõi teda Sylviale ifka lähemale.

Päris selgesti nägi ta jeda kõik nüüd. Kerge oli see olnud noort tüdrukut, kes — üffildajena illeskasvanud, isa ifka väga tegevuses, ema vara furnud — tundis end tuge majavana, enesele mõite. Peale üht jõutu mälja rohetisse oli neil otjustaw kõnelus.

Sylvia punastas, mõeldes sellest, ja kohtudes tundis ta, et ta jeda meest ifka veel armastas. Ta ei võinud neid tuliseid fundlusi, mida nad vahetasid, unustada. Ta nägi selgesti mehe ilusat nägu enese ces, kuifis õrnu armastusejõnu. Tal oli põletavalt häbi. Ta kui ta ta meest tuhakord veel armastas, keegi ei kohtinud jeda teada, mees iie kõige vähen veel!

Otjustavalt tõusis ta ülles, läks kirjutustlaua juurde ja hakkas kirjutama:

„Armas Karl-Egon! Ma pean julle täna lühidalt midagi ütlemä. Ma ei armasta sind. See oli effitus. Ma tean, ja annan mind wabaks, kui jeda sinult palun. Ma tean ka, et tunustad minu põhjust ja astud meie kawaksetud kihlusest tagasi. Palun sinult maid üht veel: jäta mind nüüd üffinda ja ära tuse meile. Soovin julle kõife head. Palun, ära nõua minult rohten jeketust! Ütlen julle awameelselt, et armastan teist. Ela hästi!

Sylvia.“

Kindlate, energiliste tähtedega kirjutas ta selle kirja. Ta naeratas fivedalt, kui ta jeda üle luges. Kas ta usub, et ta üht teist armastab? Armukade oli ta küll! Wõi oli see maid mehelit ifeteadmus, haawõttud edemus? Kuidas see ka oli, ta teadis, et ta ei küffi midagi, maid waatab sellele kirjale kui eriti õnnelikule juhusele.

Sylvia kirjutas ümbrikule tehaste aadressi. Kii ei tuleks ta mõttele, et Sylvia midagi tema wuteft plaanidest teadis.

Kui ta kõlistas, et teenijale anda kiri üle posti panemiseks, waatas see talle kohtunult otja.

„Preili Sylvania“, ütles ta aralt, „kas teie ei tahaks pitalti heita? Teie näite nii wäga wäsinud.“

„Ei, Betti. Ma lähen wälja. Wiige see kiri posti, ja tulge siis ning aidake mind riietumisel.“

Tüdruk waatas murelikult oma noore käskijanna otja ja kuuletas, Sylvania taalus järgi. Wõis ta end täna tõesti niipalju usaldada, et minna inimeste hulka? Ta läks peegli juurde. Tõesti, ta nägi halb wälja. Silmad tumedate warjudega piiratud, nagu furnuaknawatu. Kuid tähelepanuwäärt, see muudatus tõi ta ilu weel rohkem esile, eriti sel, kummalisel wiisil!

Ta wõttis wanni, lamamis juukseid, muretšes juure hoolega oma wälimuse eest. Pari ifegi oma harjumuse wastu weidi puna huultele ja kõmbas siis tüdruku abiga lumivalge, elegantse atlasfiidist õhtukleidi selga, mis oli kaunistatud raskete mustade tikandustega.

„Preili Sylvania on wäga ilus täna,“ ütles tüdruk.

Sylvania kinnung ei naeratanud nagu harilikult tüdruku imetlewate wäljenduste puhul. Ta pidi terve oma jõu koguma, et oma nõrkusele mitte alla anda. Mis ta tahtis julgeda? Täna õhtul proua von Nestrupiga teatri minna, nagu oli kokkuräägitud? Ta kui Karl-Egon seal oli? Kui ta teda seal kohtab?

Ta tõstis pea. Ükskõik! Ta pidi enesega saama walmis. Kui ta ei wõinud seda täna, ei õpi ta seda kunagi. Eiu pidi edasi minema. Ka ilma selle meheta.

Kui ta lõpuks autos istus, et teatri sõita, näis talle kõik nii rumal ja mõttetu, et ta meelsumini oleks jällegi wälja astunud ja woodi heitnud. Siis hakkas tal aga uuesti hirm üfsilduse ees, piinawate mõtete ees.

Elegantne, sale härra läks sõiduki läheduses kiirelt edasi. Sylvania süda tormas meeliskult. Karl-Egon.

„Pidage kinni, Friedrich!“ ütles ta shofferile. See peatas imetlunult. Sylvania kummardus autost, et härrat lähemalt waadata. Ta pööras nüüd oma tänawa lampidest heledasti walgustatud näo. Tütarlaps ehmuis. See oli päris wööras, mittemidagi ütlew nägu.

„Edasi sõita!“

Uge wiha enese wastu langes ta üle. Kui rumal ja maitsetu temast igas lähemas mõõdaminejas näha Karl-Egonit! Kogu jõuga meenutas ta enesele tema trüidusest, tema kiima arwestust, tema pettust. Kuid haawatud uhkuse kõrwal teatas end armastawa naise igatsus, kes ei tahtnud armsamat kaotada.

Ta peitis pea sõiduki polstrisse, nagu uim — tugewasti ja walu-
fasti — langes jällegi mehe äraandmine, seda ta oli armastanud, üle tema. Alles kui ooperimaja tuled sõidukisse järeksid, kogus ta end ja wäljus. Kuna ta mööda teatri treppe üles kõusis, kindlustas ta end kogu energiaga ja surus wiha ning kibeduse kõige waljusega maha.

Doper oli juba alanud. Puccini meelitam, magus ning mahe muusika woolas talle uimastawalt wastu. Tasa awas talle teener ufje looshi, mida ta jagas proua von Nestrupiga, oma furnud ema kauaaegse sõbratariga. Hämaraš walgustusēs nägi ta elegantse, hallijuukselise diplomaadiproua šaledat kaju, kes talle šüdamlikult noogutas ja šofistabes terwitas. Ra härra, kes istus ta kõrwal, tõusis toolilt ja kumardus austawalt. Šylwia Renning ei hoolinud temast. Nähtawasti üks neist paljuist tuttawast, teda šeltšonda armastaw naine ifka enese imber kogus. Ta wastas terwitusele jahedalt-šöbralikult ja istus tagumisele istmele.

Šajameelselt kuulas ta muusikat. Mes, kui šaal walgustati, tuli ta jälle tõsiellu tagasi. Proua von Nestrup pöördus temale ning terwitas teda šüdamlikult. Müüd tundis ta ka härrat, noort töösturi Ralf Hartmanni, teda ta jageli oli kohtanud proua von Nestrupi šeltšondlikel kooswiibimisel. Šargnes elaw kõnelus, millest aga Šylwia wäga wähe osa wöttis. Oma mõtteisse süwenemud, ei näinud ta neid šooje, õrnu pitkusišid, milledega mees teda waatles, ei tundnud teda tagasihoidlikku, austawat imetlust tema šönades.

Müüd wöttis proua von Nestrup šöna:

„On see tõši, Šylwia, et sinu šöber Karl-Egon tahab kihluda?“

Šhääkülmus haaras Šylwia šüdame. Terwe jõuga kogus ta end.

„Sa tead juba?“

Proua Nestrup naeris šöbujalt.

„Nuwäärne äiapapa pole seda šaladuses hoidnud,“ naeratas ta.

„Awalikult öelda, ma ei mõista Karl-Egoni! Ta on ju selline šergemeelne noormees, kuid see abielu paneb šiški šöigele krooni pähe. Aga mis on šiš sinuga, laps? Sa oled nii kahwatu, on sul midagi wiga?“

Ta šönades oli nii šüdamlik ofawött, et Šylwia teadis kohe, et proua von Nestrup ei aimanud midagi tõelisešt asjaolušt. Ta küšis waid huwist asja wastu, ta ei aimanud, et oli tabanud noort šöbratari šelle küšimusega ofte šüdamesse.

„Ei midagi,“ ütles šittarlaps waewaga naeratašes. „Mul on juba jälle šarem.“

Ralf Hartmann waatles teda murelikult.

„Kas tohin teile midagi tuua?“

Mehe ofawött tegi talle head. Ššimešt korda waatles Šylwia teda tähelepanelikumalt. Ta oli ju nii jageli Ralf Hartmanni šeltšonnas tohanud, täna alles waatas ta meest täpsemalt. Ta oli suur, blond mees wäljšendusriikka, tugewa näoga ja heledate, šiniste šilmiga. Šylwia nägi neid šilmi kuuma imetlusēga enesele šunatud, ja äkki teadis ta, mida šunagi enne polnud märganud, et see mees teda armastas. Ta tundis efimešt korda, et see mees oli ifka tema juuresolu ofšinud, tuhat wätkest pišiasja meenusid tal, millešt ta šunagi enne ei hoolinud, tuhat wõimalušt, mil see mees talle oma imetlust, oma austušt oli näidanud.

Kuid temas ei šüfinud ükski šoe tunne. Šull meešolu — šegatud šibedusešt, ära unuštada tähtmisešt, haaras teda. Ta šeltšusteln muutus

äkki elavamaks. Mõne minutiga oli ta seadnud end kreffkohja, ta Lobises, naeris ja naljatas. Wõrgutaw naeratus lebas ta suu ümber, kui ta nüüd pöördus Ralf Hartmannile ja temalt küsis, kas ta tema osa wõtab proua von Nestrupi poolt korraldatud heategemast peost. Sõbratar aga waatas imetledes noort tüdrukut. Veel kunagi warem põlnud ta märganud uhtel, rahulikul Sylvania jellist hullu meeleolu.

Kui Ralf Hartmann üheks filmapilguks lahkus, et tuttavaid terwitada, waatas proua von Nestrup tütarlapselt otja.

„Mis on siis, Sylvania? Ma pole siin kunagi warem jellisena näinud!“

Kergemeelne naeratus lebas noore tüdrukut suu ümber.

„Kuidas nii?“

„No, ja kofeteerisid ju Hartmanniga. Seda pole ma enne siin juures näinud, ja oled tähendanud, et kõusitud on sulle wastumeelt!“

„Olen ma seda? No, ta on ju wäga sumpaatne,“ ütles ta kergelt. „Wõib olla olen ma oma arwamist muutnud!“

Proua von Nestrup waatas üllatumult talle otja. Siis muutus ta tõsiseks. Tungimalt küsis ta juurde:

„Ma tunnen ju sind küllalt hästi, Sylvania, ja tean, et ja neis asjus ei naljata. Ja ma tahan sulle midagi ütelda. See mees armastab sind wäga. Kui ja tahaksid, oleksid ja täna juba tema naine. Ta on mulle jagelt ütelnud, et armastab sind. Tal on waitne, uhte loomus, kas ja ei tunne, kui kaua ta juba sind austab?“

Ei, Sylvania ei teadnud seda. Proua von Nestrup küsis weel:

„Pole ühtegi teist meest, kellele ma sind meelamini usaldaksin kui temale. Ja wajak ju ja lõpuks naist, et eineda. Ja ta küsis alles täna weel, kas ta wõib sind kunagi saatutuda. Eriti siin jahedust ja tagasihoidlikkust on ta iffa nii armastanud!“

Sylvania oli waitfeks jäänud. Gullumeelne mõte oli temas targa- mid. Mispärast ei wõinud ta selle mehega abielluda? See oleks file äri. Ja wajas naist, efitajat oma majale. Tema aga, Sylvania — pidi meest, kes teda oli petnud, unustama. Reegi ei pidanud teadma, mis oli juhtunud.

Kui mõlemad naised peale ooperi lõppu seisid ooteruumis, kutsuti proua von Nestrup ära. Ralf Hartmann lahkus, kui ta nägi Sylvania Renningit üksi, tuttawate ringist ja tuli tema juurde.

„Proua von Nestrupil on weel üks kõnelus ees,“ ütles Sylvania ja tõstis pilgu enesest peajao ületawale mehele. „Ta tahab minister Schulenburgi prouat paluda patrooniks oma heategewale peole. Ma aga lähen koju.“

Ta langetas filmad mehe omadesse. Meelitades, naeratades.

„Kas tahate mind saata? Soofin meeleldi weel kufagil klaas weini.“

Ralf Hartmann wõttis tema käe ja suudles seda.

„Teie teete mind oma ettepanefuga wäga õnnelikuks,“ ütles ta soojalt.

Tummalt istusid nad sõidutis üksteise kõrwal. Ralf Hartmann hakkas lõpuks kõnema.

„Teie ei tea,“ ütles ta tase — erutus märises tema hääles — „kui kaua ma olen juba soovinud...“ Ta waikis.

„Mida?“ tuli Sylvia kohan kuisimus pimedusest.

„Viimaks ometi kord teiega üksi olla!“

Lugew mees tütarlapse kõrval märises erutusest. Siis fogus ta end.

„Ruhu teie soowite?“

Sylvia nimetas ühte wäikest weinilokaali.

Sügawais tugitooles istusid nad teineteise wastas. Sellitawalt libises mehe pill üle Sylvia ilusa kaju. Ta tõstis klaasi kullana järawa weiniga:

„Mujaima naise terwiseks!“

Sylvia naeratas ja tõstis oma klaasi mehele wastu. Ta waatas Ralf Hartmannile filmi.

„Olen ma jeda?“

„Minule alati! Sylvia!“ Tasa ja kõhlemalt tuli see nimi mehe krusi. Ta haaras Sylvia käe ja suudles jeda õrnalt. Tütarlaps lastis jeda sündida. Ta küsis üle mehe kummardunud pea — eriliselt karedalt kõlas ta kuisimus sooja, pehmesse meeleollu:

„Teie armastate mind, Ralf Hartmann?“

Mees lohtus. Wõõrastus ja imetlus peegeldusid tema näos.

„Aes ütles jeda teile? Proua von Nestrup?“ Ta hoidis Sylvia käest kinni. „Nii jõudis ta minust ette. Wõib olla on see meeletu minust. Ma ei tunne teid. Mida tean ma teist! Ta fiiski — igal inimesel on oma unistus. Minu oma oleks, teid wõtta, Sylvia. Kuid teie taganete ifta minu eest.“

„Ja miikspärast ei wõiks teie soow täituda?“

„Sylvia, teie saaksite minu naiseks? Teie tahaksite tõesti?“

Sylvia Renning nõjatus tugitooli seljale ja waatas mehele otja.

„Wõib olla on see wäga iseäralik, asjakalik jelle üle kõneleda.“

„Teie ei armasta mind?“

„Ma pean teist wäga palju lugu, Ralf Hartmann. See on minu armastus.“

Ralf Hartmann wõttis tüdruku mõlemad käed oma piiktu.

„Nii kiirelt jõudsin oma unistuse täideminekul lähedale. Ma tänan teid, Sylvia. Teie peate, kui tahate tõesti minu naiseks saada, kõit jeda õnne leidma, mida ootate!“

Nad waikisid mõlemad weidi aega. Selle äkilise kihluse iseäralikkus tuli mõlemale teadwusse. Sylvia Renningi nägu polnud kaotanud oma kange tunud ilmet. Alles, kui Ralf Hartmann küsis:

„Pean ma sind koju wiima, Sylvia?“ wabanes ta näoilme tardumusest. Tännikult waatas ta mehele otja.

Kiire jõidul kandis neid läbi õõ. Ralf Hartmann murdis wiimaks waikuse:

„Minu juurim igatfus läks täna täide, Sylvia. Waewalt julgen ma sinu nime nimetada. Meie wahel hõljub nii palju wäljendamatu. Ma armastan sind wäga!“

„Ta haaras peene, walge koe, mis oli külm ja õrn nagu närhunud õis.“

„Siiski...“ Ta waitis jällegi. Pimedusest tuli Sylvia pehme, weidi wäsinud hääle:

„Ma lubasin teile saada teie naiseks. Andke mulle aega sellega harjuda.“

Mees surus tugevamalt tema kätt.

„Ja,“ ütles ta õrnalt ja mõtitledes ja peaegu iseenejest langes ta jällegi wormiliku teie peale. „Waid ühte wajan ma: awameelisu! Kas mõite olla alati minu wastu awameelne?“

„Jah,“ ja oli wastuseks.

Seeal peatus sõidul juba Kenningi willa ees.

Ralf Hartmann waatas saledale kujule järgi, mis ilma ümberhäärdumata, kõndis mööda sillutatud aiateed suure maja poole. Ta tahtis hofferi ära ja läks jala koju.

Piinawad küsimused, milledega ta viimastel ajal nii tegeles, astid kadunud. Proua von Rejtrup oli wiisi küll, soojalt selleks faasa aidanud. Sylvia Kenning tahtis saada tema naiseks. Ta unustas oma arujama tunemaliluse ja külmuse.

Ünn, et mõitis kuumalt igatsetu igameheks enesele, täitis teda peaegu ülewoolawa lämilikku rõõmuga.

Ta tahtis noorele ilusale naisel rikkalikku ja õnnelikku elu pakkuda, ta tahtis ikka hea ja õrn temale olla. Sylvia tooks tema töörikkasle ellu niidid päikest ja ilul Lühast õrna, sooja mõtet läbisid ta pea, tuhat kallist ohteasja meenusid tal, milledega ta tahtis oma noort naist kunnistada.

Alles hilja õpsi jõndis ta oma mugawasse poisimehe koju. Istus siis kirjutuslaua taha ja kirjutas pika kirja armastatule, kes warsti suulus igameheks temale.

4.

Karl-Egon Santen hoidis kirja koes. Kohkudes ta waatas koe-kirjale. Paha lugu! Sylvia! Mis ta pidi tegema? Ikka weel polnud ta julgust leidnud Sylviat paluda, et see teda wabaks annaks. Mida see kiri küll sisaldab? Armastuse wandeid, igatsusi? Mieteadlik naeratus ilma noormehe ilusale näole. Ta ohtlas. Selline suurepäranane edul Sylvia Kenning, selle uhke ja ligipääsmatu oli ta enesele mõitnud, ja niidid nii piinlikul wiisil asja katkestada!

Kortfuskulmul kõndis ta paar torda mööda tuba edasi ja tagasi. Kuid see illelegantne, wäga moodne sissejead neis kolmes suures ruumis, mille peale ta oli nii palju wacwa kulutanud, ei rõõmustanud teda täna, waid tegi ta närwiliseks.

Noormehe nägu muutus äkki pehmeks. Jah, ta oli Sylviat wäga armastanud, oma ilusat, uhket onutistart. Ta oli ju tõesti weidi teistiti kui need mingitud, ehitud noored daamitised. Tema tulewane mõrsja, omab ta kunagi niipalju aristokraatlikku elegantsi ja awwäärhust nagu Sylvia? Aga mis ta pidi siis tegema?

Tema mõlemad tehased olid kokkumartsemisel, Renningi tehased ka mitte kaugel sellest... ei Kerjuseelu meeta Sylvania, see polnud temale jöbin. Kergemeelne joon ilmus tema näkku tagasi. No, ela hästi, wäike Sylvania! Sinuga koos mängida waejustunud wabrikandiomanikku wõi kufagil kuidagi mingisuguse agendina igapäewast leiba teenida? See lihtsalt ei lähe! Ei, parem juba siis wäike hüsteeriline Sibelius oma nelja miljoniga! Ta juba kaswatab seda naist selleks, et see teda palju ei segaks. Kui Sylvania Renningi suur warandus püsima oleks jäänud, ta poleks siis filmopillkugi kõhkleud.

No, nüüd pidi see tulema. Ta rebis kirja lahti. Duges jeda üks kord, kaks korda. Istus siis üllatunult toolile. Esmine tunne kirjast oli äärmine kergendus. Nii head lõppu poleks ta wõinud aimatagi! Siis jai ta aga ärritatud. Nii lihtsalt talle öelda: „Ma pole sind armastanud. See oli efitus.“ See kõlas ju nagu kõrwahoop. Kas ta eht wähest teadis midagi tema meest kawatusest? Siis rahustas ta aga ennast. Wõimatu! Tema eelseisew kihlus oli hoitud suures saladuses. Seda oli ta nõudnud ja seda põhjendanud ärilise ülekoormatuse ja tööga. Ta waatas ärafaatmise päewa templit. Juba mitu päewa wana ja adrešeeritud tema tehastesje! Sylvi ei teadnud niisits midagi tema Berliinis wiibimisejt.

Ta tahtis rõõnustuda. Kuid see ei läinud tal korda. Nii libedalt kuidas see asi oli läinud, midagi ei klappinud siin ometi! Kas see wõis lösi olla, et ta teist armastas? Ta oli armukade. Kui õrn ta oli lahkusmisel! Ta ei leidnud lahendust sellele mõistatusese!

Ta tahtis Sylvaniale kirjutada. Kuid ta ei mõistnud ühtegi jöbinat wõljdendust leida. Lõpuks wiskas kolmanda täiskirjutatud kirjapoozna paberikorni ja leidis paar lihkifest lauset, et Sylvania teade talle haiget teeb, kuid ta ei taha teda ta õnnes ja rahus segada.

Waeuvalt oli ta kirja lõpetanud, kui mõrsja talle helistas telefonil. Meewoolawate sõnadega tänas ta meest lilledede eest, mis ta talle hommikul oli saatnud, ja määras kohtamise ühes uues tantfulokaalis.

Kui Karl-Egon Iokaali astus, nägi ta oma tulewasi sugulasi juba eemalt ühes loofhis. Ta tundis ära wana Sibeliusi palju, hea südameliku näo, oma äiamamma jelles wõimatus karusnahas ja Meeta, ehetega ülitrikkalikult üle külwatud. Age pahameel kuisis temas ja ühtlasi ka häbi, et pidi inimestega, kellele oli waid tähtis oma sõja ajal teenitud hiiglasuurt warandust wõimalikult selgesti lasta wälja paista, sugulasest jaama. Ta oli juba küllalt märganud, et edew Meeta Sibelius meeleldi walmis oli oma nime kobe wähetama wana ja tunnistatud perekonnanime Sauteni wastu.

Kuid alles peale suurt arwestamist, et ta oma oluforda peab tingimata parandama ja et Sylvania Renningi raha — ifegi kui firma oma praegusel kujul jääs püsima — waeuvalt selleks ulatab, et katta tema wõimatuid isiklike ning äri wõlgu, oli ta Sibeliusetele lähenenud ja wõeti ka lohe lahtiste kätega wastu.

Meeta Sibelius kargas lauast ja tuli talle wastu.

„Jäid aga sina kauaks!“ ütles ta ja süttas mehe kätt.

„Säta ometi, Meeta!“ arvas ta pahajest. „Kas ja ei näe, kuidas inimesed meid vaatavad?“

Lüdruf waatas talle otja ja naeratas siis.

„No, lase neil olla!“ wastas ta. „Varsti teadwad ju kõik, et tahame kihluda.“

„Sa peaffid wähem lõhnaõli tarwitama“, arwas mees, kuulmata tütarlapse juttu. „Sinu kleit on ka liig uhke jelle tantjulokaali jaoks. Ma pean sind weel kaswatama, kui tahad esineda minu naisena.“

Meeta Sibelius oli tumepunaseks läinud. Seni polnud weel keegi julgenud temale midagi jamaast ütelda! Kui ta aga waatas mehe liifimatu näole oma kõrwal, loobus ta ägedast, kaswatamatust märkusest, mis hõljus tal huultel.

Nii kaua oli see juba tema unistuseks jeda tuntud sportlast, kes talle oli tõelise elegantsi ja wäärilise kehastuseks, oma meheks saada. Seda wõitu ei tohtinud keegi temalt wõtta!

Wahupeal oli paar looshini jõudnud, mõlemast wanast Sibeliusest õrnalt wastu wõetud.

Karl-Egonil oli halb tuju. Ta ei pannud tähele Meeta lapstõrnu etteheiteid, omas wana Sibeliuse kõmisewaile naljadele waid nõrga, kaastundliku naeratuse ja kuulatas wacwalt proua Sibeliuse ijeteadlikku jutustust kawatsetawast üliuhkest kihluspeost.

„Kes tuleb siis sinu sugulastest?“ küsis Meeta nüüd.

Mees kehitas karsitult õlgu.

„Sa tead ju, minu wanemad on furnud! Seda pean ma siis kutsuma?“

„Oma sugulast, Renningeid muudugi. Sa olid ju warem nii palju nende juures!“

Karl-Egon waitis.

„Ja“, algas nüüd kõnelust wana Sibelius oma jügawa häälega, „see oleks ju küll tarwilik, et meie teie sugulast ka tundma õpiksime, armas wäimeespoeg!“

Santen tõstis pea. See toon elustas teda. Terawalt wastas ta:

„Rahustuge ometi! Nad jaawad kutsutud minugipärast! Pealegi peaks teile minu sugulaste nimi küllalt tuttaw olema. Minu onu ja minu onutitar on wäga erandlikud ja lähewad waid nende inimeste juure, keda nad hästi tunnewad. Ei wõi neid nii kutsuda, nagu iga harilikku ärisõpra! Teie unustate jelle wana nime ja seisukoha, mida nad esindawad.“

See tabas. Wana Sibelius, kel hoolimata oma juurest riffusest ifka weel polnud wõimalik paremasse jeltskonda pääseda, seft temas märgati liig selgesti kousifut ja rahameest. Nii lihtne see polnud sellise suurjuguise wäimehega! Ta pani käed risti, mis olid hoolimata igast rawist niisama punased ja wormita nagu siis, kui ta oli weel auwäärne lihunik Rõnigsbergis.

Siis kousis Karl-Egon äkki püsti ja lahtus hädawajaliste äriasjade ettekaände all.

Bernhard Mollers seisis oma õemehe ees. Rudolf Kemning andis talle fält. Mollers waatas kohkumult tema tühikalli, moonutatud näkku.

„Rudolf! Mis on juhtunud? Oli sinu reis tagajärjeta?“

„Tagajärjeta?“ Rudolf Kemning naeris libedalt. „Kui meie ka paleks saanud seda juurt tellimist Günhardti firmalt, polnuks see nii halb! Aga kas ja pole siis hommikulehti lugenud? Kotteri pant on pankroti teinud! See on lõpp.“

„Kotteri pant pankroti teinud?“

„Petjad direktorid... meie viimased rahad ja krediit on läinud... see on lõpp... meie...“

Rudolf Kemning langes raskelt tugitooli ja läi raske ohkamisega tääd silmile. Mõni aeg oli juures, wärtsliku toredusega süstunud hüüoruumis vaikne.

Bernhard Mollers katjus oma mõtteid foguda. See oli tõesti lõpp. Kuha nii kaua wõitlefid Kemningi tehased rasket wõitlust teiste rauaning terasetehastega, kuid senini oli wana nimi ilka weel aidanud, et neile wõnu, fuuri kaubatarwitajaid alles hoida. Müüd aga see hirmus lõõd, sinna juure weel see kroostitu majandusoluford, wõimatus misfi krediite hanfida... wiimase fularaha faotus...

„Sylvia!“ ütles Rudolf Kemning äffi wigades. „Kuidas tema seda wastu wõtab!“

Palawikuliselt töötasid Bernhard Mollers'i mõtted. Raskeid ja rõõmsaid tunde oli ta Kemningi tehastega koos kandnud. Ta püüdis kohutada.

„Leidub kindlasti mõni wäljapääs, Rudolf. Kuidagi wiiji omelt! Rõgu julgust!“

Rudolf Kemning raputas pead ja waatas oma kälimehele kurtwalt naeratahes offa.

„Sa mõlled hästi, Bernd! Kuid jäta! Sa tead ijegi, et meil pole enam mingit lootust!“

Lühike koputus ufjele.

Sekretär tuli kaardiga.

Bernhard Mollers luges seda. Ralf Hartmann seisis seal. Kohkem midagi.

„Mida see tähendab?“ ütles ta rahulikult ja närwiliselt. „See noor terasemagnaat meie juures?“

Bernhard Mollers raputas pead.

„Ta olla wäga rikas ja tubli,“ arwas ta asjalikult. „Kohkem ei tea ma ta midagi temast.“

„Ma lasen paluda.“

Ralf Hartmann astus sisse ja kummardus.

„Gärra Kemning?“ ütles ta küsiwalt ja waatas tehase omanikule. See kummardus sanuti ja osutas toolile. Bernhard Mollers oli walfjelt wäljunud.

„Mida mul on teile ütelda, üllatab teid kindlasti, härra Kemning,“ ütles Ralf Hartmann lahtelt ja südamikult.

Rudolf Kenning vaatas noormehele näkku. Pindel, siniste filmade energiline pilk meeldis talle, veel rohkem aga noore töösturi kogu õilis-lõhne ja been oles.

„Palun?“

„Ma palun teilt teie tütre Sylvia kätt.“

Sõnad langesid raskelt ja kindlalt suure ruumi vaikusesse.

Rudolf Kenning oli tõesti väga üllatunud.

„On siis minu tütar...“ algas ta.

„Teie preili tütar nõustus eile õhtul saama minu naiseks.“

„Ta pole kunagi veel teist kõnelenu,“ arvas Kenning mõtiskledes. „Tgatahes on ta oma enese asjades väga tagasihoidlik.“

„Ma armastan väga teie tütar, härra Kenning. See on minu otsekohene püüd teha teda väga õnnelikuks.“

Rudolf Kenning vaatas uurides noormeest.

„Sylvia on minu ainuke laps. Ta on väga iseiseisev ja harjunud oma saatust ise otjustama. Kui ta usub teie kõrval leidvat õnne, mida ta ootab, ei ole ma tema teel ees.“

Siis aga ilmusid ta otsmikule kortjud.

„Kuid ma pean teile kohe midagi ütleva, härra Hartmann. Teie tunnete minu tütar nähtavasti ainult kui Kenningi tehaste pärijat ja kui suure varanduse omanikku. Ma palun teid seda asja tõsiselt kaaluda, kui ma teile ütlen, et ootamatud kaotused on meid täiesti roopast välja heitnud. Kenningi tehased peavad varsti oma tegevuse lõpetama...“

„Teie eksite, härra Kenning! Pealegi teadsin ma teie kaotusist. See oli mul teada, et töölasiite koos Rotteri pangaga ja, et pangakrahhi ka teie oluforda väga raskendab.“

Rudolf Kenning vaatas Ralf Hartmannile üllatunult otja.

„Teie teadsite, et Sylvia vaestestub?“ Impulsiivselt ulatas ta talle käe. „Laske mind teid tänada,“ ütles ta soojalt. „See on nii hea tunda sellisel tunnil, et on veel paremaid väärtusi, mis tähendavad inimesile palju rohkem kui omandus ja rikkus.“

„Kenningi tehastel pole vaja oma tegevust katkestada, härra Kenning! Laske mul olla awalik! Teie äris puudub värste jõud. Teie töötate wanavenud meetodiga. Uskuge mind, kui uued ideed ja mõtted ühinevad teie tehaste vastuvaieldemata tublidusega, tõuseb kõik uuele õit-sengule.“

„Kas tohin teile oma oluforda lähemalt selgitada? Võib olla teie teate, et minu raua- ja terasetehased, sinna juurde veel minu mäetoe- wandused, head kasi annavad, mis mulle võimaldab Sylvaniale muretut ja mugawat elu kindlustada. Ma tean, et vajate praegu karvlika kapitali, et oma tehastes tööd jatkata. Ma tahaksin teile vajaliku summa anda. Kas võtaksite mind osanikuks?“

„Teie olete väga kõrgemeelne, härra Hartmann!“ vastas Rudolf Kenning liigutatult. „Kuid Kenningi tehased on nii suurt ettevõtet, et sinna on väga suuri summasid vaja. Sa kui see asi ei tasu?“

„Kui ma teid aidata tohin, aitab mulle sellest. Kuid, uskuge mind, teil on edu. Ma tean, et kiirus on hädavajaline siin ja seepärast lü-“

Lasin ka oma kawatsetud reisi edasi. Kui teie mahapeal oma juhtimaid härrasid tahaksite waemata? Ja ka neid firmasid, milledega teil on tege-
misi? Pangakrediit on teile awatud, ma teatan jellest kohe wastawale
asutusele."

Rudolf Renning waatas tämilikult Ralf Hartmannile.

"Teie peate küll Sylvania wäga armastama," arwas ta, tehes kasset
naljatada, "et koos temaga ka wölgadega koormatud Renningi tehased
üle wötate!"

"Ma rõõmistan, et saan Sylvania isale weidi abi olla," arwas Ralf
Hartmann tagasihoidlikult. "Kuid ka muudel Suba jageli olen soowi-
nud, et tohiksin teie tehastes kaasa töötada."

"Seda ütlete teie, kus omeli teie suured kaupmehe oskused on pea-
aegu juba wanaajaks saanud?"

"Mul on olnud õnne. Igatahes olen ma ka palju töötanud ja lau-
nud. Kuid minu ettevõtte on liirelt ja ameerikalikult moast wälja
kaswanud. Iika olen ma imetlenud suurte wanade perekondlikkude ette-
wõtete sündi. Kas mõistate mind nüüd?"

"Ja, ma usun, et tean, mida arwate. Teil on töörikas elu jela-
taga. härra Hartmann?"

"Jah," ütles Ralf Hartmann tõsiselt, "ma tahan seda teile jutu-
tada. Minu wanemad olid lihtsad, harilikud inimesed Ruhrimool, minu
isa õpetaja wäikeses koolis. Nad surid wana. Odesid ega wendi mul
polnud ja kuueistkümnne-aastaselt elatasin end ise. Oletsin meeleldi
õppinud inseneriks, kuid puudusid selleks wõimalused. Sami lühisepaks,
shofferiks ja tehnikuks. Nii oli see mõned aastad. Siis osteti minu
leutis, mida teie ju tunnete, ühe suure kontserni poolt. Ma nägin end
olewat äkki rikas, oisfin ühe wana ettevõtte ja ehitasin hiljem kaks uut
juurde. Mul oli õnne ja edu! Sinna juurde tulid weel mõned soodsad
ärilised ülesanded, mis mind warsti tegid päris iseseiswaks ning rippu-
matuks. Juurendades minu kapitale mitmekordselt."

Rudolf Renning kuulas huwiga. Tal oli muudu tugew wastumeel-
sus äriliste tõusute wasta, mis aeg peale sõda enesega kaasa tõi. Siin
aga oli lugu hoopis teine. See mees oli tema südame järgi.

"Ma olen nüüd kolmkümmendseitse aastat wana," arwas Ralf
Hartmann asjalikult, "mitte enam päris noor nii ilusa ja noore naise
jaoks nagu Sylvania. Ja sõja-aastad loewad kahetõrdselt. Mitte üksi
maailmasõda, mille ma kaasa tegin, waid ka majandusliku wõitluse ras-
ked aastad. Soolimata jellest... ma usun, et Sylvania wõib minu kõrwal
oma õnne leida."

"Ma usun seda ka," arwas Rudolf Renning lihtsalt. "Ma tänan
teid teie abi eest. Tulge tihemini meile! Kas tahate lihtlast warsti
awaldada?"

"Sylvania ise oli selle poolt."

"Siis ootan ma teid täna õhtul. Sylvania jutustab mulle lähemalt.
Kui see teile sobib, siis kutsun ma meeleldi juhatuse härrad kofku."

"Weel üks asi, härra Renning," ütles Rudolf Hartmann peale
lihtsest kaalumist. "Kas pole tõsi, Sylvania ei tea midagi teie kaotusest
ja muredest?"

„Ei,“ ütles Renning tõsiselt. „Ma tahan teda jellest hoida, nii kaua kui võimalik. Nüüd kõnelei ma sulle muidugi teie abist ja meie ühisest samatsusest. Ta saab olema teile väga tänuväärne.“

„Seda ma just ei tahaks,“ arvas Ralf elamalt. „Sylvial on nii uhke loomus, ma ei tahaks, et tal oleks tänutundes minu vastu, kui ma temaga abiellun. Palun, härra Renning, vaikige jellest! Ütelge waid, et nüüdsest peale töötame ühiselt!“

Rudolf Renning waatas kaua noormehele otja.

„Seal Olgu nii. Kui ma ka päris hästi ei mõista, mittehästi Sylvia ei peaks teadma teie abist. Kuid mõib olla on teil õigus!“

„Ja nüüd algame oma tööga,“ arvas Ralf Hartmann.

Rudolf Renning furus soojalt temale vastu sirutatud noore töösuri kätt.

„Tule Ralf!“ ütles ta siis kõheldes. „Ma rõõmustan, et olen siiski veel omale poja saanud, keda olen omale ikka nii soovitud.“

Ralf Hartmann oli liigutatud. Sel tunnil tundis ja märkas ta esimest korda, kui väga tal puudus isa, sõbra armastus tema kõredas, mõttusrikas elus.

Mõlemad mehed waatasid üksteisele silmi. Noorema filmis peegeldus kindla meheliiku meendumuse kõrval ka veel poisiilik rõõm oma õnne ja mana härra poolehoidust, kes talle poja titli oli annud.

Bernhard Mollers astus Sylvia Renningi juurde elutuppa. Oli veel wara hommikul, praegu hiilis esimene päikesepiir elegantse, muga-walt sifustatud toa aknast sisse. Kõikjal seisis lillekornid ja õitsemad lilled waasides. Seal kõrwal hinnalised kingid, osalt veel wäljapakkimata. Siidipaberit lebas ümberringi ning üle kõige selle tasane, õrn lõhn Sylvia inglise parfüümi.

„Dnu Bernhard!“ Sylvia Renning hüüdis jeda üllatudes. Ta näkku oli tõusnud sügaw puna. Seledas hommikuksleidis astus ta para-
jasti tuppa.

„Jah, Sylvia! Ma tahtsin, enne kui läheb lahti ametlik pidu, sinuga meeleldi veel kõneleda. Siljem on sul waetwast minu jaoks veel aega.“

Sylvia Renningi peen suu tõmbus weidi irooniliseks.

„Tahad sa mind hoiatada selle abieliu puhul?“

Bernhard Mollers waatas oma õetütart nii tõsiselt ja kurwalt, et noor tüdruk pea langetas.

„Süba nädalaid püüan ma sinuga kõneleda, Sylvia! Sa hoidud minust kõrwale. Sa oled kõik teinud, et mitte minuga kõhuda. Ma tean mispärast: sa tahtsid jeda taistada, mis ma täna tegema jaan. Kas sa kõnelesid Ralf Hartmannile oma suhetest Karl-Egoniga?“

Sylvia Renning tõstis pea.

„Ei,“ ütles ta külmalt. „Ma pole jeda temale ütelnud. Milleks?“
Ta naeratas fergemeelselt. „Ta armastab mind, ta on väga õnnelik, mida tahad ja veel?“

„Ma armastan Ralf Hartmanni nagu oma poega, Sylvia. Sa sinu isa ka. Ta on suurepärane inimene, õilis ja hea ning väga tubli.“

„Saa, mida sa siis dieiti veel tahad? Kas pole sa ikka jellist meest minule soovitud?“

Bernhard Mollers noogutas raskelt.

„Jah, Sylvia. Aga ma tean ka, et sa ei abiellu armastusest temaga.“ Ta tõstis häält. „Ma tunnen sind hästi! Sinu haavatud uhkus, sinu edenus — kõik wiis sind äkki sellele, et valida see mees. Kas sa ei tunne siis, kui ebaõiglane see on: talle nii vähe usaldust kinkida? Tahad sa oma õnne ehitada nii kõituvale alusele? Saa, ma hindan teda väga, sinu kihlatut. Kuid oluiks armsam, kui oleksid end enne proovitud, oleksid oodanud. Ma tunnen elu küllalt kaua, et mitte teada, et nii ükskõiksest sõlmitud abielu ei too juure. Sa — sina ei ole aus tema suhtes! Seepärast, Sylvia, tulin sinu juurde! Piia veel täna temaga kõnelda, leiad selleks kindlasti aega, usalda teda, ole atwameelne ja aus!“

Kuid jäta see käitumine, mida sa senini oled näidelnud! Jäta see kofeteerimine, mis temal mõiks usu tekitada, et ta tähendab sulle palju. Ma ei ole ju ometi pime, Sylvia! Ma näen ju kõik.“

Sylvia Renningi otsmik oli kortsu tõmbunud.

„Ma pole temale midagi salanud, mis tõesti tähtis oleks! See väike seiklus Karl-Egoniga!“ Ta naeris irooniliselt. „Üks seiklus, rohkem midagi!“

„Sylvial“ Wanahärä karjus jeda peaaegu. „Mõta ometi aru pähel Ma tean ju, et selle käitumise taga, mis sa seal näitad, hoopis midagi muud peitub. Ma palun sind, ole vähemalt aus ja jutusta Ralfile oma kihlusest, mille sa lõpetasid.“

„Sa tead?“

Bernhard Mollers naeratas.

„Ma ei tea midagi. Kuid ma tunnen sind, Sylvia. Sa andsid Karl-Egonile tema sõna tagasi. Sa siis sa kihlusid, täna sa abiellud. Sa tahad talle näidata, et oled tema armastuse ammu unustanud, sa ei taha mängida mahajäetu osa ja otsisid paremat teed, et ilmale ja temale näidata, et midagi pole teie wahel olnud. Sa Ralf Hartmanni tuli sulle parajal momendil!“

Sylvia Renning tõstis pea.

„Sa kui see nii oleks? Ralf armastab mind ja on õnnelik!“

„Sa sina, Sylvia!“ uuris wana mees. „Kas sa wõid sellega leppida, et omad meest enese kõrval, sellele sa isegi oma usaldust ei taha kinkida? Kuule ometi! See on iga abielu esimene aluspõhi! Usaldus! Teadmine teise ustavusest ja aususest! Ralf armastab sind väga! Miks-pärast ei taha sa temale oma usaldust näidata, mikspärast ei mõta sa oma kohustusi tõsiselt?“

Sylvia Renning arvas oma kubisest rahust.

„Mida ma pean siis tegema?“ hüüdis ta erutatult. „Kas pean eht wahest ütlema, et Karl-Egon jättis mind istuma? Et ta lihtsalt ühe teise wõttis? Kas pean end nii alandama?“ Wihapuna põles ta palgetel.

„Küllap juba leiduks tee, mis poleks sinule alandav. Kuid asi ei seisja veel üksi selles. Mul on suure sinu pärast, Sylvia. Ja Ralfi pärast. Ma püüdsin oma sõnadega kõik teha, et jellest kiirustatud abielust õnnetus ei sünniks. Kui sa ei taha, et mina sind aitan... hea... ma lähen...“ Ta mõttis oma kübara ja läks uksele. Sylvia Renning ruttas talle järgi.

„Kuid onu Bernd! Mõista omegi...“ Ta jättis kõheldes pooleli.

„Ma mõistan sind, Sylvia! Kuid wabandada ei saa ma sinu teguviisi! Ja seda usu minuist, minu sümpaatia on nüüd sinu mehe pool, mitte sinu pool. Ela hästi!“ Ta lahkus toast.

Onu walulit näoilme hirmutas Sylviat. Siis raputas ta eneseft piinavad mõtted temast. Ta läks oma magamistuppa ja waatas end peeglist. Keegi ei wõinud temast ütelda, kui raske, kui hirmus raske olid talle need nädalad. Ehk küll Ralf oli tagasihoidlik peignees, jageli wäga kurb tema külmuhest ja hajameelsusest — polnud Sylvania siiski kerge. Kuid, et ta oli palju tegemuses ja Sylvia, teadlik oma ükskõiksusest — mõnikord wäikesesse kofeteriisse pelgu puges, jäi mehele nii mõndagi warjatuks.

Ta käis aeglaselt mööda tuba edasi ja tagasi ning juurdles. Kerge polnud see tee, mis lebas ta ees, kuid ta loobus sellele mõtlemast. Onu sõnad kõlasid veel temas. Sellele tõusfidele kõik alles tummistada! Ta naeris ägedalt. Ei, ta teadis juba, kuidas see abielu kujuneb. Ta juba annab tooni, mehe suur armastus on selleks parem abiline, et kõik tema soowide kohaselt sünnib. Mida wõis mees temale ette heita? Ta polnud mingit armastust teesklenud, igatahes mitte usku temas äratanud, et ta on talle ükskõik. Ta oli isa firmasse sisse astunud — pealegi kummaline, et isa nii kiirelt sellega nõustus, läbistas tal pea — ta oli täitnud oma soowid, Sylvia — oma.

Roputus uksele äratas ta mõtiskelust. Rudolf Renning seisis ukse ja tema taga noor tüdruk kallihinnalise walge brokaat- ja pitskleidiga, kleidiga, mida Sylvia Renning täna, oma pulmapäewal, pidi kandma.

7.

See oli wäike, ilus willa Tiergartenis, mille Ralf Hartmann oli walinud enesele ja oma noorele naisle asupaigaks. Keegi moodne arhitekt oli ehitanud maja, ja tema kunstnik-loowale isikusele pidi oléma tänuks, et selle mulje oli haruldaselt lihtne ja harmooniline. Same, moodne ehitus, säravalt walge, nii lebas see maja peidetud rohelisesse. Saiad, awarad aknad, tagaküljel terrass, selle üle esimesel korral lai, päikesesse suunatud rõdu, need olid ainukesed maja kaunistused.

Mus, wana aed ümbristes maja. Wanasti oli wanamoodne palee seisnud sel kohal. Temast oligi see part alles jäänud. Ka siin oli kunstimõistja arhitekti käsi tegutsenud ja uut loonud. Sgitwanad puud olid waid osalt plüsimia jäänud. Maja tagant terrassi juurest algas roostipõõsasteft piiratud tee, mis wiis suurele murule, kuhu olid istutatud puude ja põõsaste-grupid. Siin ja seal olid lillepeenrad, puiesiitu tagapõhjal kõrged, warjuandwad igawanad puud. See kõik andis pargile nii ko-

duse ja hingelise ilme, et igauks, kes teda külastas, jäi waimustumist seisma ja imetlusega juwenes moodsa aedarhitekti loomingusse.

Maja sifustuse oli Ralf Hartmann Sylvia hoolets jätnud. Ta ei pannud tähele, kui wähe ta mõrsja nurekses maja sifemise ehituse eest, mis pidi saama tema koduks. Tal polnud — tegewuses waid kõit see aeg Kenningi tehaste uuesti organiseerimisega — ühtegi pilku selleks, et Sylvia oma mõrsja ajal weetis waid lühikese aja uutes ruumides ja kõit jättis deforeerijate, elukutseliste sifustajate ja korraldajate hoolets. Kui siiski pulmapäewaks maitsefas ja lilledega kaunistatud maja noorpaari wastu wõttis, siis oli see Olga von Nestrupi teene, selle armastajad känd olid kõige eest hoolitsenud.

Elegantsest sifustatud ilusate wastuwõturuumide kõrwal alumisel korral aetsefid teisel korral noorpaari elamisruumid. Raks üksteise kõrwal olewat noore töösturi töötuba osutafid omaniku töö- ja eluviisile: lihtjad, kõtsed mööblid, lõpmatu arv teaduslikke ja tehnilisi raamatuid.

Sylvia oli toonud kodunt kaasa oma toa, ka oma maitsewa riitusruumi, oma tiibflaweri, oma pildid ja raamatud. Suur sõõgituba aetsefes nende nelja nii erilise ruumi wahel. Siit läks ka lilledega kaetud rõdu wälja aeda.

Nüüd oli Sylvia oma uues kodus. Homme pidi algama pulmareis. Ralf, kes temaga oli lahkunud suurest, ühelt pulmapeolt Eden'i hotellist, wabandas end mõneks minutiks, et korraldada üht tähtsat telefonifone, mis juba paar korda oli tulnud selle pulmapeo kestel.

Noor naine istus liikumatult oma riietumistoas peegli ees. Osa-wõtmatult silmitses ta oma peegelpilti, ilusa noore naise pilt kallis pruutkleidis, kaelas ehtsate pärllite kee — tema mehe pulmakin. Rahu ja waituis peale peo kära, peale lõpmatuid õnnesoowe ja käelurumisi, peale wiimaste päewade erutusi ja raputusi, tegi talle head. Ta siiski tundis ta end nii piiritult üksi ja mahajäetud. Nii mahajäetud, nagu sel päewal, kui ta oma peigmehe kõrwal wõttis oja peost, mis oma uhtuse ja pidulikkusega ületas tema oma — Karl-Egoni ja Meeta Sibeliusse kihluspeost.

Rahutult tõusis noor naine püsti. Et ta aga alati pidi sellele mõttema! Et ta ei saanud lahti mõtetest sellele mehele, kes ometi teda oli petnud!

Ta nägi end kihluspeo piduliku laua ääres, ta tundis jälle oma nõbu kuumi, imetlewaid filmi enesele juunatud, jällegi heitis tema filmade pilt jügawasse tema filmisse, ja sama tunne tahetust, abitust nõrklusest waldas tema.

Ta istus jällegi. Wali naeratus ümbritses ta juud. No, ta oli end hästi waltisenud. Keegi inimene ei märganud midagi. Sõbraliku naerakusega oli ta õnnitlenud meest, jäise wiisakusega jutlenud mõrsjaga, kannatlikult kuulanud wana Sibeliusse lobisemist.

Karl-Egon oli teda siis tohanud üksi ühes kõrwaltoas.

Ta tundis mehe footi temale seletada, kuidas see kõit oli tulnud, kuid Karl-Egon ei leidnud wist julgust temale kõit ütelda. Ta nii kõnlesid nad hoopis pealiskaudseist lühikeist asjust, minnes mööda oma enese tunnetest.

Sylvia Hartmann fogus end. Ta pidi neist mõtteist lahti saama! Täna ta oli saanud ühe teise naisets, uus elu nõudis temalt kohustusi, ta täidab neid.

Õrnalt päästis ta pärja tumedailt loffidelt, võttis mõrsjakeidi seljast ja riietus kodusesse kleiti kollastest piisidest. Suust, kui ta oli lõpetanud tualeti tegemise, astus Ralf Hartmann sisse. Ta oli veel fratisk.

„Armsam,“ ütles ta õrnalt, „mispäraast ja riietusid juba ümber? Ma oleksin nii meelsasti tahtnud sind veel näha sinu mõrsjakeidis.“

Sylvia naeratas külm-sõbralikult.

„On juba hilja. Sa meie tahame vara sõita, kas pole nii?“

Ralf Hartmann tõmbas väikese tooli lähemale ja istus naise juure.

„Kui vähe ma sind õieti tunnen, Sylvia,“ ütles ta. „Müüd oled sa minu naine, ja ma ei tea ikka veel, kas sa mind weidigi armastad?“

Ta tõusis toolilt ja tõmbas noore naise, kes oli ta püsti tõusnud, enese vastu. Mehe pilk olis naise oma.

„Kas pole tõsi, sa armastad mind natukeneagi, Sylvia?“

Sylvia Hartmann wabastas mehe käed oma ümbert sama kindla ja lahke naeratusega.

„Muidugi,“ ütles ta rahulikult. Tema sõnade toon oli nii erilisekt jahe ja kiwine, et see nagu rauakülmuksena lastus mehe soojale, õrnale hundes.

Mees püüdis üle saada sellest wõõrastusest, mida naise sõnade eriline toon temas sünnitas, ja waatas pealt, kuidas naine — nuretult ja kindlalt — hakkas korraldama väikese kammiga oma tumedaid juukseid. Tema terwes olekus ja tegevuses oli midagi nii suletud, eemalsetoukawat ja jahedat, et mees ei julgenud enam ühtegi soojemat ja õrnemat sõna väljendada.

„Maga hästi, Sylvia, meie uues kodus!“ ütles ta lõpuks rahulikult. Ta võttis naise käe ja suudles seda õrnalt.

Naine wastas mehe soovile sama sõbraliku külmuksuga, millega ta suhtles meest kõigis asjus. Mees hoidis teda käest. Ta pilk muutus loojemaks.

„Sa oled mul väga armas, Sylvia,“ ütles ta veel kord südamlisult ja hellalt. „Ja ma usun, et saad minuga koos õnnelikuks. Ma ei taha aga sind töotustega ja palwetega piinata. Mõtke sellest, et ma ikka waid sinu jaoks olen, et sina oled minu terve õnn.“

Ta tõmbas naise pea enese vastu ja suudles ta otsmikku ja ta palgeid. Kui ta aga armastatud naist enesele nii ligi tundis, kui kuulis ta südame rahuliku lööki, tema juukse lõhna sisse hingas, tuli nagu uim ta üle. Õrnalt surus ta naist oma vastu, hoidis teda kindlalt oma südamel ning olis oma huultega tema punast, õitsetavat suud. Waid üks filmapilk — siis oli Sylvia juba end lahti tõmmanud. Wärisedes ja ägedalt hingates wabanes ta mehe tugewate käte wahelt ja pilk — segatud wastikuse ja põlgusega kohtas meest tema wastas. Nagu wihagi oli seal tumedate filmade waates ja näis, nagu oleks kujundanud samm, millega ta mehest eemale astus, sügawa kuristikku nende wahele. Ralf Hartmann waatas kohudes oma naise ärritatud näkku.

„Sylvia! Mis on — Jumala pärast... fina vihkab mind? Ma olen julle wastik...?“ Walulijelt waatas ta naisele.

Sylvia jõudis end juba koguda.

„Ei,“ fofistas ta. „Andesta — wäike nõrkus —“

Ralf Hartmann waatas talle ainult otse.

„Ei“, ütles ta, ja ta filmade pill muutus jälle külmaks ja rahulikuks. „Ma ei usu seda, Sylvia. Mis ma praegu sinu filmis nägin, oli enam kui nõrkus.“ Ta astus naise juure. Ta haaras naise käerandmest.

„Ma tahan teada, kus ma olen“, ütles ta erutusest ja walust peaaegu hääletult. „Ma ei oota sinult kirge, millega mina sind armastan. Kuid mul oli hull ettekujutus, et oled mulle hea, et hakkad mind armastama, et asetad meeleldi oma elu minu kätesse. Mikspärast said minu naiseks, kui mind põlgad, kui ja mind ei armasta? Basta mulle, Sylvia.“

Oli wainne wäikeses mugawas ruumis, mis näis waid loodud rahule ja rõõmuse. Sylvia Hartmann oli näo kõrwale pööranud.

„Basta!“ Sõnade toon oli nii wali ja käsiw, et Sylvias tõit selle wastu mäsama löi. Kiirelt, ühe kõnbeuga wabastas ta oma käe, nii, et teraw punane jälg õrnale nahale jäi.

„Mikspärast?“ Ta naeris külmalt ja iroonilijelt. „Sa tahtsid ju nii meelstasti, et saaksin sinu naiseks.“ Ta kehitas õlgu. „Mikspärast ei pidanud ma siis? Sina wõi keegi teine, see on ju lõpuks ükskõik.“

„... wõi keegi teine? Sylvia, see ei wõi ju olla wõimalik, et nii rõngalt sinus peitun, ja pole ju tõelijelt nii süd ametu, et sa fofistest küsimustes nii otjustad...“ Kõsiwalt, kahtlewalt hüüdis seda mees.

Sylvia Hartmann istus jällegi peegli ette.

„Kas meie täna wõi hiljem sellest kõneleme, on ju lõpuks ta ükskõik“, arwas ta külmalt.

„Ma täidan oma kohustusi sinu naisena. Sain täiel teadmusel sinu naiseks. Sa ei saa minu pärast kaebama. Ma pole julle mingit armastust teesflenud... nii tohin ma sind küll paluda mind etteheidetega mitte koormata.“

Ralf Hartmann oli end waewaga kogunud. Kuid nüüd tõlas ta hääle sama jääkülmalt kui naisega oma, kui ta wastas:

„Waid seda wiimast tohin ehk sinult weel küsida: mikspärast pole sa kunagi warem sellise otsetõhjesusega mulle ütelnud, et ma julle midagi ei tähenda?“

Sylvia kehitas wastumeelset walgeid õlgu ja wakis. Weidi aja pärast langes ta hele, külm hääle rihuwasse wakisusse:

„Ma wihtan sentimentaalsust. Sa tahtsid wõita naist, seda wajas oma maja esindajana. Ma kuulsin ka, et isa wõttis sind oma äri osanikuks.“ Ta ütles seda wiimast teatud terawusga. „Kas pole sa tõit saanutanud, mida sa tahtsid, minu warandus wõimaldab julle laialtustlikumat, weel juuremat tegewuspõlku, ja meie nimi...“

Ta abikaasa näoilme oli aga nii tumedaks ja ahwardawaks läinud, et ta wakis.

21
Ralf Hartmannis mäsasid wastufäwad tundes. Silmapilguks oli tal joom selle uhtele naisele, kes nii endasündistetatwalt tundis end weel olewat juure rikkuse pärijana teda kaasarwara kütina paljastades, heita töde nätku. Ta tahtis ütelda, et tema see oli, kes päästis Kemningi firma langusest, et iga asi, mida naine kandis, oli makstud tema rahaga. See kestis aga waid üks filmapill, siis oli ta sellest inetust liigutusest wõitu saanud.

„Ah, ma mõistan! Sa pidasid mind kaasarawakütiks, sinu warandus“ — terge, irooniline rõh! lebas sel sõnal — „ja sinu nimi, nii mõtlesid sina, olid mulle tähtsad. Ja seal siis nõustus uhtle Sylvia Kemning, sest on ju ükskõik, mina wõi keegi teine...“ Kõlm, itooniline toon ärritas Symbiat. Kuid ta walitses end.

„Ma näitan oma head tahmist, ma ütlesin sulle, et täidan oma kohuseid.“

„Ma tänan,“ ütles mees. „See on muidugi wäga lahke sinust tõustu pärast niipalju waewa näha. Ei, ära seleta enam midagi, see oli juba sinu sõnades. Mina aga, Sylvia, ma armastasin sind, ma uskusin sinu naiselikkusse, sinu headusse, sinu aususesse. Mul oli teine pilt sinust, kui see, mis sa mulle nüüd näitad. Ole muretu, ma ei raiska enam uhtegi sentimentaalsust sinule. Kuid ma tahan selgelt näha põhjani. Sul oli weel teine põhjus nii äkki nõustuda minu kofimiseega!“

Sylvia umustas nüüd kõil enesewalitsuse. See nõudlit, kaskiw mehe kaitumine, teda ta oli näinud waid armastajana, oli talle äärmiselt ebamugaw. Agedalt hüüdis ta:

„Sa kui sa nii oled, mis siis?“

„Nii siis süsti! Ma ei tähendanud sulle midagi! Sa armastad uhtle teist ja mina...“ Mehe tugewad sõlad rääpusid. Sylvia ei pannud teda täheleegi.

„Mis oli, on minu asi. Sinu naisena saan ma ikka teadma, mis olen sinu nimele wõlgu. Sellest piisab sulle arwatawasti.“

„Ei, Sylvia, sellest ei jattu mulle. Ma olen oma elu suurima efektusega toime tulnud, kuna ma sinus nägin oma elu ideaali.“ Ta tõstis häält. „Aga sa effid minus, kui eeldad, et olen sinu tuju ja edewuse tööriistaks. Ma lahutan abielu...“

Sylvia pöördus kookumult.

„Ole muretu!“ arwas mees külmalt. „Wäliselt kestab see edasi. Ma tohin sinult nõuda, et sa kõil teed, et hoida minu nime puhtana. Kuid meil ei saa midagi ühist olema, ei täna ega tulewikus. Kuule mind, Sylvia, ei kunagi!“

Sa oled kõil minus purustanud, kõil, mida hüütakse õnneks, ja sa lugupidamise naisest ja tema olemusest!“

Mehe tuju oli pikemaiks sirgunud, ikka weel ei lastnud ta uhtki pilku naiselt, kes teda kivistunud näoga kuulas. Midagi ei ilmutanud erutust, mida see kõnelus naisel tekitas.

Sälle oli mõni aeg waitust. Ralf Hartmann oli täiesti seisuforra beremee. Rahulikult ja külmalt lahkus ta:

„Kõil muu teatan ma sulle homme.“

Uks langes kinni. Sylvia Hartmann seisis ikka veel samal kohal, märkanata, et ukse kinnilangemisel oli vastasolew aken lahti läinud ja jahe öötul wäljast sisse hoowas. Neglasest sammus ta siis mööda kiba edasi ja tagasi.

Selgesti tundis ta, et ta oli liig kaugele läinud. Muidugi, ta ei tahtnud sentimentaalsuji ega tunnete puhkemiist, kuid siis oli tal selgesti teadmus, et need polnud materjaalsed põhjused, mis Ralfi olid mõjutanud temaga abielluma. Ta oli oma lühikesel mõrjsaajal küllalt tugewasti tunnud oma mehe armastust.

Milline naeruwäärne oletus ja arwamine temalt, et ta kujundab kõik oma tahtmise järgi! Kuid filmapiilgul, kui mees, kellele ta oli ilma mõtlemata end naiseks annud, teda kätte wahel hoidis, oli wastumeeljus temas nii tugew, et tal polnud ühtegi teist soowi, kui waid end wabastada sellest embusest. Olesk parem, kui ta olesk end walitjeda suutnud.

Nüüd alles taipas ta, kui mõistmatult ta oli teinud, et sidus end sellele abieluga. Ta ei saanud isegi enam enesest aru. Kuidas oli see küll wõimalik, et wiha ja kättetafumine temas nii wõinust wõtsid, et ta enam ühtegi teist mõtet ei saanud mõelda kui jeda, et keegi ei pidanud märkama alandust, mis temale oli saanud osaks!

Otustawat lastus ta toolile. Nüüd oli kõik muidugi hilja. Nüüd peab ta oma teed minema. Ta tahtis homme mõne sõbraliku sõnaga rahuliku üksmeelse uuesti üles seada, siis oli ju kõik hästi.

Ta ei aimanud, et waid wähesed sammud temast eemal Ralf Hartmann oma elu raskeimat lööki kannatas ja sellest üle saada püüdis. Mees fondis rahutult oma toas edasi ja tagasi, enesewalitsemise mast oli temalt langenud. Selgesti peegeldus tema näos piin ja walu, mida südametu, fergemeelne naine oli põhjustanud.

Mitte üksi waid tema puhas, sügaw tunne polnud kibedalt pettunud, kuid ka tema meheau, tema lugupidamise oli see naine temalt rööwinud. Ta tundis õige selgesti, et Sylvia ühte teist armastas, et naine teda waid mingisuguse abinõuna kasutas. Mikspärast? Et jeda teist unustada? Et wabest tema naisena... Üge merewool tungis talle näkku. Kõigest kibedusest, kõigest piinast hoolimata ei wõinud ta mõelda, et Sylvia Renning, see ühe naine olesk wõimeline selliseks alatiks pettuseks.

Pea walutas mõtlemisest ja juurdlemisest. Pikkamisi waiibus tema wiha, sügaw nukrus ja melanboolia asusid temasse. Ühteaegu tundis ta aga kohkudes, et ta hoolimata kõigest juhtumust ei wõinud unustada naist, kes talle mõne tunni eest alles oma wastumeeljust nii selgesti oli näidanud, et ta jeda naist siiski weel armastas.

Kuid ka tema ühkus arwas. Oma enese jõuga oli ta selleks saanud, mis ta oli. Kas ta pidi ühe naise südametu kapriisi pärast häwima? Ta pidi selle naise unustama, ja ta leiab kindlasti tee, jeda ühendust, mis polnud mingi abieliu, purustada. Aga see kõik naine, kes temast uskus, et mees oli hea küllalt tema tujude täitmiseks, pettub kindlasti. Ta ühel päewal — jeda ta teadis — tiseb tund, mil ta mõistab, et ta on teinud mehele fuurimat ja kibedamat ülekohut.

Sylvia Kenning ärkas. Piinavad ja painalikud unenäod olid teda terve öö ümbritsenud, waewaga jõudis ta tagasi tõsiellu. Ta lamaskomas tüdrukupõlwe woodis ja pikkamisi meenus talle kõik eline. Loaletilaua kõrwal lebas weel see himmaline mõrsjakleit, pärg pörandal, ja läbi päraniawatud akende tuli sisse jahe hommikutuul. Waikjelt tänawalt kostis — õige kaugel — möödasõitwate autode surin.

Wärisedes puges ta uuesti waiba alla ja tõmbas punase siidi kõrgele. See oli siis tema abielu esimene päew! Kibe naeratus ilmus ta huultele. Dieti oli ta oodanud, et Ralf vähemalt wormi pärast teeni-
jaskonna ees midagi nende wahekorrajst ei reeda.

Ta püüdis mälestuse eilsest piinlikust kõnelusest eemale kõrjuda kuid itka jälle ilmus tema filmade ette see põlglik, kurb pill, millega ta mees oli temast lahkunud. Ta tundis ebanugawalt seda kindlat, raudset tahet, mis tema oma alla jurus, ja tal hakkas hirm. Mida mees teatab talle täna? Pidi ju ometi leiduma worm, mil wiisil nad mõlemad oma elu pidid edasi weetma. Wäsimuna ja mahalööduna tõusis ta ja läks wannituppa. Wann ootas teda juba. Kõik oli korraldatud. Kus oli aga Betti? Ta helistas, kuid alles peale mitmekordset helistamist ilmus noor tüdruk nähtawale.

„Armuline proua magas nii tugewasti, ma ei tahtnud segada“, ütles ta tagasihoidlikult. Djawalt aitas ta noort prouat riietumisel, siis wõttis ta kirja põllest.

„Siin on kiri armulikult härralt“, ütles ta siis rahulikult. Kuid Sylvia tundis noore tüdruku waikset uudishimu, kes juba hull aastaid oli tema teenistuses. Sylvia kogus end kiirelt.

„Jaa, jaa, ma tean, tänan, Betti.“

„Armuline härra jõudis weel kella kahesjale rongile“, arwas ta siis.

„Jaa, jaa, wäga hea. Tänan, Betti, teie wõite minna.“

Tüdruk eemaldus, aga Sylvia tundis jalggesti ja ebanugawalt uudishimu, mis oli Bettis. Ta süda peksis tugewasti. Nii-siis, mees oli ära sõitnud. Whapuna tõusis tal palgesse. Seda tegi ta talle! Ugedalt rebis ta kirja lahti. Seal seisis energiliste suurte tähtedega:

„Ma ei tee sulle suuri etteheiteid, et sõndasid mulle uju, et abielu meie kahe wahel tähendab sulle õnne wõi vähemalt rahulolu. Kuid siiski pead ja nägema, et ma seda pettust, mida sa tahtsid läbi wiia, ma ei saa kaasa teha. Minu armastuse sinu wastu oled sa igaweseks surmanud, kooselu oleks meile mõlemile piinaks. Reisin täna Rührimaale. Ma palun sind — maailma juhtes — niisamuti teha üks neljanädaline reis. 26. weebruari l tahaj korraldada Töösturite Ühingule suure wastuwõtu. Tõhjin sinult nõuda, et oled siis tagasi ja täidad minu maja perenaise kohuseid. Tahaj sind ja ennast säästa nii kiire abielu lahutuse tagajärgebe piinlikkusest. Mõne kuu pärast aga tuleb lahutus üks-kõik siis misjuguja lujul. Senini ela sina oma elu, nagu sa tahad, ma teen sama. Oma waranduse protsente saad ja igal ajal wälja wõtta pangast, tegin selleks korralduse. Majapidamise kulud tajutakse minu büroo kaudu. Sul pole siis vähemaidki kohustusi kui waid minu nime awalikkuses sel ajal, kui oled weel minu naine, puhast hoida. Ma tean, et sa kui naine ja kui inimene ei wõi ära wõelda minu palwest.“

Seal all seisis tema mehe täielik nimi. Sylvia läbis häbitunne, aga ainult filmapilguks, siis oli ta oma kindluse tagasi saanud. No, olgu nii, kui ta seda tahtis! Kindlasti oli ta parem mõni aeg jälle maha olla! Selle aja jookjul pidi ta lahendus leiduma.

Kui ta warsti peale seda istus üksi pidulikult kaetud einelaua taga, waldas teda mahajäetuse ja ütsilduse tunne wäga tugewalt. Kuhu pidi ta sõitma? Ralf tahtis — nii märkas ta tema kirjast — atwaldada ühise reisi muljet. Ta tahtis ja ei wõinud kedagi oma usalduse osaliseks teha. Mõmendiks ärtas temas soow usaldada end kellegile, wõib olla Olga von Nestrupilt nõu paluda.

Olga ei, see ei sobinud! Olga, kes alalõpmata oli tema mehele kiidulaulu laulnud, ei mõistaks kunagi, et ta waid tujust, õigemini haamatud armutadedusest, oli wõtnud selle mehe omale abitaasaks.

Ta läks aina juure. Oli hakatud lund sadama. Tiergarten lebas juba terwena mattumina walgesse, ja ifka tihedamalt langesid helbed alla. Ta mõtles reisile, mida nad ühiseelt olid kawatsemud ja millest Ralf oli poosilikus rõõmus unistanud.

Päris ilma sibi ja plaanita tahtsid nad sõita, oli ta öelnud, ja kus neile meeldis, tahtsid nad peatuda. See pidi olema kerge ja muretu sõit sinisesse kaugusesse...

Müüd sõitis ta küll suitusesse Ruhri maalonda, et töötada. Ja mida pidi Sylvia tegema? Äkki walmis temas otsus: lumisesse St. Moritzil. Mittpärast mitte? See oli ju päris ükskõik, kuhu ta sõitis. Sealtsaadaks ta isale, kes juba jällegi oli kaelan töö, terwitule. Ika mõiks siis mõelda, et ta koos Ralf'iga oli sinna sõitnud, arwas ta. Wõi ta teataks, et Ralf jai tähtjal põhjusel ära kutsutud. Wõi ükskõik mida — see oli ju ükskõik!

9.

Nagu liikuw ratas keerles peen, elegantne kuju jääl. Lühandes kurtus ja pööranguis lendas noor tüdruk siia ja sinna. Tume, nahaga äärestatud kleidite lendas kaasa, punasena säras noore kunstniku õitsew nägu, kui ta tänas areeni publiku mürisewate kiiduawalduste eest.

Selle, selge talwepäike säras St. Moritzile. Wäed hiilgasid hõbedana päikesevalguses, inimeste näod — pruuniks põlenud ja terwed — tundsid kõik rõõmu ja muretuise pitsatit, mida põhjustas see imekaunis maastik.

„No, kuidas meeldib teile Sonja Genie?“

Parim Landsberg, kõrge, sale blond austerlane, kummardus Sylvia Kenningi kohta, kes ilmahuulsa usutajanna kunsti oli waimustusega jälginud. Sylvia tõstis pea. Mees tema ees kohkus.

„Olga armuline proua, ma palun wäga! Selline kurb näo te nii ilusal päewal!“

Etteheitwalt tõlas ta hääl. Sylvia naeratas. Wastanud naeratust.

„Ma pean enne kõigega harjuma. Wõibolla olen ka ehit wõtnud sõidust. Ma otsustasin ju alles üleile päris äkki siia sõita.“

„Et sellega krooni panna kõigile sinsetele daamidele“, arwas galantne austerlane. Sylvia tõstis naeratahes ja ahwardades kae.

„Juba jällegi komplimentid, armas parun?“

„See on tõde, armuline proua, avameelne tõde!“

Sylvia oli juba eimeisel õhtul, mil ta St. Moritzi jõudis, õppinud parunit tundma. Suure hotelli jõögisaalis, kus ta istus, ilmus mees äkki tema laua juure, mis öieti oligi parunile reserveeritud. Sylvia tahtis lahkuda. Tal oli soom täielise üfsilduse järgi, kuid viisakas noor austerlane oli nii lahke ja tähelepanekas, et ta ei võinud temale kurti olla. Lõpuks loobiseta rõõmsas tujus üksteisega, ja varsti näis, nagu oleksid nad ammu juba tuttavad üksteisega.

Nii mõttis ta ka täna vastu paruni külje, külastada suurt jõapidu. Aga kui ta vaatles uisutajanna hõljumat, mainustavat kunsti, waldas teda äkki jällegi wiimaste päewade suur kurbus ja üfsildus.

Ta oli lastnud lohe oma asjad pakkida ja sõitnud St. Moritzi. Ta oli ka oma mehele kirjutanud ja püüdnud mõne sõnaga end õigustada. Ta andis ka oma aadressi. Kuid ta tundis päris selgesti, et kõik oli asjatu. Kuristik, mis oli tekkinud nende wahese tema oma juu läbi, polnud ületatav. Sylvia mõtiskluse langes ta naabri hääle.

„Ma usun, armuline proua, et olete mulle kurti? Teie näite tõsine ja wali!“

Noore inimese lihtne, südamlik käitumine tema kõrwal tegi talle head. Mees oli weidi armunud. Kuid tema suursugune ja viisakas käitumine ei läinud kunagi üle piiride. Sylvia loogus end.

„Ei, armas härra von Landsberg, kas meie ei jookse koos teed?“
Blond hiiglane säras.

„Aga suurima lõbuga.“

„Mis, kas siin jääwäljal?“ küsis Sylvia imestunult, kui mees teda juhtis lähedal oleva hotelli lüwäljale.

„Aga muidugi! Meie ei jäta ometi jellist juhuist kajutamata!“

Nad mõtsid istet. Päife säras nii soojalt, et nad waewalt märkasid, et wiibisid wäljas. Sylvia awas oma lühikesse karusnahkse jaki nõõbid. Kehale liibuw pruun willane kleit hoidus weelawana tema jaledal kujul. Samawärwiline wäike mütsike lastis paista teda väga noorena ja wärskena, et parun Landsberg teda ifka jälle imetledes vaatles.

Kelner tuli ojawalt kugledes — uistudel — üle jää, tõi külalis-tele jookse ja sööte. Ühest wäikestest pawiljonist kostsid meelitawad, hällitowad tango helid. Tasa ümises Karl Vansberg lauluwoit kaasa:
„Äski naine ei saa olla kaminim kui sina...“

„Kui kahju, et teie abikaas pole siin“, armas ta siis. „Siin, nii kaminis ümbruses on õnn meelendi kodus. Ja nii ilusa naise abikaas peab olema väga õnnelik“, lõpetas ta mõtisklewalt.

Sylvia nagu oli muutunud kahwatuks.

„Kas usute nii väga õnne abielus? K Ashe inimese pidewat õnne nende ühenduses? Kas ei ela igatiis paremini oma ette?“

Austerlane naeris südamlikult ja murehult.

„See, et teie abikaas pole praegu siin, armuline proua! Ta an-
nats teile kindlasti õige wastuse jellele.“

„Sa mikspäraft siis pole teie abiellunud?“
Blond mees muutus tõsiseks.

„Waadake, armuline proua, seda jutustan ma teile meeleldi. Mul on nii suur usaldus teie wastu. Kui teie tulite, esimejel õhtul, seal tundsin ma kohe, see on tõeline naine, ei mingi modaam ega hüsteeriline sporditüdruk. Sa seepäraft tahtsingi nii wäga teiega tutwuda. Waadake, ma olin ifka üksi. Ei ühtegi tüdrukut,“ — siin naeratas ta weidi — „holnud. Ollakse noor, omatakse ka raha weidi... Aga õiget naist, sellist, nagu enesele soowin, pole ma weel kohanud. Kuid ta tuleb, kas usute seda ka?“

„Kindlasti ta tuleb.“

„Sa ta peab sama armas ja hea olema nagu teie“, lühas ta juure.
„Ah, ärge naerge mind! Nii ilus naine ei tohi mind wälja naerdal!“

Nüüd pidi aga Sylvia heledalt wälja purskama. See kõlas nii märskelt ja selgelt, et parun kaasa rõõmustas. Sa nii naerfid nad mõlemad üksteisega wõidu. Siis kõsines Sylvia.

„Walige aga hästi, seda soowin ma teile. Sa ärge kiirustage millegagi, abielus peab leiduma usaldus ja õnn.“

Ta nägu oli nii kõsine ja juurdlew, et noor inimene tema kõrwal ei sõndanud ühtegi küsimust enam esitada. Sylvia pööras jutu teisale.

„Nüüd näidake mulle kõiki suuri, kes on siin.“

Uhte oma teadmistele, osutas ta kuulsustele, kes olid siia kogunenud idüllilist talwewärskust nautima.

„Waadake seda wana krukki — oo pardon — seda wana daami seal, arwan ma. See on mamma Inglismaalt oma kuue tütrega, üks ilusam kui teine. Ta tuleb iga aasta siia. Sa iga aasta läheb üks minema.“

„Minema?“

„Üks neist tüdrukuiist. Nad abielluvad siin.“

„Jaa, kuidas oleks siis lugu teiega?“

„Waatafin neid juba,“ arwas noorhärja selmifalt. „Ei lähe kahjuks mitte.“

„Miks päraft siis mitte?“

„Ah — uskuge, selline tütarlaps kõneleb ifka waid rahast ja mamma jällegi oma briljantidest. Abiellun ma tema rahaga wõi tema mamma briljantidega? Sa waadake sinna teisele poole, daam wäikese koerake-sega? See on kuulus Mia Roma, kes oma kabareelaulukestega rohkem raha kofku on kraapinud ja — laulnud, kui meie kahelkesi siin omame. Seal istub ka härra professor Rating, teate see, kes kirjutas raamatu nii paljust pühhoanalüüsist, et ma ei wõinud enam edasi lugeda. Sa filminäitejuhite wõin teile näidata ja üht õige kuulsat wõidusõitjat, seda tunnen isiklikult. Sa homme teeme siis suusatamiseretke, mille üle juba praegu rõõmustan.“

Sylvia oli naeratades kuulanud juure, blond poissi jutustust.

„Neglasemalt, aeglasemalt!“ ütles ta. „Waatame seda weel järgi. Ma ei tea ju ka jugugi weel, kui kauaks siia jääb.“

„Ah, härra abikaas lubab kindlasti, kas pole nii?”

Sällegi muutus naise nagu nii külmas ja tõsises, et Karl Sandberg kohmetunult waitis. Kas ka õnnetu abielu? See ilus, uhke ja fiiski nii armastusväärne naine?

Pikkamisi hämaras. Kerged violetised loorid tõmbusid mägedele. Waitides läksid mõlemad inimesed heledasti valgustatud hotelli poole.

„Armuline proua on weidi wäinud ja närwiline suure linna askeldusist, kas pole nii? Kuid siin saate kiirelt pruunid põsed ja palju head tujut, olge kindel selles!”

Pooleldi naljakas, pooleldi tõsine ja südamlis noormehe käitumise wiis pani Sylvania unustama, et ta teda alles nii wähe aega tundis.

„Jaa, ma usun ka,” wastas ta. „Ja nüüd lähen ma warsti magama. Homme tahan siis lord ka suusad alla panna ja waadata, mida ma weel mõistan. Soowin teile head ööd!”

Pikkamisi läks ta mööda laia teed üles hotelli poole. Karl Sandberg, kes tahtis weel ühe jalutuskäigu teha, lehwitas talle rõõmsalt mütsiga järgi.

Sõudnud oma suurde, ilusasse hotellituppa, laskus ükssildus kahe-kordsest ta üle. Nüüd teadis ta ka, mis tal neil päewil oli puudunud: sooja südamega inimene, kes talle oli hea. Sylvania mõtted peatusid awameelse noormehe juures, kes nii armusalt ja soojalt oli kõnelema ja tal aidanud raskemeelsuse unustada. Ta rõiwastus aeglaselt lahti. Ta tundis nüüd isegi, et siinwiibimine tema närwe waid kosutab. Wõib olla, et leidub ka siis hea lahendus, kuidas ületohut Ralfi wastu jälle heaks teha.

Seft selgesti tundis ta äkki, kuiwõrd järellaalumatu ja mõistmatu ta oli, astudes elu tähtsama sammuni nii ükskõiksest. Kuumalt tõusis temas süütunne. Nüüd, kus ta oli mõtetega sellest mehest kaugel, kes tema õnne oli kergel käel purustanud, tundis ta, kuidas see pidi mõjuma awameelsele ja ausale inimesele, kui temaga nii käituti, nagu tema, Sylvania, senini oli toiminud. Ta wõttis kindlasti nõuks pikemalt Ralfiga selle üle kõneleda. Awameelselt tahtis ta Ralfile kõik üelda, wähest mõistab mees ja andestab talle, et nad wõiksid ilusti üksteisest lahkuda. Rahulikumalt kui muidu asetis ta pea padjale ja uinus warsti magama.

10.

Üle kolme nädala wiibis Sylvania Kenning juurde St. Moritzis. Ta oli Ralfile kirjutanud kirja ja teatanud oma asukohta. Terwitusi kaardiga saatis ta oma isale. Kui ta aga tahtis kirjutada onu Mollers'ile, kõhles ta. Ei, ta pidi enne temaga isiklikult kõnelema, oli liig palju wäljendamatu nende wahel. Aga kui ta awameelselt üles tunnistas, et on ebaõiglaselt toiminud, lepiw onu ja on jälle hea temale. Ta tahtis onule seletada, et oma mõrsjapõlwe ajal wiibis ta erilises olukorras, wõideldes kurjusega oma enese südames, mis oli käidetud kättestasumise tunnetest, põlatud naiseaust ja armukadedusest. Ja lahendus pidi leiduma, jeda ta teadis.

Warsti oli Sylvia sattunud noorte inimeste ringi. Klusat noort naist, kelle uhte, mõitew ilu oli ümbritsetud waikse raskemeeluse looriga, rändeldi erilise wastutuselekkusega. Seft kelle uhte naise mõtu tõstis weel lahkus ja tagasihoidlikkus. Oma enese süütunne rufus teda sageli, ta mõistis, et oli käitunud Ralfi suhtes inetult ja mitte õilsalt.

Parun Landsberg, keda äriasjad tagasi Wiini kutsusid, lahkus täna.

„Olid nii imekaunid päemad,“ ütles ta, kui nad lahkmise einel üksteise wastas istusid.

„Ja kui ma kord abiellun, peab minu naine olema negu teie,“ ütles ta naeratades juurde.

Nüüd naeris Sylvia südamest.

„Kõik weel tegewuses abiellumispilaanidega?“

„Kõik weel! Ja kui teate kedagi ilusat ja armast naist, siis laatke mulle teada!“

Sylvia töötas seda naerdes. See noor inimene oli teda nii mõneiti raskelt tummist üle aidanud. Kooos rännati mööda mägesid, tehti sinjarõeki, nanditi jeltakonna elu tundud talwe-kuurordis ja läheneiti üksteisele. Vihtne, otsekohene mehe käitumismüis meeldis talle. Ta tundis end nagu wanem õde, ja mees oli lastnud enesele ka meeldida Sylvia emaliku üleolekut. Nende ümber oli kogunenud terve hull röömsaid wärsteid noori inimesi, ja Sylvia oli nii kaajatõmmatud St. Moritzi asfaldustisse, et ta waewalt märkas, kuidas aeg kadus.

„Rindlasti külastan teid Berliinis,“ ütles Karl Landsberg oma lahkmise sõnadega.

„Meie röönuustame wäga. Elage hästi!“ Sylvia ütles sõnad mehaaniliselt. Ta mõtted lendasid koju, kust ta peab wiist warsti juba lahkuma. Aga ta ei tahtnud noort inimest haawata ja naeratas talle sõbralikult.

Kui ta sel hommikul walmistus üffi jalutuskaigule, nägi ta üht neist suurtest hotellidest ülesseadwat kütse peole. Ta mõttes üffiõletu piimarikastele tundidele. Pidi ta täna õhtul jälle üffi istuma mõtiskledes oma toas? Ta tahtis waadata, kas wäike arst Gella Wilding, kellega ta oli hiljuti tutwunenud, ei tahaks temaga koos sinna minna. Warsti pidi ka Sylvia ise lahkuma. Sõegi liig raskelt lasus temal süütunne, ja ta tahtis wiimaks ometi Ralfiga selgusele jõuda.

Gella Wilding sirutas noorele naisele mõlemad käed wastu.

„Aga meeleldi tulen kaasa, armas proua. Kas teeme endid õige kuskals? Teie teate, see on pidu, mille puhul siissetulek on määratud ühe küla heaks, kus oli juur tulekahji. Ma juba andsin oma nõusoleku sekti müümiseks.“

„Päris tõeline heategevuspidu?“ Sylvia kortsutas kulme.

„Seda ei teadmud ka mina,“ wastas noor naisarst. „Kuid ma juba lubasin. Palun, tulge ometi ka!“

Peale wäikeste järelmõlemist nõustus Sylvia. Kas see polnud üffiõlet, mis ta tegi? Ainult mitte üffi olla!

Ta maatl'es noort arstitari, kes istus naeratades tema vastas. See naine oli mõistnud elu vallutada, ta olemasolu oli käidetud ja rikas. Oli ta õnnelik, et omas sellise elukutse? Ta oli Sõlviale jutustanud, et ta suurimate raskustega oli mõidelnud ja siiski omegi oma õpingud lõpetanud. Need olid nälja-aastad, oli ta jutustanud, ja Sõlvia ees oli hoopis uus maailm avanenud.

Sõlvia ise seisis ka kõigile waimlistele wooludele lähedal, oli tegele-
lenud tugemasti kõigi aja probleemidega, oli omanud isikliku elu isiklike
põhimõtete-ga, mida ta oli saanutanud paljude inimestega kokku puu-
tudes. Kuid ta olemasolu oli ikka rahulil ja kindel. Ta temal oli oma
tegevus, ta oli oma wanemate kodu suurt majapidamist juhtinud, oli
seda eeskujulikult korras hoidnud ja nõudlikul ajal tema waimurikka
naise lastust igati püüdnud asendada. Kuid wälisest mõitlustest oli ta
elu wabaks jäänud. Ta polnud kunagi tundnud suurte mõitluste ja
mõitide tädeminekut, millest noor arstitar nii haarawalt mõis jutus-
tada. Küüid oli Hella Wildingi elulaew rahulikku sadamasse jõudnud,
kui lastearst elas ja tegutses ta ühes rinnalaste kodus ja oli kahtunud
lühikest puhkusanadalaid wäljajõiduks mägedesse.

Uurimalt libises Sõlvia Hartmanni pill noore naise kujul. Ta
polnud küll iludus. Kuid see väga jale, sportlikult karastatud keha,
märskle nagu selgete, tarkade finiiste filmidega, lühike, lõigatud blond
juuks, mis andis näole midagi noort ja poisilikku, see kõik oli väga
sümpaatlik ja külge tõmbaw. Ta surus südamlisult wastusirutatud
kätt: „Hea, ma tulen kindlasti!“

Soolitseja Beetti oli tõesti ta ühe õhtuleidi sissepattinud. Sõlvia
mõitis selle ettemahtlikult siidpaberite wahelt wälja. See oli päris
uus kleit, millesse ta oli tahtnud alles töösturite ühingu wastumõitel
rõiwastuda. Elewandiluu wärwi atlasfiid libises õrnalt mööda jaledat
kaju alla, wäike shlepp kõwendas weel juursuguse-likkha muljet. Must
karusnahk kaunistas kleidi äärpalistikust ja sobis hästi Sõlvia färow-
musta juuksiga.

„Teie olete täna imeilus, proua Sõlvia!“ arwas Hella Wilding
waimustatult. See kõlas ehtsalt ja siglaselt. Sõlvia tundis, et see
oli ausalt arwatud. Kuid ta Hella Wilding oli kõstnud oma poisiliku
kaju mõsu. Ta must õhtulleit õrnade pitsidega laskis blond juust ime-
kaamina paisla.

Waba, rõõmus meeleolu haaras Sõlvia.

„Ma tahan täna kõik unustada. Tahan naerda ja rõõmus olla!“
ütles ta ülewas tujus, kui nad mõlemad sammusid läbi waiwina, lähe-
selge õõ hotelli poole, kus pidu leidis aset.

Hella Wilding tundis, et mure muljus naist tema kõrwal, aga ta
ei küsinud. Niugu, et ta waid mõned aastad oli Sõlviaist wanem, oli
ta oma mõitlusrikkas elus juba paljugi raskeid läbi elanud. Ta teadis,
et on meeleolusid, kus inimene ei saa teifiti mõtelda, kui tahtes seda,
mis teda rufub, lord unustada.

Suur hotell oli pidulikult walgustatud. Siilgam seltskond oli seal
koos. Kui mõlemad naised wabastusid kasulakist, astus hotelli direktor
nende juure ja terwitas neid südamlisult. Enne, kui Sõlvia seda märkas,

oli ta temalt juba wõtnud nõisoleku, arwata teda feltskonna daamide hulka, kes seda bazaar'i oma juuresolekuga eriti külgetõmbawaks tegid.

Suures jaalis walitses wilgas tegevus. Üks wene orkester mängis hõiskaw-meistrituid, pea jälle kaebaw-raskemeelset wiise. Sylvia Renning ja Hella Wilding leidfid koha mugawas nurgakeses ja laifid mõjuda enestele seda kirewat pilli.

Ruulus kassa lauljanna, juur õitfew kuju, astus lawale. Ta ilus, färaw hää! täitis suure ruumi wõhwa kõlaga. Noor meeleolude lauljanna Pariisist — sama, keda parun Landsberg oli Sylvaniae jääpeol näidanud — astus siis üles ja laulis oma laulukesi sellise farmiga, et poolehoidu awaldused ei tahtnud lõppeda.

Kirjus järjekorras esinefid meisterlikud ettekanded, ja warsti oligi röömus, ülew meeleolu kõikjal walitsemas. Suures kõmaltsaalis, mis färas pillawas walgusemeres, keerlesid juba esimesed paarid.

„Nüüd peame siis minema,“ arwas Hella Wilding. „Kas näete seal neid wäiteiseid loozhe? Seal müüakse kõikfugu wõimalikke asju, et õhtu fissetulekuid weel suurendada.“

Sylvia ja Hella said ka ühe wäiteise loozhi. Walgelt taetud laual feifid peenelt lihwitud klaasid ja weini ning setti pudelid. Tobisedes ja naljatades proowifid nad uut tegevust. Ja warsti oligi mõlemi noore naise loozh bazaar'i ihaldatavam keskpunkt. Tantsuhimulised noored inimesed jõid kiirelt klaasi weini wõi setti, maksid forget hinda, mis läks ju suure tulekahju kahjukannatajate heaks. Neegi mana ungari kindral õnutas erilist tähelepanu Hella Wildingile ja naljatas kaua aega temaga, jõi klaas setti üksteise järgi ja jättis suure summa raha maha.

„Ma arwan, meie lišame peo korraldajaile õige ilusa summa,“ ütles Hella. „Sa teie olete süüdi selles, proua Sylvia. Kõik tahawad humi-
tawat noort naist ford ka ligidalt imestada.“

Sylvia naeratas ja walas parajasti kitsaõlalisele jaapanlasele weini klaasi, kes teda oma melankoolsete filmadega imetles. See oli keegi noor saatkonna sekretär, keda Sylvia oli hotellis hundma õppinud.

Warsti kuhjusid nende laual rahatähed. Üsi tegi talle nalja. Ta naljatas ja naeris oma „hundedega“, jõi ka wahel mõne klaasi kaasa, kuid ta jäi siiski tagasihoidlikuks ja instinktiivset dieti toimiwaks ilmadaamiks.

Nüüd oli juba festöö saabunud. Sylvia oli jeniini kõik tantsule kutsed järjekindlalt tagasi lükanud. Imelik, tal näis olemat jobimatu tantsida teiste meestega, kui ta oma mees seal kõrwal polnud. Ta andis ka Hella Wildingile, kes lõbulalt tantsis ühe hallijuukselise profeforiga, sama wastuse. Kuid samal filmapilgul, kui ta seda ütles, näis see talle rumal ja naeruwäärt. Kalf — ta pidi nüüd mehele mõtlema — ja tema . . . see polnud ju mingi abielu! Wõibolla oli ta liig tundeline. Berge melankoolse naeratuslega jälgis ta üht noort paari, kes nii wäga üksteisse armunud waatasid waid üksteisele filmadesse ja seda ei piüdnud teiste eest warjatagi. Kui kaua oli seit tagasi, mil ka tema õnnelik, muretu ja armunud oli? Tal näis see olemat aastaid, igawit . . . Sü-
gaw, üus hää!, mida kumdes ta hirmsasti kohkus, longes ta mõttistellu.

„Kas tõesti, Sylvia? Kas näen ma dieti? Kuidas hõled sina sía?“

Karl-Egon Santen seisis tema ees. Sylvia oli väga kahwatanud. Ta mõtted olid parajasti selle mehe juures wiibinud. Ta kogus end kiirelt ja waatas jahedalt naeratades ilusasse tõmmuks päewitanud mehe näkku.

„Olin paar nädalat siin,“ ütles ta rahulikult. „Minu mees on Ruhri maatonnas, ma ise sõidan ka homme.“ Põrnis äkki tuli tal huulte, et ta homme tahtis sõita.

„Niisiis õige moodne pulmareis,“ katsus Karl-Egon naljatada. Ta pill haaras kuumas imetluses naise.

„Ma olen oma naisega siin,“ ütles ta siis seletades. „Meeta on väga üllatunud, nähes sind siin. Keegi ei teadnud ju, kuhu teie oma pulmareisi teete. Sa tead ju, et meie wahapeal õige waikfekt abiellusime.“

Sylvia noogutas mehaaniliselt. Jälle — kui ta meest nägi enese ees — meenus talle selle reetmine ja täitis teda wastikuse ja waluga. Sull tuju haaras teda, ütelda sellele wääritule mehese kõit.

Mees jõudis temast ette. Sügawalt langes ta filmade hädaohtlik piss naise omasse. Kuid see waatas filmi naeratusjega ning enesekindlast mehese otja.

„Siin pole koht sellest kõneleda, mid aatarksin sinule ütelda, Sylvia,“ ütles ta ning waatas nõudwalt ja tungiwalt naisele näkku.

„Kuid ma arwan, et leidub kindlasti veel enne sinu ärasõitu wõimalus, et ma sulle seletan . . .“

„Mida siis?“

„Palun, preiili Wilbing,“ peatus ta selle kõneluse ja tegi mõlemad üksteisjega tuhtarwaks.

„Kas tahate mind siin weidi asendada?“

„Meeleldi, proua Sylvia!“ ütles Hella ja waatas weidi inestunud noore naise näkku, kus oli selgesti näha erutust. Kergete, hõljuwate samnudega läks ta mehe ees.

Imetledes oli Karl-Egon ta teguwiiji jälginud.

„No, sa tahad kindlasti oma naise juure. Ma usun, ta istub seal krewal.“

Ta osutas lauale jaali otjas. Karl-Egon Santen hammustas huulde. Kui ta täna Symbiat üffi nägi, teadis ta kohe, et seal abielus midagi ei klappinud. Kõnnemalt kui kunagi enne oli ilusa naise nägemine temas iha äratanud. Ta ei mõelnud sellest, et ta alles mõned nädalad oli abielus. Juba ainuüksi mõte oma naise kõrgile ja edewale olekul tege talle piina.

„Sylvia,“ palus ta, kui nad nüüd sammusid läbi wäiteje korwaltoa, „ma pean sulle ütkema . . .“

„Mida?“

„Et ma sind ifka veel armastan!“

Ta seijatas noore naise ees, wõttis ta käe ja surdles seda kuumalt.

„Sa mängid hästi komöödiat, tädipoeg,“ ütles ta kätt külmalts ära tõmmates.

„Sylvia, mõtle ometi jellele, mis oli! Kas mäletad meie ilusaid päemi Potsdamis? Ja meie ühiseid taluiseid rännakuid Tiergartenis, Öhniid, kus olin teie juures ja koos muusikat tegime?“

Mälestused haarasid teda niivõrd, et kõige fergemeelsuse kõrval tugev tunne naiste vastu, kes nüüd külma ja kahvatu näoga tema vastas seisis, oli selgesti mõista.

„Ja sa kiblusid Meeta Sibeliusega. Neli miljonit kaasawara, ja näeb, ma olen hästi walgustatud.“

„Sylvia, kui sa mulle kirjutasid, et armastad ühte teist, siis . . .“

„Miski!“ peatas ta meest, ja ta nägu põles ägedas punas. „Ma tean kõik. Ma polnud julle rikas küllalt. Seal olin ma sul teel ees, sa lükkasid minu kõrval ja haarasid selle naiste järgi, et saada tema raha. Seal tundsin ma, et olin hirmsasti sinus peitunud, ma ei tunnud mingit armastust enam sinu vastu.“

„Siis waletasid ju sina, Sylvia! Sa ei armasta kedagi teist. Sa tahsid unustada ja selleparast . . .“

Sylvia laskis näe käre. Ta oli nagu uimane. Ta tundis, kui mees, kes kõik temas oli purustanud, tema juure tuli, waid üht ainsat soowi, tord kõik üfelda. Nüüd tegi see talle aga walu.

„No,“ ta naeratas kaastundlikult, „see on ta üfekoit; meie oleme mõlemad abielus. Ma tohin aga sind küll paluda meiega läbi käimist mitte otsida.“

„Sylvia, kas tohin uskuda, et armastad mind weel?“

„Armastada?“ Sylvia naeris iroonilist, külma naeru. See kõlas nagu kühudeks purunenud klaasi.

„Ma uskusin seda weel mõne aja eest,“ ütles ta mõtetes. Ta kõneles rohkem enesele kui mehele oma kõrwal. „Nga nüüd, nüüd tean ma, et see pole nii.“

„Ja ta tundis, et ta kõneles tõtt. Ta waatas meest. Nägi tema jõulist tegu, tema ilusat nägu, tema elumeheliku uhket käitumist. Kuid ta nägi — ajinest torda — jügamamalt. Ta nägi mehe fergemeelsust, tema kindlusetust, ifeloomutust, tema löbu piiritute nandingute järgi . . . Ta see, mis oli tord suur leel, suri selles jahedas, kriitilises waatlemises, nende wiimaste nädalate mõtiskelus kuni wiimase jäämiseni. Surnud, külma tuhk jäi järgi.“

„Sina lähendasid mulle midagi, sest mul oli wähe, sellega sind wõrrelda, isel korral wähemalt!“ ütles ta weel juure. „Täna,“ ta naeratas, „täna ei saa sa mind tõesti enam oma ilusate sõnadega pimestada. Ja nüüd lõpetame selle itteeni, tädipoeg. Sa waatad sellele asjale nagu ühele neist paljudest, mis enne sinu abielumist aset leidsid. Ma sain aga sealt libedaima õpetuse, mida üks naine üldse wõib saada. See pole jügu diglane arwe. Kuid enamalt jaolt langeb ju naistele raskem loorem. Kui sinu noine mind tahab termitada, siis tuleb ta ehk minu juure. Ma mõtlesin enne minna tema lauda, kuid . . .“ Ta õjutas siinapoole, ja Karl Egon nägi, et Meeta, tema naine, kõige lödujamas tujus awalikult flirtis mitme noora elumehega.

Karl Egonile tõusis wihapuna näkku.

„Ela hästi, tädipoeg,“ ütles Sylvia külmalt ja ulatas talle käe. Ta oli meelega rõhutanud just seda sugulust, et seda kõnelust Karl-Egoniga enese ja teiste ees õigustada.

Mõttetes vaatas ta mehe elegantsele kujule järgi. Kaste, rusu-koorem langes temalt. Selgesti tundis ta, et saab juba seft raskelt pettu-museft üle, eelkõige aga, et armastus selle mehe vastu oli temas surnud.

11.

Mürihede sühutas rong läbi läänepassa mägestiku. Ralf Hartmann fulges filmad. Müüd alles tundis ta, kui väga väsinud ta oli. Kui ta äkki oli ootustanud Berliinist lahtuda peale kõnelust Sylviaga ja sõitnud Rühri maale, ei aimanud ta, milline töörohkus teda seal ootas. Wilmastel nädalatel oli ta nii energiliselt tegutsenud Kemningi tehaste uuesti organiseerimisega, et ta oma enese tehased oli hoopis hooletusse jätnud. Müüd oli siis igasuguseid konnerentse ja läbirääkimisi päemad läbi kuni hilja õõni. See määratu hirmus majanduskriis ei jätnud ta mõju awaldamata Ralf Hartmanni eeskujulikt juhitud tehastele. Wõibolla oli see ka sifemine rahutus see hirmus pettumus, mida temale oli walmistanud armastatud naine, seft kunagi polnud töö teda nii koormanud kui müüd. Mõnusa waheldusena tundus talle, kui teda ühe kauge inglase telegramm kutsus Rheini äärsele linnakesse. See oli tema ema onutütar, kelle wiletsat ametniku lese pensiooni ta järjekindlast oma poolt oli suurendanud. Siiski ei wõinud ta enesele seda telegrammi hästi seletada. Aga ta tagasihoidlik proua Margaret polnud kunagi ise temale pöördunud, ei iialgi polnud ta temalt abi palunud. Kuid Ralf Hartmann oli kõhe peale telegrammi saabumist minema sõitnud. Kui ta töö oli jäänud wähemaks, langes temale nii piinaw rahutus, et talle iga waheldus oli teretulnud.

Ta wõttis oma kirjatasust Sylvia kirja. Naine oli temale kirjutanud, et sõidis St. Moritzi ja lisanud mõned sõbralikud sõnad. Mees tundis selgesti naise püüet jälle kõiit heaks teha.

Aga nii wäga, kui ta ka igatses selle naise järgi, nii walusalt kui teda naise südametus oli tabanud, seda ta teadis, ei iialgi ei terja temalt armastust ega otsti tema südant.

Rong peatus wäikeses Rheini äärtes linnakeses. See lebas jügawa lume all. Neglaselt kõndis Ralf Hartmann läbi kiltaste tänawate. Kaste eest oli ta kord külastanud seda wäikest naist, kui äriasjad teda süia töid. Ta leidis selle maja warsti ülles. See oli wäike, wanamoodne maja. Siin elab ta wist ikka weel, tema ainuke sugulane. Wana gaasilatern walgustas sissekäiku. Alwad nähtid nii surnud ja tühjad, südant-pigistaw waitus ümbritses kõiite.

Ettewaatlikult astus Ralf Hartmann awatud majakõõstesse süise pimedaesse, külma efitusse. Ka sin ebamäärane surnud waitus. Ja äkki tajane, walus nutt. Ralf awas järgmise ukse. See oli suur tuba wanamoodse mööbliga, mis oli asetatud mööda seinu. Keskel istis kõiit, pärgade jäämused. Ja toolil afna juures õrn, kittaõlaline tütarlaps, kes mehe sisseastumisel kõiitunult ümber pöördus. Ralf nägi kahte kurba,

mutust raskemeelset silma. Laelamp valgustas nõrgalt lihtsas soengus Hondjuukselisi pead.

„Omu Ralf,“ ütles tütarlaps aralt ja punastades ning astus pikka-miski lähemale.

Ralf pidi enne meenutama. See oli küll Sonny, proua Margreti ainuke tütar. Ta oli lapse hoopis unustanud. Nüüd meenus talle, et proua Margreti tütar oli saanud koha, kui raamatupidaja ja sekretär lähedal asumas fuurlinna wabrikus. Tänuksüra ja õnnelikuna oli proua Margret sellest kirjutanud, sest Ralf oli õppimise kulud kannud.

„Sinu ema telegrafeeris mulle, Sonny,“ ütles ta sõbralikult. „Mis...?“ Ta waatas enese ümber. „Sumala pärast, laps? Sinu ema on...“

Tütarlapse peened, kitsad huuled wärisefid.

„Juba üleühe furi ta ja täna teda wiidi hauda,“ nuukjus tütar-laps ja tuli nagu kaitset otsides mehele lähemale. Ralf Hartmann awas sügawas kaastundes käed, ja piinatud inimsüda nuttis ta rinnal end wälja.

„Nüüd tule!“ ütles ta siis. „Sa ei wõi selleks ööks siia jääda. Ma ei teadnud ju, mis oli juundinud.“ Ta tõmbas telegrammi taskust.

„Waata, sinu ema wiimane teade saadeti mulle järgi. See saatutas aga mind liig hilja. Kuidas oleksin ma ta aimata wõinud, et ta nii liirelt meist lahkuw, sinu ema!“

Sonny Ohnke fokus end. Tõsiselt ja rahulikult jutustas ta ema raskest kannatusist. Wiimastel kuudel pidi ta koha loowutama, et ema eest hoolitseda ning põetada. Nad olid ainult üksteisele elanud ses wäikeses linnakeses, mõned kaastundlikud naabrid olid tal wiimases rasked käigud ära wõtnud. Nüüd oli ta siis üksi ses wäikeses korteris.

Ralf Hartmann oli tähelepanelikult kuulanud. Tema wäikeses sugu-lase wapper, lihtne käitumine meeldis talle. Milline raske saatus nii noorele tütarlapsel: üksi toime tulla kõigi nende elu libedate mõitlus-tega!

„Ma pean nüüd omale uue koha otsima,“ ütles Sonny.

Ralf Hartmann wõttis tugewa, tööga wihunud wäikeses kae oma kätte.

„Ära murekse selle pärast,“ ütles ta sõbralikult. „Sa mida kirju-tas sinu ema minule? Sa kõnelesid wist kirjast.“

Ralf luges:

„Armas onupoeg! Mii tihti aitasid Sa minu saatust torgen-dada. Nüüd lamian maas haigena ja tunnen, et läheneb lõpp. Suremine on mul raske. Minu wäike Sonny on küll wapper ja tüpli, küll ta mõistab juba elus läbi saada. Waid ühte palun Sinult! Ära ja wõid, siis tergenda tal esimesi nädalaid. Täna saadan sulle telegrammi, tunnen liig selgesti, et warsti pean lahkuma. Kas näen ma Sind weel enne? Ma ei tea seda. Tänu sulle palju kõige hea ja abi eest ning mõtle weidi minu lapsele. Tä häst!“

Raua istus Ralf sügawas mõtiskelus. Ta oli waid pealiskaudselt tundnud seda wäikest tagasihoidlikku naist, kuid siiski oli ta temale armas. Tähelepanematult oli Donny toast lahkunud. Osawa käega korraldas ta siin ja seal, laotas lauale pitslina ja imetledes tõstis Ralf filmad, kui kuulis kutset teele. See sõbralik, perenaiselik hool liigutas teda. Ta tundis eneses wäsinuust ja jõi tänuhulikult kuuma teed.

„Nüüd kuule mind, wäike Donny!“ ütles ta siis tõsiselt.

„Waata, ja armastad wäga oma ema ja ei unusta teda kunagi. Kuid noor inimene nagu sina, ei tohi anduda oma walule. Sa seepärast teen sulle ettepaneku, tulla minuga Berliini. Sa oled üksi ilmas. Minu juures omad ilusa kodu. Wõi peab sind siin midagi kinni?“

Donny Ehmke raputas pead.

„Ei, onu.“ Siis punastus ta üleni.

„Kuid ma ei wõi ju seda wastu wõtta, et sina minu eest hoolitse.“

Ta pehme hääl muutus kindlaks ja tugewaks. „Ma ei taha kelle-olla koormaks.“

„Seda pole ju sa ka, laps! Kuid — ja pead oma iseseiswuse alles hoidma. Tahad sa sekretärina minu juurde tööle asuda? Ma wajan üht usaldawat inimest oma juures.“

Sinised filmad särasid.

„Do, kui meelsasti, onu Ralf! Kuid kas ma ka seda mõistan, mis ja wajas?“

„Muidugi, Donny. Mis sul puudub, seda õpid weel. Sa nüüd tule koos minuga. Döbime see dö hotellis. Ei ole hea, kui jääd nüüd üksi siia korterisse.“

Weel mõned päewad jäi Ralf Hartmann Donnyga sinna wäikesse linna. Nad külastasid ema hauda. Ta seisis kaua mõtetes lihtsal hauakünkal ja hoidis nutwat tütarlast. Ta mõistis orwu sügawat valu ja tundis talle südamest kaasa. Tütarlapse lihtne, mõistlik käitumine mõjus talle hästi, ta teadis, et ta ees on usaldatav ja tubli inimene. Ka see rõõmustas Ralf Hartmanni, et Donny midagi temalt ei tahtnud wastu wõtta, mida ta ise polnud teeninud.

Ühel päikeselisel talwepäewal jõid nad koos minema. Mõned mõõblitüüfid, milledest Donny ei tahtnud lahkuda, olid juba teel Berliini. Ralf oli läbi wiinud, et Donny pidi mõned päewad enne puhkama, kui asub tööle. Tütarlaps oli weidi kartlikult küsinud.

„Sa sinu naine, onu Ralf? Kas ka tema tahab mind?“

Ule Ralf Hartmanni näo oli libisenud tibe naeratus. No ja, teistes abieludes oleks kõik koos läbiharutatud, siin pidi ta ise otjustama.

Ta silitas tütarlapse õitsewaid palgeid.

„Muidugi,“ ütles ta. „Donny, ma pean sulle ütleva: tädi Sylvia — kummaline, ta on waevalt wanem kui sina — on weidi tüllma iseloomuga. Kõik muu näed sa isegi. Ta ei armasta tunnete-awaldust ja sentimentaalsust. Küll sa sobid siiski temaga. Kas pole nii?“

Donny noogutas tõsiselt. Ta wõttis tänuhulikult mehe käe.

„Sa oled wäga hea minuga, onu Ralf,“ ütles ta. „Ma tahan kõik teha, et oleksite minuga rahul.“

Ma laugemale wiis kiirrong teda kodulinnast. Ta nõjatus afnale ja waatas wälja. Kurbus tahtis teda wallutada. Kuid ta raputas selle enesest. Ta waatas Ralfi poole. Ta wäike uhkusetunne haaras teda. Selle tubli, kuulsa mehe juures, kes sealjuures oli weel nii hea ja arusaaja, tohib ta nüüd töötada. — — —

Sylvia Hartmann wäljus takstautost. Bergejalgselt astius ta tro-tuaarile ja waatas oma majale. Weel kunagi polnud ta tähele pannud, milline ilus ja armas kodu tal oli. Pöösad aiad olid üleni kaetud lumega ja puudel lamas pehme pakš lord walget lund ning muutis kõik tõeluriigiks. Suurjuures rahus ja üffilduses puhkas see maja, dietti loodud waid rahule ja rõõmule. Ülemas meeleolus awas ta aiawärama ja sammus mööda puhtaks roogitud teed maja poole. Betti, toaneitši, seisis parajasti fiskekäigu ukkel ja pühkis tolmulehwikuga tolm.

„Armuline proua!“ Tõeline rõõm peegeldus tiidrukü ilusal näol.

„Zere, Betti! No, kuidas läheb? Kõik on korras?“

Betti noogutas ja jutustas. Teenijaskond: kõõgitiidruk, pakš ja tõbraik, wana teener ja tema sobiwad üksteisega hästi. Minult kahju, et härrased olid nii kaua ära. Karl, autojuht, olla päris õnnetu, tal pole ju midagi teha. Nad on nüüd kõik — mis puutus majasse — järgi waadatud ja omawahel töö ära jaotanud.

„Armuline härra jõuab peale lõunat pärale, eks nii?“

Sylvia noogutas hajameelselt. Nii siis Ralf tuleb ka täna? Ta nähtawasti oli sellest ette teatanud. Nagu raske koorem lastus süü temale. Siis tõstis ta julgelt pea. Ta oli efsinud ja tahtis seda ka kummistada.

„Leatage mulle kobe, kui ta tuleb, Betti!“

Neglaselt läks ta üles, korraldas oma pakid, sõitis siis linna, ostis lilli ja tuli sületäie lilledega tagasi. Ta asetab igasse tuppä lilli. Ka Ralfi kirjutuslauale pani ta juure kimbu walgeid kriisanteeme. Tõsine ruum omas see tõttu kobe rõõmsa ja piduliku meeleolu. Ta rõõmustus jätkest.

Üksi sõi ta lõunat, siis heitis ta puhkama. Läbi õõ sõidetud wäsi-mus andis end tunda ja ta uinus warsti magama. Rõõmsana ja wärs-kena ärkas ta ja waatas kellale. Kell oli wiis! Betti oli ütelnud, et kella tuue paiku on ta mees siin. Ta läks peegli juurde ja waatas juu-weldes oma pilki. Seaks tehal ülekohut andeks paluda! Ja siis... lahku minna! Kui kummalinel korraga näis see talle nii wõõras ja ebatõeline.

Kui ta pool tundi hiljem oli ümberrõwastatud, wiskas ta õnne-liku pilgu peeglisse. Ta tundis kui ilus ta oli. Ta oli rõiwastunud mandelroheliste pealeõunakleitii päris lihtsa lõikega ning wäikesed fidiid fingsad mustade ja roheliste kaunistustega jalga pannud. Behmelt jo armsalt ümbritses juuks kitsamaks muutunud päewitunud nägu. Tume-dad silmad särasid soojalt.

Sügaw, sümpaatlik hääl kostis wäljast. Niirelt wäljus ta oma toast. Kuid, enne kui ta awas uffe efsikuße, jäi ta nagu kinninaelutatud seisima. Tema mehe hääl — mahedas toonis, nagu ta mõrsjapõlweß oli temaga kõnelenud — siis selge, pehme naisehää!:

"Ma tänan sind tõesti! Kui armas sinust!"

Kiirelt avas Sylbia ukse. Parajasti aitas Ralf Hartmann noorel, taledal tüdrukul kühja tumeda leinamantli seljast.

Nüüd pöördus ta ja nägi oma naist. Pikkamisi tuli ta lähemale.

"Tere, Sylbia," ütles ta rahulikult ja külmalt. Siis mõttis ta aralt juuresseisva tüdruku käest ja ehtles.

"Minu täditütar, Donny Ehme." Tütarlaps tuli lähemale ja ulatas Sylbiale väikese, kindla käe.

"Donny on päris üksi ilmas, tema ema suri. Ta jääb meie juure. Uguses, kui armas küllaline, hiljem kui minu sekretär. Sa teed ehk korralduse, et üks mõrastehüba seataks seks valmis?"

Sylbia noogutas mehaaniliselt. Vällenägemine oli hoopis teistviisi väljakuulunud, kui ta seda enesele oli kujutlenud. Tema terwtitus oli jahedam ja ilma südamlikkusetä. Kuidas see tuli, ei teadnud ta isegi. Noore tüdruku juuresolek segas teda. Kuid ta kogus end, hüüdis Bettit ja näitas tütarlapsele mõrastehüba. Väikeses mugavas eluruumis seisid naised tummalt üksteise vastas.

"Ma loodan, et tunnete end siin hästi," tähendas Sylbia külma sõbralikkusega.

Noor tüdruk noogutas tagasihoidlikult "tänan!" Aga kui Sylbia tahtis lahkuda toast, vaatas ta veel kord tagasi. Tütarlapse suured, kannikese-sinised silmad olid täidetud pisarast, abitud toetus ta kabile teina ääres. Sylbia läks süda pehmeks. Kui inetu temast, olla üksteise ja mahajäätud lapse vastu nii karm! Ta läks veel kord tagasi.

Õrnalt tõstis noore tüdruku pea üles, pehmemalt ja lahkemalt, kui see oli muudu tema viis, lühas ta juure:

"Meie mõistame kindlasti üksteist, kas pole nii, väike Donny?" Ta vaatas kaastundlikult kitsasse näkku ja kurbadesse silmadesse. Siis nuttis tütarlaps oma kuuva valu ja kurbuse hingelt.

Sylbia aga hoidis õrnalt Donny pead. Kummaline imetus oli temas. Kuidas oli küll see võimalik, et tema, nii külm ja nii raskest sõbrustew kellegiga, oli sellest noorest olemusest nii kiirelt mõelnud? Kas see oli noore tüdruku mahedus või sügav valu tema näos? Ta ei teadnud seda.

Sellalt kuivatas ta Donny pisarad.

"Sa nüüd pea piisil!" ütles ta siis südamlikult ja soojalt. "Meie põome pool lahetsa, Vetti võib sulle appi tulla, kui midagi vajad. Seida weidi pikali, ja oled kindlasti väsinud."

Lahtmatult oli ta langenud südamliku fina peale. Donny Ehme haaras naije käe.

"Ma tänan sind väga, tädi Sylbia. Mul oli suur hirm sinu ees. Ma ei teadnud ju ta sugugi, kuidas see sinule sobib, et tulin siia. Ona Ralf ei kõnele midagi sinust..."

Sylbia naeratas libedalt. No jaa, seda polnud waja unestada, et Ralf temast midagi ei kõnele. Ralf! Ta tahtis ju temaga kõnelda. Kuidagi pidi nende kooselu korraldama. Südamliku terwtitusega lahkus ta Donnyst.

Rui ta trepist üles tõusis, hundiis ta oma südant klopsivat. See oli siiski raskem, kui ta oli arvanud, see pihitimine, mida ta tahtis teha.

„Kas teie teate, kus on mu mees, Betti?“ küsis ta toaneitfilit, keda kohtas trepil.

„Gärta on oma toas!“ arvas tüdruk.

Pikkamisi läks ta edasi.

Mehe tödtao üks oli kinni. Ta koputas. Ühtegi wastust. Imelik ja naljakas näis temale koputada oma enese majas! Nii wõõras oli ta mehele, keda nimetas oma abitaasaks!

Otsustawat awas ta ukse ja astus sisse. Ralf Gartmann istus oma kirjutuslaua juures ja korraldas oma pabereid. Üllatudes waatas ta üles. Siis tõusis ta ja astus naisele wastu.

„Sa tahtsid nähtawasti Donnyht midagi teada,“ ütles ta jahedalt. „Üks telegramm kutsus mind tema ema suriwoodile. Sain selle liig hilja ja wõisin waest wäikest waid wiimastel käikudel aidata. Ta on tubli ja armas, lihtne inimene. Ma saan teda hästi kasutada oma tööde juures.“

Ta waatas oma naise liikumatusse näkku.

„Andesta!“ tähendas ta kerge, aga hammustawa irooniaga, „et ma warem ei saanud sulle sellest teadustada. Pealegi,“ ütles ta külmalt ning terawalt, „selles majas on kõigis küsimustes, mis sind isiklikult ei puuduta, waid maksu minu tahe.“

Sylbia oli wäsinult lastunud juurde tugitooli. Mehe külm, teraw kätumine tegi talle haiget.

„Ma ei tulnud jellepärast,“ ütles ta. „Kui tahad oma sugulasele kodu pakkuda, on see õige ja mul pole midagi selle wastu. Ma mõtlesin waid, et meie wahel on nii mõndagi selgitada... meie kae wahel...“ Ta hääl oli päris waikeks muutunud.

Ralf Gartmann oli jällegi istunud oma kirjutuslaua taha. Lambi walgus walgustas terawalt tema kitsast pead waljude siniste filmadega. Sylbia waatas talle otsa. Tema blondi juuksesse segunesid juba meelekohil paljud hõbedased niidid, kuid tema näoilme oli noorusliku energiaga, ja midagi ei reetnud seda märatsawat erutust, mida ta kindlat eneses maha surus.

Rui ta oli Sylbiat täna jälle näinud õrna, päewitunud näoga, jahedana, kuid siiski kuidagi lähedajemana, olid kõik walud ja piinad, mida oli kannatanud, uuesti esle tõusnud. Ta oleks ta nüüd üles karata ja tema juurde rutata wõinud, oleks juundelnud tema punast juud ja talle ütelnud, et ta, Sylbia, on tema elu mõte ja jääbki selleks ikka. Kuid ta walitses end. Täiusliku rahuga oli tema wastus:

„Ma ei tea, mis meil weel oleks üksteisele ütelda. Meie abiellu lähtus waledest eeldusist ja meie lahkume üksteisest. Ma ei ole mees, keda üks naine wõib naeruwäärastada. Sa pead sellega juba leppima, et mõni aeg weel siin oled. Ma ei lase end teha narriks maailma ees. Wahapeal leian ehk jobiwa lahenduse lahutamiseks. Peale selle oled aga oma aja ja footwide kaskijanna, kuni meie ühiste jeltstondlike kohustusteni.“

Mõni aeg oli vaikne. Sylvia mõttis end kofku.

„Ma tahaksin nii väga, et sa mind mõistaksid, Ralf,” tähendas ta ja ta järe hääli oli soojem ja õrnem kui muudu. „Tol korral... kui ma nõustusin saama sinu naiseks, olin ma...”

„Ma tean,” peatas teda mees. „Sa armastad ühte teist, oma tädi-poega Santeni. Midagi astus segavalt teie wahetele, ja ma olin julle küllalt hea, et kätte maksta ja et teda unustada...”

Sylvia oli muutunud furnukahwatuks. Kohkunult tõusis ta toolilt: „Sina tead?”

„Jah,” ütles mees külmalt. „Et sinu ja Karl-Egon Santeni wahel olid suhted, kuulsin juhuslikult ühel konverentsil. Ma kuulsin kahe tuttawa kõnelust meie abielu üle ja mõisin siis enesele kõik seletada...”

„Kuule mind, Ralf,” ütles Sylvia erutunult ja tuli mehele päris ligidale. „Ma tean, et ma...” Ralf Hartmann peatas teda järskult.

„Ma ei soovi mingeid seletusi,” tähendas ta jäijelt. „Meie teame mõlemad, kus meie oleme. Sellest piisab. Ma palun sind mind üksi jätta. Mul on waja töötada.”

Sügawama hingepõhjani haawatud, waatas Sylvia mehele otse, kes oli nüüd huuled tugewasti kofku pigistanud. Tema wastutulelikkusele jelline wali, jäine wastulööki! Ta oli hirmsasti alandatud. Sellises toonis polnud keegi weel julgenud temaga kõnelda. Bijarad tulid tal filmi, ta pöördus kõrwale, et neid mitte paista lasta. Mõned sekundid seisid ta liikumatult ja ei wõinud sellest hirmsast haawamisest üle saada. Siis pöördus ta ümber ja wäljus kiirelt toast. Igast tema liigutusest paistis walu ja kohumus. Ralf waatas talle järgi ja märkas seda.

Diates mattis ta näo kättesse, kui naine oli läinud ja tema kerge sammude kaja kustunud. Naine ei teadnud ju, kuidas see walu tegi talle enesele Symbiat niivõisi haawata. Aga ta pidi olema wali, et naist unustada, et mitte uuesti alla jääda.

Sylvia aga istus kaua oma toas. Tumedamalt kui kunagi warem lebasid järgnewad nädalad ja kuud tema ees ja ta küsis kartliku südamega, kuidas kõik lõpeb. Ta oli tahtnud heaks teha, oma jüüd üles tunnistada, kuid Ralf polnud teda üldse lastanud rääkidagi. Ta ei tahtnud ühtegi seletust kuulda. Kas mees põlgas teda?

Ühises õhtusöögilauas mugawas ruumis, kuhu kogunesid kolm inimest, näis, nagu poleks midagi juhtunud. Küll olid Sylvia filmad weidi punased, ning Ralf Hartmanni kitta juu ümber lebas wali joon.

Õjawaht mõistis ta esialgse weidi piinliku waikuse kõrwale tõrjuda. Ta jutustas oma tööst, küsis Donnylt, kes juurte, imestunud filmadega kuulatas, ühte ja teist tema noorest elust. Ajetas täiuslikult wiisakalt ja ja sõbralikult kujul küsimusi Symbiale, kõneles St. Morikist ja lastis paista, nagu poleks midagi nende wahel olnud.

Sylvia waatas üllatunult oma meest. Ta imetles tema enesewalikemist. Muudugi ei olnud ta temaga nii sõbralikult jalal, nagu ta nüüd tahtis oma sugulase ees lasta wälja paista. Donny filmad aga rippusid ifka ja ifka jälle imetledes armastatud juul. Peale õhtusööki lahutati üksteisest. Üksel pöördus mees weel kord ümber.

„Sylvia?” küsis ta sõbralikult ja rahulikult.

„Jaa?“ Sylbia tõusis.

„Ah, palun, üks sõna veel!“ Sylbia järgnes talle tema tuppa. „Järgmisel nädalal on see vastuvõtt meie juures, millest olen juba kõneleminud,“ ütles ta rahulikult, peaaegu amehhikult. „Siin on külastiste nimesiit. Ma kutsusin proua von Nestrupi koos oma mehega. Nii-
samuti ka noored Santenid...“

„Ei!“ Sylbia peaaegu karjus seda. Kohkunult pöördus ta mehele.

„Ma tean,“ ütles mees häirimatus rahus külmalt, „et minu naine seda nime, mida ta kannab, ka auga kannab.“

Sylbia tõmbas end uhtelt sirgeks.

„See manifest oli asjatu!“ ütles ta külmalt ja tõsiselt. „Kuid ma ei soovi ühtegi läbitäimist nende...“

„See on ükskõik. Külastisi, keda ma soovin vastu võtta, kutsun mina!“ ütles Ralf Hartmann nii kindlalt, et naine ei julgenud enam vastu rääkida. Ta tehitas vaid õlgu.

„Oma isa ja onu kutsud sa arvatavasti ise?“

Sylbia noogutas. Ta tundis end nii väsimuna ja alandatuna nagu ei kunagi varem oma elus.

„Ma sõidan homme sinna.“

„Täna.“

„Sead döö.“ Väiselt viisatas termitus. Siis oli Sylbia jälle üksi.

Lulede meres färasid Hartmanni villa suured vastuvõturuumid. Maja ette oli juba küllalt palju kogunenud eraautofid ning taksofid, kuid ifta woolas veel uusi külastisi juurde. Külastised kogunesid suurde halli, ja Sylbia, kes majaperenaisena oma külastisi termitas, oli festvaalt tegevuses. Donny Ehme oli palunud luba jääda oma tuppa, ta ei tahtnud suurt, toredat pidu oma leina tõttu veel kaasa teha.

Nüüd olid siis kõik külastised kofku tulnud, ja Sylbia lastis suured ukked suleda. Ta palus lauda ja varsti istus suur seltskond lõbusalt juttu vesteldes laua ääres. Kõik olid kofhe üksmeeles, et Sylbia Renning oli ka proua Hartmannina võluro piduperenaine. See hoolikas, kultiveeritud käitlemine, see ifeenesefimõistetaw kindlus, millega korraldati kõik mõlised asjad maitsekal viisil, see armas ja kindel viis, kuidas ta üldist juhuvestlust alustas. Pidi rõõmus olema teda maadates!

Sõõgi ajal tõusis Ralf ja kõlistas oma klaasile. Waimukate ja fudamilitude sõnadega termitas ta oma külastisi. Esmest korda oma kodus, vestles ta humoorikalt ja väga ofawalt ning lõõtas tormilisi fitudawaldusi.

Wäikeles rotokofsaalis häälestas orkester muusikainstrumente tant-
luts. Kui Sylbia andis eeskjuu lauast tõusmiseks, peeti teda kofhe kinni. Olga von Nestrup kõnetas teda.

„Imekaunis on teie juures, lapsute! Sa ja näid jumalik! Sa kuidas lähed noores abielus?“

„Hästi, tänan!“ ütles Sylbia mehaaniliselt. Ta pilk jälgis Ralfi, kes praegu kõneles walgejuukselise jalandõunil Elliseniga, kes teda tähele-
panelikut kuulas.

Wäike naine naeris. Ta oli järgnenud pilgule.

„Nii armunud? Iffa veel mehinäbalad?“

Sylvia walge otsmit tõmbus kortsudesse. Nii liibe, meeliline joon ilmus tema näkku, et sõbratar jahmunult waitis. Kohe pööras ta jutu teisele ainele. Kuid sügaw hirm oli teda wallanud. Sylvia oli õnnetu, miksparast? Kas ei klappinud midagi seal abielus, mis sõlmiti nii äkki?

Muusika alustas tangot, see näis Sylviale nii tuttav: „Ükski naine ei wõi ilusam olla kui sina . . .“ Mida meenutas see wiis talle ometi? St. Morits! See suur parun Landsberg, liibe jäämäki, rõõmsad, lõbusad inimesed ja kerge weitlemine . . .

Mõttetes waatas ta enda ette. Ta näis endale nii paljude inimeste hulgas ühikuna ja mahajäetuna, nagu juba sageli wiimase ajal.

Seal seisis äkki ta mees tema ees.

Mees kummardus ta ees. Siis mõistis naine. Noogutas.

Ralf Hartmann awas tantsumise oma naisega. Tugevalt ja rahulikult asetis ta oma käsivarre jäleda teha ümber, kindlalt ja osawalt juhtis ta teda üle parketi. Ta waatas alla oma naisele, kes nüüd õrnalt tema wastu surudes oli tahtetult tema käte wehel. Naise inglise parfüümi meeldiw, maha lõhn hoowas temale wastu, naise nägu oli kahwatu, waid punased huuled järeksid purpurses wärskuses.

Iffa uuesti imetles ta Sylvia ilu. Kuidas ta ta naise wõlu wastu end kaitsema püüdis, ifka jälle allus ta sellele. Ohuõrnad, õõprunud piisid kassid ta kaunist kaju ja langesid rinnani alla, kaelas järeksid tubuid pärlid. Ta nägi jeda teadlikult esimest korda. Sylvia kandis ju ehet, mida ta talle pulmapäewaks oli kinkinud. Naine märkas mehe liigutust, naeratades waatas ta mehele otja.

Seal tuli mees tagasi olewist. Ta walitjes oma waadet, ja Sylvia nägi rõhkudes, et Ralfi siniste filmade heledale järele lastus wali, tume wari. Wiisakalt, kuid wõga külmalt juhtis ta nüüd naist parketil. Symbiat läbisitas wärin.

Kas mees ei andestanud talle iialgi? Ta tahtis ju kõit heaks teha.

„Ralf,“ ütles ta tasa ja paluwalt. Mees ei kuulnud jeda, aeglaselt lõpetas ta tantsumise ja juhtis naise wäikeste laua juurde, siis wormikil, galantine käesundlus . . . siis oli ta jälle üksi. Keegi polnud märganud, et jelles abielus polnud kõit nii, nagu arwati.

Chates tõstis ta oma käsivarred. Äkki kellegi wärisew hääl tema taga.

„Sylvia!“ Karl-Egon astus tema juurde. Ta filmis leegittes rahutu, põletaw tuli, naine nägi jeda hirmuga.

„Wiimaks ometi leian ma sinu! Ma pean sinuga kõnema, Sylvia! Ma pean!“

Sylvia waatas külmalt mehele.

„Ei,“ ütles ta karedalt. „Ma ei joowi jeda. Ma ei taha, et ja ammuunustatud asja minu majja kannad!“

Karl-Egon Santen kahwatas. Ta oli ammu märganud, et Sylvia polnud enam see noor, kogematu tüdruk, jeda ta warem nii kergest oli enesele wõitnud. Kuid jeda rõhken eritas nüüd jeda wõitlus jelle naise pärast. Muusika algas uuesti.

„Palun!“ ütles ta ja kummardus. Wastutahmitst tõstis Sylvia pea.

Kuid polnud võimalik ära ütelda. Nende ümber oli naer, Iobise mine, klaaside kõlin ja rõõmsad näod. Salandünil Ellisen tõstis talle vastasolevalt lauast naeratades klaasi. Ta ei võinud ikandaali proovotseerida.

Rõhklevalt asetati ta käsiwarre mehe omale ja jammus temaga tantsupõrandale. Ta teadis, et mees oli juurepärvane tantsija, ta aimas, et inimesed neile imetledes vaatavad, kuid see ei häirinud teda. Rahulikult tantsis ta, kuulmata mehe sõinat, kelle käte vahel ta oli. See näis talle nii kummaline ja ebatõeline, et ta oli kord seda meest armastanud, ja jälle tundis ta selgesti, et see oli waid uim, rohkem midagi!

Karl-Egonis mätsasid mitmesugused tunded. Kui ta nägi Symbiat St. Moritzi uuesti, oli wana armastus tugevalt ning kuumalt jälle tema ärganud. Nüüd, kus ta teda nägi teise mehe kõrval, ärkas temas igatsus kahelordse tugevusega.

Naise kõrval, keda ta ei armastanud, kes teda oma naeruwäärsete tujudega piinas, tundis ta ifka uuesti, mis Symbia oli temale. Oma egoistlikkude soowide kõrval tundis ta korraga eneses ka paremaid tundeid ärkawat.

Kuna ta naise säledat kuu käte vahel hoidis, tuli talle esimest korda mõte, et Symbia oleks seda wäärinud, et tema pärast wõidelda, temaga koos elu rajada, ka ilma rikkuse hülgujeta, millega Meeta Sibelius oli ümbritsetud.

„Symbia!“ ütles ta taha ja tõsisemalt kui muidu. „Palun, ära põlga mind! Ma ei kannata seda! Ma tean, et ma tol kõrval walesti toiminin, ma tunnistan seda sulle, kuid andesta mulle!“

Ta hääl wärises ja tõsine walu kostis seal.

„Ma ei teadnud, mida kaotasin, nüüd alles tean ma, mis ja olid mulle.“

Symbial ei jäänud tähelepanemata, et mees ütles seda tõsiselt.

„Unustame selle,“ ütles ta sõbralikumalt.

Kaks inimest seisis ja waatasid neile. Warjatud samba taha, silmitjes Ralf Hartmann paari. Kuim walu haaras teda, kuid jamal ajal ka wästinud loobumine. Symbia ja mees, keda ta naine armastas ja kellele ta oli hea. Oli ta hull, et kutsus Santenite abielupaari? Ta tundis nii terawat ja ägedat walu, nagu ei kunagi warem. Siis tõstis ta pea. Ei, ta pidi teadma, kuidas nad olid üksteisele, pidi kogema, mis Symbial oli fundinud meest, keda ta armastas, maha jätma ja temaga abielluma.

Weel üks seisis kõrval ja nägi paljude tantsiwate paaride hulgas waid seda ainsat: Bernd Möllers.

Kuid tema pilgus ei olnud muret.

Ta oli teraw inimestetundja ja nägi kobe, et Symbia oli seft lõõgist üle saanud. Sügaw ohe tungis tema rinnast. Kui ta nägi paari tantsu alustawat, oli tõsine mure tema pilgus. Kuid see järe sõbralikkus, mida Symbia osutas Karl-Egonile, tõendas talle, et oli kõigest üle saanud, et ta wõis unustada.

Kui tants oli lõppenud, läks ta Symbia juurde ja wõttis ta enesega. Karl-Egon lahkus ja läks tagasi laua juurde, kus istus ta naine oma wanematega.

„Ma tean, mis sa tahad,“ ütles Sylvania tõsiselt, kui onu teda enesega wiis talweaeda. „Sa tahad minult küsida, kas mina ja Karl-Egon...“ Ta waatas onule otja ja ta ilusate, tumedate filmade pill oli furb ja offehohene ühtlasi. „Sa ujud mind, et olen Karl-Egoni unustanud! Sul oli tol korral õigus, onu Bernd! Täna ei mõista ma isegi enam, kuidas mõisin teda nii südamesse wõtta! Uju mind, olen sellest tõesti üle saanud! Sa igaweseks!“

Bernd Möllers waatas mõtiskledes enese ette.

„Ma tean seda, Sylvania! Lundsin seda täna õhtul, kui tantšijite kaheleste, päris selgesti ja rõõmustun sellest! Sa... oled ja õnnelik... Ralfiga?“

Sylvania astus kiirelt jammu eettepoole. Bijarad tulid talle filmi, Bernd Möllers hägi seda kohumuse ja üllatusega.

„Sul oli õigus, onu Bernd! Mul oluiks pidanud olema usaldust Ralfi vastu... nüüd on aga kõik nii raske meie wahel...“

Bernd Möllers waatas oma õetütart.

„Ta teab...“

„Jaa, kuid ma ei tea, põlgab ta mind, wihkab ta mind? Ma tahtsin talle hiljuti kõik ütelda. Ta ei lastnud mind üldse rääkida...“

„Olgu sul kannatust, Sylvania. Wõib-olla ei leidnud sa õigeid sõnu, katju weel kord! Minu Jumal, ta armastab ju sind nii wäga...“

Ta waikis, sest Rudolf Kenning astus nende juurde.

„Uhaa!“ sõnas ta parimas tujus. „Siin on siis meie põgenik! No, Sylvaniaene! Teen sulle komplimendi! Oled tõesti armsaim majapere-naine! Sa Ralf on uhke oma wäifele naisele, mis?“

Sylvania oli kahwatumud. Ta ei wastanud.

„Sa tõstis õrnalt ta pea üles.“

„Wäsinud, wäife? No, ma arwan, meie hakkame warsti lahkuma. Nii mugaw oli sinu juures, kõik olid waimustuses... Kuid nüüd peame tõesti mõtlema minekule.“

Sylvania andis onule märku waikimiseks ja see noogutas rahustawalt.

Negajalt tühjenes pidumaja. Olga von Nestrup suudles Sylvania lahkimisel südamlisult, tuhat käesurumist, terwitust, tänu. Nüüd oli ta wiimane sõidud kaugusse kadunud. Ralf ja Sylvania Hartmann seisis filmipill aega waikides. Sylvania oli õlad fergelt langetanud, teener kustutas pidusaalis juba tuled.

Pikkamisi tõusis Ralf mööda treppi üles. Sylvania järgnes talle. Gifus pöördus mees ümber ja ta jaha-õbralik „head ööd“ fiskus Sylvania ta mõtiskelust.

„Ei, Ralf,“ ütles ta tõsiselt. „Jffa oled ja minuist kõrwale hoidnud, täna pean ma sinuga kõnelema.“

Nad olid jõudnud oma sõõgitoa ukseni. Rahwatuna nõjatus Sylvania suurele walgele uksele, ta sale, tume kaju eraldus mõjuma siluetina walgel tagapõhjäl.

„Ma pean sulle lõpuks tunnistama...“ algas ta.

Säime „mida?“ kaineastas teda.

„Ufu mind ometi!“ algas ta unesti. „Ma ei mõtelnud seda hälmasti, kui tol korral —“ jällegi peatus ta. „Mäed ja, ma olin noor ja teadsin nii vähe maailmast, ja Karl-Egon oli ilus, paljutegenud ja riütellik. Kui ma sain teada, et ta Meeta Sibeliust...“ jälle vaikis ta. Mõte, mehele pihtida oma alandamise, laskis tal filmopilguks jällegi peatuda. Siis aga kõneles ta julgelt edasi: „... et ta teda minule eelistas, olin ma päris meeletu walust ja wihast ning seal...“

Teraw, wali hää! segas end wahahele: „... seal tuli julle mõttesse minuga abielluda, et kõik unustada. Sul poleks waja olnud seda tunnistada, ma teadsin seda juba. See on asjatu, et sa ifka unesti sellest algad.“

„Ralf, ma palun sind! Ma tahtsin sind paluda, mulle seda mitte... seda mulle andestada... usu mind, ma ei tahtnud sind haawata.“

Ralf Hartmann sulges momendiks filmad. Oli see Sylvania, see uhke, walfitushimuline, iraaniline Sylvania? See pehme, andestust paluw naine? Sa oled rumal! sofistias talle sijemine hää! Ta on ju sinu naine! Ta teeb, mida sina temalt nõuad, kas ei taha sa oma õnne kätte haarata? Siis kadusid need mõtted. Eriline selgus tuli temasse. Ei! Seda näht wõita, täielikult wõita, maksis rohkem, kui see lühike armuim. Kõik wõi mitte midagi!

Ta hää! kõlas külmalt nagu ifka.

„Meie oleme lõpuks selgusel, kuidas korraldame oma kooselu aja üksteisega. Seletused siin on üleskiiged, meie teame ju kõik.“

Sylvania oli kahwatanud ja siis punastunud. Juba kord oli ta teda niimüsi tagasi tõrjudes haawanud.

„Ma püüdsin oma ülekohut jälle heaks teha. Kui sa ei taha, et ma oma süüdi seletada püüan...“ Ta kehitas alandlikult õlgadega. Siis tõstis ta pea ja oli jälle endine uhke ja jaha Sylvania.

„Ma ei koorina, siind enam nende seletustega,“ ütles ta kibedalt.

Ta pöördus ümber ütlema enam sõnagi. Ralf Hartmann tõstis kae. Ta tahtis weel midagi ütelda, tahtis midagi tagasi hoida, mis tal läks kaduma. Siis aga langetas ta pea ja läks edasi, oma toa poole. Weel sügavamaks oli lõhe muutunud. Kas see kunagi jälle kinni kaawab?

13.

Reikööl ärkas Sylvania mahakahwatu näo ja kuumade kättega. Ta tundis end nii haige ja wileha, et ta waevalt wõis end liigutada. Uge, pehew walu oli tal peas... Pikkamisi keerles tuba ta ümber ja siis ifka kiiremini, kiiremini...

Kui hommikul Beetti tahtis wanni walmistada ja oma küsimustele mingit wastust ei saanud, awas ta ukse ja kargas kohkumult tagasi. Laia woodi ees maas lammas ta kaskijanna, lihsas nagu furnukahwatu, waid palgetel põlesid palawik-punased, ringikujulised plekid.

Toaneitti ringutas läbi.

„Marta! Marta!“ karjus ta läbilõikawalt läbi maja.

Kiirelt tuli priske kõõgitüdruk lõõtsutades üles.

„Armuline proua! Ah, mu armas Jumal!“ Pead raputades seifid mõlemad minestanu ees.

„Mis on juhtunud?“

Sonny ehkne lihtsas hominikkleidis seisis uksele. Kõhnult kummardus ta haige üle. Soolikalt ajetas ta tüdrukute abil noore naise tagasi moodi, ruttas telefonile ja hüüdis arsti.

Beerand tundis hiljem seisis wana härra nureliku näoga Sylvania moodi ees.

„Rasketujuline närwipalawil,“ arwas ta tõsiselt. „Wõibolla ta peagripp sealjuures . . .“

Sonny ehmus.

„On see hädaohtlik?“ küsis ta hirmunult.

Arst noogutas.

Kiirelt jooksis Sonny telefonile. Pidi ometi omi kalfile sellest teatama. Ta keeras wärisewate sõrmedega Renningi tehaste numbrit, minutid näisid tal olewat terve igawit. Lõpuks sai ta ühenduse erabürooga, ja sealt teatati, et härra Hartmann olewat koos härrade Renningi ja Wollersiga sõitnud lähedal olewasse linna äriasjus.

Kõutult lastis Sonny langeda kuuldetoru. Alles hilja õhtul pidid nad tagasi pöörama.

No, ta põetab niikaua haiget, ta mõistis ju seda. Tähti küllalt oli ta ju haige emakese eest hoolitsenud ja teda wälwanud.

Sylvia ei ärganud raskest minestusest. Wurelikult walwas arst moodi juures, Sonny istus jalgois ja waatas kartlikult haige näkku, mis nüüd oli üleni punane.

Wastu lõunaega tõusis palawil nii kõrgele, et haige hakkas sõnima ja kõnema. Armastusega uuendas Sonny wäsinatult jääkompresse, mida arst oli ette kirjutanud. Piinatult pikkamisi hakkas waimaks õhtu jõudma.

Oli juba päris pime, kui Sonny kuulis Hartmanni auto tuhtumist. Kiirelt jooksis ta aknale. Omu kalf! Waimaks ometi!

Ta jooksis mööda treppe alla, talle wastu. Teatas talle kõigest juhtunust.

Kalf Hartmann kahwatus walgeks nagu lubjatud sein.

„Sylvia haige?“

Kõutult istus ta oma naise moodi ääres. Oli see Sylvania, teda ta oli terwena eile õhtul jätnud, see waldest ja palawikust piinatud olewus?

„Mida te, härra doktor!“ oigas ta. „Suidas ta küll kannatab!“

Arst waatas osawõttlikult mehe piinatud näkku.

„Meie ei saa talle ühtegi walurwaigistawat wahendit anda,“ ütles ta siis nurelikult, „ta ei lase ju kedagi enese ligi.“

Kõutult waatas Kalf Hartmann arstile.

„Nga suidas on see küll võimalik, eika, kui temast lahkusin, oli ta ju päris terve . . .“

Arst kehitas õlgu.

„Seletamatu asi! Wahest ehk raske hingeline wapustus? Suid ei, sellest peaksite ju teie ka teadma, kas pole nii?“

Kalfi nägu tõmbles.

Kas tema ebalõbralik käitumine Sylvania nii tugevasti haawas? Armastusega waatas ta haigele. Suur, tugev mees põlwisas naise moodi ääres. Arst ja Conny olid toast lahkunud.

„Ma ei taha ju sind piinata, waene wäife,“ sojistas ta heitunud. Ta tõmbas käega enesel üle otsmikku.

Kas polnud ta siis sellele mõtelnud, mida see uhkele Sylvaniale oli maksnud mehe ees niiviisi alanduda, nagu tema jeda oli teinud? Kas poleks parem mõneks ajaks sõbraliku wahekorra luua, kuni... ja, kuni... Mõte, et Sylvania temast lahkus, nagu ta ise oli ette pannud, muutus talle wõimatumaks, kui kunagi warem. Ettewaatlisult aietas ta haige kae waiba alla ja korraldas hoolikalt patju.

Tulid ärewad nädalad. Kogu jõuga määrates palawik noore naise õrnas kehhas. Nõrk eluwalgus leegitjes waewalt, waewalt, ikka kurwemaks muutusid wäifese Conny silmad, kes armastusega walwas haiget.

Kui aga esimesed märtsikannikesed aias algasid õitsema, kui päike soojendawa jõuga afnaist sisse waatas, hakkas waibuma ka palawik. Pikkamisi, õige pikkamisi langes ta, nagu raske walus surutis otsmikult ja meelesohilt.

Ta ühel päewal waatas Sylvania imestunud enese ümber, ikka weel tahmatu ja nõrk, kuid selge ja rahulik.

„Wäife Conny,“ ütles ta õrnalt. „Mul näis, nagu olukõik ja kõik aeg minu juures...“

„Sa olid nii haige, armas tädi Sylvania,“ ütles noor tüdruk. „Kuid nüüd? nüüd saad ja warsti termeks! Onu Ralf jaab nii rõõmustuma!“

Ralf! Mõtted tulid ja läksid. Ei, tal poleks lahju, kui ta oleks temast igaweejeks läinud. Tasa aietas Sylvania pea käte wahele ja nuttis enese ette. Conny nägi jeda kohkudes.

„Mga tädi Sylvania! Ei, ei! Sa ei tohi nutta! Mida ütleb doktor Bernhardus! Ma palun sind! Ära nuta ometi! Meie kõik oleme nii õnnelikud, et sa nüüd jälle terwened!“

Sylvania noogutas aeglaselt, weidi raskemeelselt ja kurwalt. Kui erilise oli see kurbus, mis nii kaua juba teda hoidis oma wõimuses!

Pealelõunal tuli Ralf. Mõlemad käed täis lilli. Ta oli südamlikum ja soojem kui muudu, lobises kõiksugu asju, oli lahke, wiisakas ja õrnalt tähelepanelik.

Rehme, õrn tunne hoowas Sylvania. Kui hea oli mees temale! Ta tema, Sylvania?

„Ma tänan sind, Ralf! Sa oled väga hea minule sel haiguse ajal!“
Maeratades tõrjus Ralf tagasi.

Päewad muutusid pikemaks ja soojemaks. Kewad tuli õige wara. Warsti tundis Sylvania, mässitud waipadesse, aktuaal istuda. Päew päewalt seletas, et ta nüüd on terwe. Kuid järetrawi olewat nõuetaw. Ta soowitas minna ühte tuntud sanatooriumi. Ta jaadetud Connyst, kes oli noore naise südamel hoopis ära wõitnud, reisis ta ühel hommikul minema.

Õit läks läbi õitsewa maa. Maeratades kuulatas Sylvania oma noore saatja elawat kõnelust, kes ikka ja ikka jälle midagi uut ja ilusat

avastas. Mugavalt toetus Sylvania diimani polstrile. Kõik muud, kõik juurdlemised langesid temalt. Kui itus oli ometi maailm! Ja kui jumalik oli elada! Ta vaatles noort tüdrukut.

„Dieti kuulud sina ka ravimisele, väike Donny,“ ütles ta jüdamlikult. „Sina pöetasid ju minu terveks. Ja nüüd on sinu põsesjed päris riisad ja kahwatanud!“

Donny Ohnke tõrjus kofinult tagasi. Ei! Ta pidi ju nüüd, mil onu Ralf üksi oli, oma sekretäri kohale ajuma! Ja ta jutustab temale valju sellest reisiist, kõigest sellest ilusast, mis ta on näinud.

Seal olid aga Sylvania mõtted jällegi oma mehe juures. Kui kummaline oli siiski nende abielul!

Saiguse ajal oli Ralf tema vastu joojem ja jüdamlikum olnud. Ta arvas, et mees on talle kõik andestanud. Aga, kui ta paranes, märkas ta, kuidas ta temast jällegi eemale hoidus. Teiste seltskonnas armastusväärilik ja tähelepanelik, muutus ta tõsiüks ja vaikseks, niipea kui — harva küll — avanes võimalus naisega üksi olla. Kas ta ei võinud siis tõesti unustada?

Aga ka tema, Sylvania, oli muutunud, seda tundis ta selgesti. Oli ta enne uhke ja haavam, siis paluv ja kahetseja, nüüd aga haaras teda mehe juuresolekul nimetu kartus ja tagasihoidlikkus. Tema, see enesefindel ja osav, ei võinud mõnikord oma mehele filmi maadata ilma punastamata.

14.

Selle, kullane päiefepaiste lebas rõdul, viskas oma säravad kiired üle pidulikult laetud teelaua suure päiefesirni varjus, mis kaitses liig suure kuumuse eest. Selle punased helgid mängisid Sylvania Hartmanni ilusal näol.

Proua von Nestrup wiis õrna tassi jaheda karastava joogiga juu juure, riipas sealt ja nõjatus siis, läites sigareti, tagasi suures leentoolis, kuhu ta sale kogu peaaegu hoopis ära kadus.

„Tõesti ilus on siin sinu juures, Sylvania! Ja ma rõõmustun nii väga, et näen sind jälle. Kui kaua on sest tagasi, kui viimati koos olime?“

Sylvania Hartmann naeratas.

„Neli kuud, Olga!“

„Neli kuud,“ kordas Olga von Nestrup mõtiskledes.

„Jaa,“ tähendas Sylvania, „ma olin ju peaaegu neli kuud doktor Girschsteini sanatooriumis.“

„Ja nüüd oled jälle päris terve?“

„Täiesti, ma olin seda juba mõne nädala pärast. Ja ja Ralf aga nõudis, et pidin kauemaks jääma, et hästi tervena tagasi pööraksin.“

Mõni aeg oli vaikne tšhe naise wahel. Olga von Nestrup viskas õrna pilgu noorele naisele, kes pilt säravast, õitsemast terwisest, toetus toolile. Ta kuhu oli meidi täidlastemaks muutunud, vaid nagu oli püütnud jama õrnana ja Atsana.

Berge, see sumituul hoomas sisse, puudutas tasa kollaseid roose, mis lõhnasid uimastavalt suures kristallmaasis. Kallis wana hõbe, Sylvania ema pärandus, säras päikesemalguses, raske siidist lauakafe, hinnaline portselan, see harmooniline ümbrus, kõik sobis noore naise ilusa pildiga, kes riietatud maaniulatumasse walgesse suwilleiti, mõjus nagu mõne wanameistri hinnaline maal. Ja siiski nägi sõbratar selgesti seda waluksiku joont noore naise suu ümber, tal ei jäänud tähelepanemata tema peente käte rahutu mäng, ja kurbus tumedais filmis kadus waid mõnel helgemal, rõõmsamal filmapilgul.

„Ja mida ütlesid ja selle kurwa õnnetuse kohta Meeta Santeniga?“
Noore naise näkku ilmus nõrk erutus.

„Mulle kirjutati sellest Dresdeni,“ ütles ta tõsiselt. „Kas Meeta oli siis tõesti kõhe surnud? Tol korral ei tahtnud mind erutada ja kirjutati waid hädawajalisemat. Ma ei lastnud doktor Girschstein mind matusele sõtta. See oli autoõnnetus, eks nii?“

Olga von Nestrup jutustas. Meeta Santen olla ifka hulljulgelt autoga kihutanud. Uus sõiduk, mille ta alles weidi enne õnnetust oli ostnud, polnud weel küllaldaselt sisse sõidetud.

Soolimata sellest wõtnud ta ühel pealeõunal sõidu ette Wannsee ääre. Seal siis olla ta sõiduk hirmsa kiiruse peal ühe mootorratturiga kokku põrganud, ja ta saanud raske pealuu wigastuse. Ta saakja, keegi noor lohtunõunik — õnnetu naise wiimane flirt — olla samuti raskest saanud wigastada ja paari päewa pärast surnud.

„Meie ei sumpatiseerinud üksteisele,“ ütles nüüd Sylvania. „Aga sarnast hirmsat surma poleks ma Meeta Santenile soowinud. Ja kuidas kannab seda minu . . . tädipoeg? Ma pole teda sellest kurwast juhtumist saadil näinud, ja meie ühisele kaastundeawaldusele wastas ta tänukirjaga.“

Ta ütles seda päris rahulikult. Ta hääles polnud kuulda mingit erutust. Mitte midagi ei wäljendanud, et see mees oli talle kord elus nii lähedal seisnud. Miski ei liikunud tema südames, waid inimliku osawõttu, mida ta osutas igale wõõrale, wõis ta ka tema wastu tunda.

„Ta on end kiiresti lohutanud. Abielu olnud wäga õnnetu. Auid ma ei taha tema üle lohut mõista. Jutustatakse kõikjal, et ta olla end palju parandanud, paremusse muutunud. Praegusel momendil köstatab ta, et hooletuse jäetud wabrikuid heale järsele wia. See pole, hoolimata suurest rikkusest, siiski mingi terge ülesanne.“

Sällegi oli waike. Olga von Nestrup filmittes terawalt Sylvania Hartmanni. Aga midagi ei liigutanud end noore naise näos. Kõikjugu kuulujutud olid wiimasel ajal temani tunginud. Selle paari abielu olla nii kummaline. Kumbki elawat enese ette, sofistitati ifegi juba lahtusest. Ja sellega ühenduses oli langenud ka Karl-Egon Santeni nimi. Surjad teeled olid juba sellest lobisenud, et enne seda abielu olid nende kõhe wahel lähemad suhted.

„Sylviatene!“

Noor naine tõstis pea. Wanema sõbratari häälel oli kõlanud nii murelikult ja tungiwalt.

"Kas vastad mulle ühe küsimusele, kas ei pane sa mulle pahaks, kui küsin sinult päris avameelselt..."

"Mida siis?" ütles Sylvia imestunult.

"Kas oled leidnud õnne... ja mikspärast nii kiirelt abiellusid?"

Sylvia Hartmanni otsmik oli tõmbunud kortsuteesse.

"Näed sa, sa oled nüüd mulle kuri, Sylvia! Ma tean ka, et see on palju nõutud, kui pead kõigest sellest kõnelema! Aga usud sa, et ma ei näe, et elate tummalt ja külmalte üksteise kõrval? Jaa, ära aja tagasi! Muudugi, väliselt on kõik nii, nagu see peab olema. Kalf on täiuslik wiisakas abielumees, õrn ja tähelepanelik. Sina... majapere-naine, nagu see peab olema. Aga on see siis teie elu? Kas ei oota teie rohkem?"

Nüüd langes Sylvia Hartmann kottu. Suured pisarad olid tal silmis. Rohkemult vaatas Olga Restrup temale. Veel kunagi warem põlnud ta näinud seda enesekindlat ja külma naist sellisena.

"See on minu süü, Olga! Ma astusin abiellu mõtlemata, et mees pole mingi mängukann, et tema tahte järgi võib midagi kujundada. Ma ei abiellunud armastusest ja usaldusest... ma tahtsin unustada..."

"Unustada? Sylvia, on see siis võimalik... sina ja Karl-Egon?"

Sylvia noogutas kibestunult.

"Ole rahulik, Olga! Ja ära mõtle walesti! Armastus, mida tundsin kord Karl-Egoni vastu, on surnud — surnud igaweseks! Aga tol korral, tol korral uskusin teda armastawat! See oli eksitus, uim! Siis sain teada, et ta kawatseb... abielluda teisega... raha pärast... tundsin end olevat alandatud, haawatud... seal tuli Kalf ja siis..."

Ta waitis piinatult. Siis kõneles ta waitsemalt edasi:

"Meie abielu alguses oli hirmsaid stsene. Siis tulin ma mõistusele. Püüdsin heaks teha. Ma nägin ju oma süüdi. Kuid Kalf oli leppimata, walt, paindumata. Ah, sa ei tunne teda. Näib, nagu oleks kõik ta südamest välja fistud. Ja siiski on ta mind kord armastanud..."

Seele puna tõusis nüüd ta palgeile.

"Ma ei ole midagi siin majas. Mitte midagi! Kõigest huwitawast, kõigest teadmishäärsest kõneleb ta Donnyga, kes on tema sekretär. See armas laps, ta ei wõi ju midagi sinna parata! Ta, ta aitab Kalfil tema tööd kergendada. Kuid mõnikord, mõnikord soowin, et see päew tuleks kiiremaks, et kõikjame lahkuda üksteisest. Ma ei kannata seda elu enam, seda igawest wagaõnnetust, seda silmatirjatsemist, seda terwet maskeraadi. Sest keegi ei tea midagi kindlat. Sa mis peab kõigest saama? Kalf on ju Remmingi tehaste kaasosanik! Sa ei tea midagi, see erutaks teda liialt. Sellepärast pean weel kannatama..."

"Kuid see on ju kohutaw, Sylvia! Kas ei leidu siis mingit teed, teda lepitada, teie elu kergemaks teha?"

Sylvia naeratas wäsinult.

"Jäta waid, sa mõtled küll hästi! Aga see on asjatu. Ma olen kõik katsumud. Ma olen teda palunud, katsumin ka nüüd peale oma tagasitulekut meie ühisesse ellu teise tooni tona. Kõik asjatult!"

Ta lohtus, sest väljas oli kuulda tugewat jalaastumist.

"Kalf tuleb! Palun, ära lasse midagi määgata!"

Barsti peale seda ilmuiski Ralf Hartmanni kõrge logu nende laua juurde. Ta suudles Sylvania wiisakalt kätt, küsis lahkest Olga von Nestrupi käeläigu üle. Tähelepanematu pealtvaataja oleks mõelnud, et kõik on kõige paremas korras lähe abikaasa wahel.

„Kus on siis Donny?“ küsis nüüd Ralf. „Ma lastsin ju ta täna pealeloomaks wabaks?“

„Tenniseklubis,“ andis Sylvania wastusets. „Rehaline liigutus mõjub talle hästi, ja kui ta meiega koos oli joonud oma tee, lastime tal minna. Ta wajab ka rõõmu ja nooremate inimeste seltsi.“

„Wäga lahke sinust,“ arwas Ralf kergelt. Kuid kõlas nagu ärritust tema hääles. Mõlemad naised tundsid seda selgesti.

„Kui ta tuleb, teata mulle sellest. Muul on waja weel temaga töötada.“ Peale poolehinnilist lahket lobisemist, lahkus ta, täiuslikult wiisakas, aga külm.

Sylvia waatas talle libedal ilmel järgi.

„Näed ja, nii on see alati. Donny. Kes temaga töötab ja tema huwisid jagab, leiab tema filmade ees armu. Mina . . . ei tähenda midagi.“

Olga von Nestrup waitis. Ta tahtis nii palju ütelda, kuid iga hea nõu oli ju siin mõtetetu, seda nägi ta ju isegi.

15.

„Wabanda, et sind segan!“ ütles Ralf Hartmann wiisakalt. Ta oli Sylvania tuppa astunud. Sylvania seisis peegli ees ja pani omale walge daretü wähe. Ralf! Tema toas? Mida see tähendab?

„Sa tead, et ma püüan meie lahutust mingisugusel kujul läbi wiia,“ kõneles ta külmalt edasi ja jäi uksele seisma.

Sylvial peatus südamelöödl. Summaline, ta oli ise alati seda tundi igatsenud, mil oleks wabanenud sellest wäljakannatamatust kooselust. Ta waatas mehele otse. Ta pill oli tõsine, peaaegu süng, terwes tema olekus oli selline jäine tagasihoidlikkus, et sõbralikud sõnad, mida ta tahtis ütelda, ei tulnud tal üle huulte. Oli see siis üldse sama mees, kes ta mõrvojaajal nii armsalt ja poisilikult ta eest oli hoolitsenud? See aga oli hoopis wõõras mees, kes lõhet nende wahel ikka enam ja enam süwendas.

Sylvia langetas pea.

„Palun,“ ütles ta, kuna raske, walulik kurbus temas ikka rohkem aset wõttis.

„See pole nii kerge, nagu ma seda enesele kujutlesin,“ ütles ta mõtiskledes. „Siiski arwan ma, et aasta jooksul wõid olla juba waba. Ma pean sind Renningi tehaste pärast — mitte minu pärast — weel paluma, et mängiksid minu naise osa edasi, kuni kõik on korraldatud. Ma tahetse wäga, et ma täna sulle teist, paremat wäljawaadet ei saa anda. Siiski wõid sa kindel olla, et ma kõik teen . . .“

„Et sina wabaks saaksid . . .“ tähendas Sylvania ägedalt waele.

„Do, ma tean, et ma effisin. Olgugi, et alandusin sinu ees, olgugi, et püüdsin kõik heaks teha.“

„Aga Sylvania!“

„Täna pean ma kõnelema, täna tahan ma kõneleda! Mis olen ma sinu majas? Üks muft, üks tühine asi. Mis olen ma sinu elus? Ebamugav foorem, millest tahaksid nii kiirelt kui võimalik, wabaneda. Sootsin sinus rõhsem rüütellikkust; kas sa ei märka, et juba sofistatasse meie üle? Kui ka minu juu meid iseäralikku oluforda wiis... ma pidaksin sind suuremeelsemaks ja mõtlefin, et andestad mulle...”

Erutunult peatus ta. Surnukahwatu oli ta nägu. Ta püüdis enese üle walitseda.

„Kui sa tahad, et ma jälle lähen... jälle, nagu tol korral St. Moritzi, jälle, nagu tol korral Dresdeni, kus sa ei pidanud tarwilikkust mind selle nelja kuu jooksul kordagi külastada... siis ütle seda awalikkult! Sa ei taota ju midagi! Sa ma lähen...”

Ralf Hartmanni heledaisse filmisse ilmus eriline sära.

„Sylvia! Ma...”

Kõputus uksele segas teda. Betti tuli kaardiga.

„Särra Santen palub armulise prouaga kõneleda. Oletat wäga tähtis!”

Santen! Sünge ilme libises Ralf Hartmanni näole. Sära kadus. Sylvia waatas temale.

„Ara lase... oma tädipoega oodata!”

Teraw, irooniline rõhht lebas sõnal „tädipoeg”. Südamesse tabatult pöördus Sylvia mehele. Ühte põlguse ja jäise külmuse joon, nagu see oli waid endise aja Sylvial, lebas tema näol. Mma ümber pööramata, sammus ta mehest mööda. Üks langes kinni. Ralf Hartmann seisis ikka weel liikumata. Sünaw, tibe korts süvenes sinu ümber ja ei tahtnud sealt kaduda.

Mahepeal oli Sylvia jõudnud wastuwõtu salongini.

Wida tahtis Karl-Egon temalt?

Ta awas ukse ja astus sisse. Karl-Egon peatas oma rahutu edastagasi tõndimise.

„Sylvia!”

Naine wabastas käe, mille mees kirglikult oli haaranud oma kätte.

„Wida sa tahad minust? Mispärast ja tuled?”

Ta hääl kõlas waljust ja külmal. Karl-Egon Santen oli tema wastu istet wõtnud.

„Wida ma tahan? Kas ei tea sa seda ise?! Sa tead ju, et ma olen waba... nüüd...”

Sylvia tõusis üllatumult püsti.

„Ma ei mõistnud Meetat, ta oli teistjugune kui mina. Aga ma tohin sind ometi paluda, et sa surmu mälestust ei häbistaks sellega, mis üalgi ei täitu. Ei üalgi... kuuled sa!”

Karl-Egon Santen oli tahwatumud. Ta hääl kõlas wannutamalt, ja ta oli nii tõine, kui ei üalgi warem.

„Sa ei tunne mind, Sylvia! Ma pole enam see, kes olin! Suha tol korral, kui ma sind St. Moritzi jälle nägin, teadsin ma, et ma kunagi ei saa unustada...”

„Betti!”

Tartu Ühkooli Raamatukogu

ARHIWKOGU

„Ei! Ma ei waiti! Ma armastan sind, Sylvia! Täna rohkem kui kunagi enne! Ma tahan kõik teha ja karmatada, kui maid sina minu kõrvalle jääd! Sylvia, ma olen õppinud tundma, et lõtkin wale teed, senini... Sylvia!“

Mulatunult waatas Sylvia meest oma wastas. Ta sõnadest kostis walu, äratundmine ja õige armastus. Ta tundis, et Karl-Egon oli muutu-
nud, tundis, et armastus oli teinud pealiskaudsest elimehest tõelise inimese. Ta mõtles oma armastusest tühjale, troostitule, jähitule olemas-
olule. Ta kaalus, kuidas kujuneks elu selle mehe kõrval, keda ta kord nii kuumalt oli armastanud. Ta jäi siiski sisetunnetest külmaks, osawõt-
matuks, liigutamatuks.

„Ma olen abielus, Karl-Egon!“ ütles ta waitjelt ja kõhjelult. „Wii-
mast korda meenutan seda sulle. Wõibolla oleks kõik teisiti tulnud, kui
sa kol korral oleksid vähem egoistlikult toimunud. Ma tahan sinu armas-
tust uskuda. Aga sa pead seda unustama, ja sa unustad selle. Sa nüüd
ela hästi!“

Ta ulatas mehele käe. Karl-Egoni nägu oli weel rohkem kahwa-
tunud. Kuid nüüd mõitis enesewalitus. Tema muudu nii külma-
des filmades paistis kurblik, walulik järe, nad näisid soojad ja nagu sisetu-
sest walgustatud. Neglaselt ja kõhklewalt haaras ta naise käe ja kum-
mardus suudeldes selle üle. Sylvia laskis seda sündida.

Miski kahin ehmatas neid mõlemaid. Üks langes kõwasti kinni.
Ukseläwel seisis Ralf Hartmanni kõrge kaju, ta nägu oli süngene, ta waade
jäme nagu iika, kui ta neid mõlemaid koos nägi.

Karl-Egon Santen läks temale wastu.

„Tulin, et jätta jumalaga. Ma reisin ära kauemaks ajaks.“ Sel-
gelt ja kindlalt langesid sõnad ruumi waitusesse. Sylvia waatas talle
üllatudes otsa. Siis mõistis ta. Ta pilk muutus soojemaks. Ta hääl
jädamlikumaks.

„Siis kõike head, Karl-Egon!“ ütles ta. Ta waatas oma mehele.
Selle pilk püsis külmana ja osawõtuta. Ta terwitask oma naise fugulast,
wahetas paar wiisakat sõna ja jäi eemalolewaks.

Uksel waatas Karl-Egon weel kord tagasi, et jäädwustada eneses
naise pilki, keda ta armastas. Sylvia seisis laua kõrval, pea weidi
langetatud, filmades waitne kurbus. Karl-Egon nägi seda kõik. Kuid
ta teadis, et oli igaweseks kaotanud selle naise armastuse, et mõõdumu-
e-
saa iialgi enam elawaks. Ta parim osa tema minast mõitis. Tasa
kõmbas ta ukse enese järgi kinni. Pikkamisi lahkus ta majast. Ta tea-
dis, et see oli lahuline igaweseks. — — —

Donny Ehme astus fergejalgselt, rõõmsat wiit ümisesedes mõõda
treppi alla. Noore tüdrukuga oli suur muudatus sündinud. Wäikestest,
arglikust raamatupidajannast oli saanud elegantne daam, kes põlnud
aga midagi kaotanud oma armastuswäärsest ja lihtsusest. Peaaegu
pool aastat elas ta juba oma onu majas. Ta oli tema sekretär, tema
usaldusosaline äriasi ja oli warsti mõistnud sobida maja raami-
desse. Paar korda oli onu teda saatnud külastama ema hauatungast ja

efimene teraw walu oli kadunud waike nuktuse ees. Suure õrnusega rippus ta oma sugulaste küljes ja püüdis wastata neile sama suure armastusega, mis temale osutati.

Kerges, walges tennisekleidis, reket käes, awas ta praegu juure uste ja oleks sealjuures peaaegu ühe noore, elegantse härraga kokku põrganud. Samas kornistas ta ja oleks kukkunud, kui härra poleks temast kinni haaranud ja teda hoidnud. Ta nägi enese üle kaht telmi, järawat ja naeratawat silma, tundis täsi, mis teda weidi tugewamalt hoidis, kui just waja oli. Uleni punasena wabastas ta enese.

Noorhärra naeris.

„Warasel hommikul juba selline wõluw kohtamine, see peab õnne tooma!“ arwas ta lõbusalt. „Tõesti!“ liskas ta juurde ja silmitses noort tüdrukut, kes enesel blond juuksed otsmikult ära pilus. Sonny Chmke naeris ka nüüd ise.

„Kas tulite ehk äriasjus?“

Noormees naeris üleannetult ja lõbusalt.

„Ära arwatud! Ma... reisin...“

„Millega?“

„Daamide pesu agendina!“

Nüüd punastas Sonny jällegi.

„Ma kutsun tädi Sylvia... ma ise... ma ei waja midagi...“

Parajasti tuli Betti esikusse ja wõttis kaardi, mille noorhärra talle andis, wastu. Sonny Chmke aga wõttis reketi kindlamini pihtu ja läks kerge peanoogutamisega minema. Noormees waatas talle waimustatult järgi, kuidas ta nii kergelt ja painduwalt ära läks, jale, tugew kusu, ilusalt wormitud peatene blond juuksefaharatega. Ta oli nii süwene nud oma mõtiskelusse, et ei kuulnud, kuidas liginejad kerged sammud.

„Parun Landsberg? Tõesti? See on aga üllatus!“ Sylvia Hartmann waatas naeratades pikale mehele. „Mida otfite siis seal wäljas?“ Ta järgnes paruni pilgule.

„Mül oli parajasti wäga waimustaw kohtamine, armuline proua!“

„See on Sonny, minu mehe sugulane.“

„Sonny? Kus nimi!“ Sylvia waatas naeratades noorele mehele otse.

„Nüüd jutustage aga mulle kõige enne, mis teid toob Berliini!“

Ta astus mehe ees, ja warsti istusid mõlemad juttu westeldes mugawal terrasil.

„Äriasjad, armuline proua,“ ütles parun Landsberg. „Sa siis ei tahtnud ma ometi oma armastuswäärset tuttavat St. Moritzi jätta ülesotfimata!“

„See on wäga õige teist! Minu mees rõõmustab wäga teid tundma õppides! Ma kõnelesin talle teist.“

Karl Landsberg waatas juureldes noorele naisele. Suba paar päewa wiibis ta Berliinis, et waadata ja kontrollida ühe tema poolt juhitava Wiini panga osafonda. Ta oli paljude inimestega rahandus- ja töösturite ringkonnast kokku puutunud ja Hartmanni nime juba paar korda kuulnud nimetatawat. Nende kahe abielust aga käisid imelised

jutud ringi, ja kuulujuttu nende lahkiminekuni viiudis ta juba kahel korral kinni.

Zmetkedes vaatles ta nait. Sylvia kandis fergejt siidijt kodust kleiti lihtjast india riidest ja ainja kaunistusena sinna juurde jämedat läiketust kullast ketti läbipõimitud rõngastega.

„Ma tahan teile midagi ütelda, parun Landsberg,“ tähendas nüüd Sylvia. „Tulge täna õhtul meile! Meil on väike pidu. Mitte palju inimesi, vaid paar armast juttawat. Väike pidu — wõi leinapäew — minu sünnipäew! Annamargune arv... kaskkummend wiis!“

„Mistaim kewad!“ arwas parun otjekohese galantsusega. „Ma tulen muidugi wäga meelelbi. Kas sobib see ka teie abikaasale?“

Sylvia noogutas ja jaatas armastuswäärseft. Kerge wari lendas jälle üle tema näo. Ralf! Tal oli see küll nii ükskõik, keda ta kutsus. Ta töötas, töötas wahetpidamata. Sylvia nägi teda waid sõõgiaegadel, ja ka seal kõneles ta kõige hädalisemat. Karl-Egoni lahkimisest saadik oli ta käitumine weel jahedamaks ja tagasihoidlikumaks läinud. Kui Santen oli lahkunud, katsus Sylvia mehele kinnitada, et nüüd kõik, kõik — mis wiimasel ajal üldse waid sugulaslik fide olnud — on nende wahel otjas. Kuid mees polnud lastnud teda jällegi lõpuni kõnelda ja oli jaheda wiisakusega lahkunud. Seft ajast saadik oli nende wahetord weel jäisemaks ja jahedamaks muutunud.

Ta heitis need mõtted kõrwale. Mis oli seal weel juurelda! Ta kõndis külalisega, kes otjekoheselt imetles ilusat, maitsekat maja, läbi mugawate ruumide, lobises, naeris.

Kui parun Landsberg tahtis lahkuda, küsis ta:

„Kuhu lähete siis nüüd, parun?“

„Gedeni hotelli! Ma elan seal!“

„Siis oodake weidi; ma saadan teid ja wiin teid oma autoga sinna. Ma tahan linnas weel sissieoste teha! Üks ilmapill waid, palun!“

Mõne minuti pärast ta oli juba tagasi. Seledas tolmumantlis, weetlew pruun mütsike tumedail läharail.

Wäljas sõitis juba uke ette väike hall auto, mida ta ise juhtis.

Rindla käega juhtis ta wäikse sportfõiduki läbi Tiergarteni tänawa ja pööras ofawalt ennelõunasesse tänawaasfelduste keerisesse. Landsberg, kes istus ta kõrwal, imetles seda külma rahu, millega see naine tüüris fõiduki läbi möllu. Nende ümber kees nüüd Potsdami platfi lärm. Siiglasuur rida autosid ja teisi fõidukeid. Talakäijad seal wahel — ja kõige selle keskel kordniku asjalik rahu, kes oma walgesse rinnastatud käega seda segadust walgustas. Kui nad filmapilguks autode reas pidid ootama ja Sylvia tähelepanelikult filmiis märguannetetulufesi, küsis Landsberg paluwalt:

„Kas teie ei tahaks minuga Gedeni hotellis einetada?“

Sylvia mõtles weidi.

„Kell kaks tuleb Romm tenniselplatsilt, minu mees aga alles kell kuus... jah, see lähets; nii siis fõidame Gedenisse. Ma teen oma sisseostud siis hiljem tagasihoidul.“

Eleganties, rikkalikult lillede ja muu taimestikuga kaunistatud katusaias istusid kaks inimest elawas keskustelus. Sylvia oli mantli

seljast võtnud ja istus seal oma kerges pruunide tikandustega õrnkollases suvellingis, mille toon suurepäraselt harmoneeris tema silmade pehme sammetise pruuniga.

Wäiksest teenis neid kelnur.

Karl Landsberg tõstis klaasi.

„Teie terwiseks, armuline proua! Ja teie meeklewa sugulase terwiseks!“

„Jällegi kord armunud?“

See kord jäi lõbus austerlane tõsiseks.

„Ja meeldis mulle tõesti väga, olgugi, et nägin teda waid üks filmapilt!“

„Kas pean temast teile jutustama?“

„Do, palun! See rõõmustaks mind väga!“

Sylvia täitis tema soovi ja jutustas. Noore tüdruku raskest, töörohkest elust väikeses linnas, mõlema wanema surmast, tööst Hartmanni juures, kellele ta oli väga tubliks sekretäriks. Kõneles tema päikselisest olemusest, tema rõõmsast meelest...

Karl Landsberg kuulab tähelepanelikult. Siis jutustas ta enesest. Oma ilusast kodust Wiinis, oma tööst, oma kawatusist.

Sylvia rõõmustas noore inimese wärskest, armastuswäärsest jutustusest, kelle juures oli siiski tunda juba nii palju mehelikku järjekindlust ja sügawat tõsidust.

Kell oli juba üks läbi, kui ta lõpuks lauast tõusis ja lahtus. Landsberg jaatis teda treppidest alla sõidurini. Kui nad jõudsid esimese korrani, awanes seal üks ja hotelli koosolekuruumidest wäljus hull häärasid, kes olid seal nõu pidanud.

„Hallo, Sylvaniaene!“ Sügaw hää hüüdis teda tagasi.

„Ksa?“

Rudolf Renning eraldus härrade grupist ja terwitas oma tütar. Sylvia tutvustas härrasid üksteisega.

„Meie saime väga suurepärase äritehinguga toime, wäike!“ ütles Renning elawalt. „Wõiksite siin wõi kuski mujal mugawalt koos lõunatada, jah? Kalk on ka siin!“

„Kalk?“

„Jah, muidugi! Nii siis toredasti kõneles sinu mees täna jällegi! Mitte ühte sentigi wähem, nii nagu ta seda tahtis, nii läks ka see tellimine! Selle wäimeespojaga on otse rõõm!“ Sealjuures waatas ta ilusale naisele õrnalt näkku.

„Kalk! No kuhu ja siis jääd?“

Kalk Hartmann tuli oma äiapapa hüüdmise peale kõhklewalt lähemale. Ta näis wäsinud ja tülpunud. Sylvia nägi esimest korda, et hõbehall ta meelekohil oli palju suurenenud. Soe õrnuse wool tõusis temas mehe wastu. Ottustawalt astus ta mehele wastu, ulatas talle käe ja ütles:

„Ksa arwab, meie peakmine koos siin linnas sõõma. Sa tuleb ju ometi kaasa? Pealegi, kas tohin sulle üht tuttawat esitleda? Parim Landsberg Wiinist!“

Mõlemad härrad kummardufid. Ralf Hartmanni kitsas näos ei liikunud ükski muskel.

„Ma näen, et oled parimas seltskonnas. Sa wabandad mind sellepärast, eks nii? Mul on veel tegemist!“

Käesuudlus, armastuswäärne kumardus, siis ühines ta jällegi — teiste härradega westeldes — oma grupiga.

„No, jeda pole midagi küll waja, et ta veel töötaks!“ arwas Rudolf Renning ärritatult. „Tõesti, Sylvania! Sa pead oma mehele tõd ometi selgeks tegema, et ta töötab liig palju! Liig palju!“

Sylvania suu ümber ilmus jällegi kibe joon.

„Mul pole mingit mõju selleks, isa!“

Rudolf Renning raputas wastumeelselt pead.

„Sa just täna! Sinu sünnipäewal! Ma ei mõista teda!“

Sylviale oli see aine ebanugaw, parun märkas jeda hästi. Dawalt juhtis ta jutulõnga mujale ja peagi käis jutt Wiinist, tema tööst, majanduspolitiikast — ja mugawalt istusid nad kolmekesi söögi juures Tufas hotelli saalis.

Sylvania asetask peale paari suutäit kahwli tagasi taldreksule.

Ta oli nii kurb ja wäsinud. Hajameelselt kuulas ta meeste kõnnet, kes arutasid põlewat probleemi majanduskriisist. Sylvania mõtted olid hoopis teisel. Ta nägi enese ees oma abikaasa kitsaid, wäsinud näojooni, tema jahedat olekut, tema jäist külmust. Kas ei lähe tal kunagi tõrda oma süüd heaks teha? Ei kunagi?

16.

Kitsas ring inimesi ümbritses ilusalt ehitud lauda. Kõikfugu kingitused olid juba üles seatud: Sonny Chmke wirgad käed olid valmistatud raskest mustast jiidist latte Sylvania tiibklawerile. Maitsekas, kunstipärane wäljatöötamine äratas üldist imestust. Seal olid raamatud kaunis köites, wäike marmorkuju, mis Olga von Nestrup oli oma noorele sõbratarile kinginud, hõbedane kohwimasin — kingitus isalt. Sõbe säras kristalli kõrwal ja õrnroosad roosid walges waasis.

Sylvania tänas kõiki südamlukult. Isa sai hella suudluse, sõbratar ja Sonny käesurumise.

„Kuid peaaegu ei unusta sa ometi, laps!“ ütles nüüd Rudolf Renning etteheitwalt.

Ta wõttis laualt pita, peene kastike ja awas selle.

Sinisel sametil särasid kiwid waimustawa tulewõnguga. Peenele plaatinaketil asetses tähetäoline briljantehe, mille tuli peaaegu pimestas; sinna juurde kuulus kitsas, sarnaselt valmistatud käewõru.

„Milleks kallid kingitus!“ hüüdis Olga von Nestrup waimustatult. „See peab sulle jumalikult sobima, Sylvania! Pane see ometi tõd teada!“

Peaaegu wastumeelselt wõttis Sylvania hinnalise briljantehte. Ta oli juba riidetatud nüüd warsti algawa sünnipäewapidustuse puhul tume sinisesse sammetkleiti, mis liibus kitsalt ta teha ümber. Särav ehe tõstis tema kuu huwitawat omapära.

„Muinasjuhulime!“ hõiskas Sonny Ehme. „Simekainis oled sa, tädi Sylvania!“

Sylvania naeratas ja pöördus ära.

Reegi ei näinud tema libedat, kurba naeratust.

Oli see siis võimalik! Reegi mitte tema kahetümneviieaastasel sünnipäeval, mida nad pidulikult tahtsid meeta, ei pidanud mees tarvilikuks olla tema juures! Ta saatis waid kalli ehte. See ei näidunud ta enmast terve päew. Ka see ei aidanud, et Sylvania talle täna hommikul weel kord helistas ja palus meest osa wõtta tema wäikest peost.

Kuna weel kõneldes ja westeldes püsti seisti, oli kuulda all ukse awamist.

Rudolf Kemning ohkas kergendatult.

„See on Ralf!“ ütles ta. „Tõesti, Sylvania, see oleks liig piinlik olnud, kui sinu mees poleks täna sinu peost osa wõtnud! Peab uskuma, et meie teda oma firmas kurjasti tarwitame...“

Sylvania ei wastanud. Waikides waatas ta enese ette. Alles mõtles tema naise elaw kõnelus tema kõrwal hajutas ta muremõtted. Ta püüdis näida lõbusana.

„Lase ometi ka sind kord waadata, wäike!“ ütles ta Sonnyle. „Meie tahame ju seda au kahetsi jagada!“

Sonny Ehme keerutas end koha nagu wurr ringi.

„Kas rahul?“

„Wäga, wäike Sonny!“

Ta näis tõesti wäga meeksew. Esmest korda oli ta oma leinawõiwastuse ära pannud, mida ta senini ifka kandis, wõi musta äärestuse wõi paelte kaudu märgata lasks.

Õrnroosa tülileit ümbritses jaledat kaju ja langes allpool laia, õhuliste wolkidena, kahwatud roosad roosid sebasid siia-sinna puistatult õrnas riides. Kõik see oli nii kaunis ja nooruswärske, et Sylvania ärkises meelepuhangus wõttis ilusa näokese oma käte wahete ja seda südamlilikult juudles.

Sonny furus end õnnelikuna wastu tädi, kes waid nime järgi oli autartustnõudlik sugulane. Tõeliselt oli ta kiirelt saanud noore naise sõbratariks ja usalduseosakaks. Ainult üks asi polnud talle selge: miksparast olid imetletud onu ja Sylvania nii kummaliselt külm abielupaar? Kas ehk onu ei armastanud oma naist? Kuid ifka hoidis teda taktitunne sellest tagasi, et küsida wõi waid mõne silbiga puuditada seda, mida ta nii meeleldi oleks tahtnud teada. Sylvania oli jelle eest talle tänuilil armastuse ja õeliku õrnusega.

„Ma arwan, et wõiksite juba alla minna!“ ütles nüüd Rudolf Kemning. „Bernad tuleb ka koha, tahaksin temalt küsida, kuidas need läbi-rääkimised lõppesid. Kas tulete kaasa?“

Sylvania ja Sonny eitasid, nad tahtsid weel wiimast pilku heita enese rõwastusele. Olga von Nestrup ühines nendega.

„Niiis addio, ma lähen juba alla!“ Trepil kohtas ta Ralfi, kes oli enesele juba jõudnud fraki selga tõmmata.

„Kalf! Sina kelm! Kuhu ja ometi jääd? Sa hoolid aga tõesti liig vähe meist!“ Orna etteheitega hoidis ta mehe käest kinni. Kalf Hartmann oli kahwatanud.

„Undesta! Tõesti... mul oli hirmsasti tööd.“ Ta nägu oli roidunud. Rudolf Kenning silmitses kohkunult meest oma vastas.

„Sinu mäefaeawandused? Kuid ma arwan, ja olid ju senini väga rahul nendega?“

„Senint, ja! Kuid ajad muutuvad ikka raskemaks, nõudmine kauba järgi väheneb. Ma pean homme esimese rongiga lääne sõitma ja vaatama, kuidas see asi end korraldada annab. No, ära muretse sellepärast,“ ütles ta, tehes katset naljatada, kui ta nägi wanema mehe tõsist nägu.

See lõi talle õlale.

„Küll sa juba toime tuleb, minu pois!“ arwas ta südamlisult.

„Ja nüüd mine üles. Sylvania tahab sind tänada selle imeilusa ehte eest.“

Pikkamisi astus Kalf mööda treppi üles. Kui ta astus Sylvania väikesse elutuppa, kuhu olid välja pandud sünnipäewa kingid ta weerand-sajandiku piduliku sündmuse puhul, nagu ta ise naeratades ütles, jäi mees ühesel seisuga. Nagu juba nii sageli oma ilusa naise juuresolekul, pidi ta end sundima külma ja rahulikuks.

Sylvania seisis laua juures. Ta peen käsi mängis unistawalt õrnade roosidega. Väikesse lauolambi nõrk walgus wiskas wärisewaid reflekse ta kleidi tumedale jametile, kaunist kiirgasid briljandid kaelas ja kitsal käärandmel.

Mõni aeg seisis Kalf Hartmann waitsest. Siis pöördus ta, et lahkuda. Kuid Sylvania teraw kõrw oli kuulnud tawast sahinat ja ta waitas timber.

Seal muutis Kalf Hartmann oma otsuse. Ta läks naise poole, armastuswäärne, wiisakas naeratus suu ümber.

„Minu õnnejoowid, Sylvania!“ ütles ta jõbralikult. „Oled sa minu kingitusega rahul?“

Sylvania oli fergelt pumastanud.

Sellitawalt paitas mehe käsi imeilusaid kiwe.

„Wäga!“ ütles Sylvania kiirelt. „Waid... see on liig kallis kingitus sellisel ajal...“

„Ma tean küll, mida wõlgnen oma naisele!“ ütles Kalf selle peale. See pidi naeratlewalt ja naljastlewalt kõlama. Wõib olla mitte rohkem, kui naise ilu tunnustamine, mis peab saama ilusaga kaunistatud. Kuid Sylvania mõttis seda nagu etteheidet. Niisiis waid wiisakas, ei midagi rohkem. Ta kahwatas ja waitis.

Seal wabanes äkki kallihinnaline see kaelast, mis kiirusega oli waid pealiskaudselt juhletud.

Kaunis ehe libises aeglaselt alla jametile. Kalf nägi seda ja haaras sellest kinni.

Ta uuris asjalikult selle luku.

„Sa arwatawasti ei wajutanud selle luku päris kinni!“ ütles ta Sylvania imestunud ja kohkunud hääatusele. „Ma panen selle sulle ise kaela!“

Ta astus oma naise selja taga ja kinnitas ettemaatlikult ehte kaela ümber. Päril lähedal nägi ta Shylbia welenawat kukalt enese ees, tema käed puudutasid kergelt jametist nahka, walusalt ja magusalt ühtlasi lõhnas tume juuks, mida ta pale kogemata riiwas, kui ta alla kummiardus.

Shylbia, tema naine! Naine, keda ta armastas ja ifka armastab! Tasa, tasa puudutasid mehe käed naise kitsaid kaunikujuulisi õlgu. Shylbia oli julenud filmad. Eriline wäsimus, kummaline nõrkus haaras teda, ta tundis tasest wärinat ja magus uim wõttis ta üle wõimust. Tugew käsi tõmbas teda, juhtis teda...

„Shylbia!“ Tasa, nagu tuulehingus kõlas see. Oli see Ralfi külm, teraw hää, tema jäine toon, tema jahedus? Ta õlad wärisesid, ta püüis kiikumata.

Ralf Hartmann aga ärkas. Ärkas unest, mis ei täitunud. Rõige oma jõuga wõitles ta naise wõlu wastu. Kas ei tundnud siis naine, et ta talle juba peaaegu allus?

Shylbia aga pöördus aeglaselt ümber. Ta hää kõlas wärisedes ja taja:

„Walmis?“

„Jaa!“

Mis ta oleks küll selle eest andnud, kui see uhke naine oleks talle ise käe ulatanud, talle ütelnud... ja — mida?

Ralf Hartmann sundis end jahedaks ja rahulikuks. Mida siis? Naine ei armastanud ju teda! Ta waid kannataks tema armastust, waid salliks...

Ei! Seda ta ei wõinud. Ei mingit armastust kaastundeist, heatahtlikkusest, kohusetundeist. Armastus armastuse pärast! Wõi mitte midagi! Ta ulatas naisele käsiwarre.

Rahwatu ja wiisakas. Nagu ifka.

17.

Esitus waatas Donny weel kord floppina jüdamega peeglistse.

Ta tahtis weel kord waadata, kas ta ka tõesti on sobiw suurde, hiilgawasse seltskonda.

Roosast õhtukotikestest wõttis ta weel kiirelt hõbedase kammi ja silus kiirelt blond läharas juust.

„Kõik on korras!“ ütles üks naerew hää, ta selja taga. „Kõik!“ Donny pöördus ümber.

Ta waatas ülimeelikult naerwasse noormehe näkku, ja nüüd tundiski ta seda — täna hommikust kaubaagenti!

No, kuidas ta küll wälja nägi!

Suurepärase lõilega laetuseta frakk, hiilgawad lakk-kingad — diebi ilus pois! See läbistas tal äkki pea. Ja millised ilusad filmad olid tal! Lõbusad, kelmid, kuid oma sügawuses siiski soojad ja head.

Mida tahtis ta siit? Oli ta ka kutsutud?

„No, kas olete üllatatud, armuline preili, et näete mind jällegi siin? Kuid armuline kutsus mind. Kas usute seda wõi mitte!“

„Aga palun!“ tähendas Donny punastades. „Mitkspärast siis mitte! Teie olete ju...“ Küüsi peatus ta ja punastas weel rohkem.

„Mis olen ma? Ah nii! Teie armate . . . küllalt sobiv jelles rõi-
vastuses?“

„Ah!“ ütles Donny ja sammus temaga juurde saali, kuhu olid juba
hidalised kogunenud. „Kas teate, siin on hirmus palju peeneid inimesi
koos. Muul on weidi hirm, sest olen esimest korda sellises seltskonnas. Ja
seal ma olen päris rõõmus, et ka teie . . .“ Nüüd waitis ta punastades
meelgi.

„Millist elukutset omataks, on ju ükskõik!“ ütles Karl Landsberg
ja jurus naeratuse alla. „Kas pole nii? Kui maid inimene ise on wäär-
tuksit!“

Donny tõstis oma ilusad tumesinised silmad mehele.

Ta sõnades oli kindlat weendumust ja pühtust, kui ta lihtsalt vastas:

„Jaa! Täiesti ükskõik!“ Karl Landsberg paatuis talle kätivarre ja
wiis tema saali.

Sylwia tuli neile wastu.

„Juba tuttavad?“ küsis ta naeratades. „Niisiti, wormi pärast
esitlen weel kord. See on härra . . .“

„Landsberg!“ ütles nüüd parun talle kiirelt wahela, kummardudes
Donny ees ja wiirates Symbiale naeratama pilgu. Aga enne kui proua
Hartmann sai jellele midagi wastata, tuli jalanõunilt Ellisen, Kennin-
gite wana sõber, ja wiis Symbia ära. Landsberg ja Donny olid jälle
kahetseji.

„Kas waatame järgi, kus meie istume?“

Wõidurõõmsalt lõi parun lauakaardid.

„Teie kõrwal! Kas näete, et minu õnnetäht on mulle truul!“

„Oo! Kui poetiline!“ naeris nüüd Donny.

„Kõla ilusa naise juures!“

„Kõla . . .“ Kerge wari libises üle Donny rõõmsalt järewate filmade.

„Ma ujun, et olete juur naiste sõber ja meelitaja!“

Karl Landsberg tõsines.

„Mitte nii, nagu teie nüüd mõtlete, minu armuline preili! Ma
rõõmustun ilusast naisest, ma imetlen teda nagu imetletakse üht kunsti-
teost, üht ilusat pilti . . . aga see on ka kõil . . . ja nüüd lauda!“

Ta ulatas Donnyle kätivarre.

Shtusjõel mõõdus väga elawalt ja lõbusalt. Soolimata majaproua
tõsijest näost, kes nägi waewa, et oma tõelist meeseolu mitte märgata
lasta.

Salanõunilt Ellisen pidas väga hoogsa kõne, mis tõmbas kõiki kaasa.
Kõegi Symbia haarati lõpuks kaasa jellest ületwast tujust.

Siis kutsusid wiinulid tantsule.

Karl Landsberg hoidis Donny Chmket higevasti käte wahel ning
tantsis, tantsis!

„Nüüd aga wäike paus!“ palus ta. „Teie wõtate ju mind päris
oma wõimu alla!“

Karl Landsberg embas weetlewat, wärsket kuhu sooja pilguga. Kui
tena oli see wäike sugulane! Mõnus soojus hoowas temasse.

Järg kühnig 61.

„Armas, väike Lonny“, sõistas ta ette ette. Siis ehmus ta. Tuhat ja tuline, wana pois! Sa oled ju armunud, seadusepärast armunud! Kas ta kuulis...?

Ei, Lonny ei kuulnud seda. Sylvia oli teda filmapilguks ära wiinud ja teda mõnede majasõpradega tutvustanud.

Nüüd tuli ta tagasi.

„Nüüd näete midagi õige ilusat!“ ütles ta, särades nagu laps. „Polonees läbi pargi!“

„Palun!“ Jälle ulatas ta tütarlapselt, nagu juba nii sageli sel õhtul, käsiwarre. Muusika helide all mindi wälja sooja suweöösse, läbi tumeda pargi. Tähed särasid, wäikejed kõrwalondid, mis olid asetatud puile, walgustasid teed.

„Seisma jääda!“ hüüdis wana salanõumiku sügaw hää, kes algatas poloneesi, imenoor tütarlaps käsiwarrel. Kõik kuuletas. Siis juur segadus küsimatest, naerwatest häälest. Ja seal äkki pimestaw wäljagin... wabas lohas, kus mõis näha terwet õhtutaewast, hakkas midagi põlema... Säravad kuulikesed, raketid ja nüüd kiirgawates hõbetähtedes üks nimi... Sylvia!

„Wäike üllatus, Sylvia!“ ütles Ralf Hartmann, wiisakalt nagu ifka.

Ta seisis naise kõrwal, kes oli asetanud oma kae mehe käsiwarrele ja waatas talle otse.

„Sa teed wäga palju minu heaks!“ armas ta mõtiskledes.

Sel korral waikis ta. Oli ta üldse kuulnud neid sõnu? Juba tulid aga teised juure. Küsimused, imekujed, imestused. Weelford särasid lendledes raketid ja hülgawad kuulid, weelford nauditi suweöö wõlu selles jumalikus walgustuses, siis oli jällegi kõik pime.

Mindi tagasi majja.

Ralf Hartmann seisis oma äiapapa kõrwal.

„Kui tõsine, minu pois?“

„Mjad on raske, papa! Mulle ei meeldi need juured peod, ma leian, et need ei sobi meie raskesse aega! Muudugi, nad annawad palju dele tööd ja leiba ja meie on ka kohustuji oma seisukoha pärast. Kuib hoolimata sellest — on nii palju häda, ja mõte, muretult pidutieda, rühub mind.“

Weel enne kui Rudolf Renning sai wastata, oli Sylvia, kes oli lähedal seisnud, nende juure astunud. Ta oli kuulnud oma mehe sõnu.

„Palun!“ ütles ta kindlalt ja noogitas talle, et mees järgneks temale. Rudolf Renning raputas pead. Mis oli siis lahti? Ralf nii pessimistlik? Seda ei tuntud ju tema juures. Ja Sylvia? Mida tahtis siis tema Ralfilt? Noorte asi. Soopis teine, kui meie wanad, katkus ta end trööstida ja läks tagasi seltskonna juure.

Sylvia oli ees läinud kuni talweaiani. Nüüd pöördus ta oma mehele.

„Ma kuulsin juhuslikult, et sellised peod pole sinu maitse järgi!“ algas ta.

„Andesta!“ peatas teda mees. „See polnud määratud sinule!“

„Kawatfus minu sünnipäewa sel kujul pühitseba täks ju sinust wälja.“

„Waidugi!“ ütles ta jahedalt. „Sa ma ei mõista, mißpärast ja end erutada!“

Sylwia muljus taskuräti, mida ta käes hoidis, enese peos kägarasse.

„Mißpärast ei ütles ja mulle, kui midagi pole sinu soowide järgi,“ ütles ta etteheitwalt. „See on ju sinu maja,“ ütles ta kibedalt. „Sa fina ütlesid mulle kord, et waid sinu tahe ja sinu soowid on siin makswad ...“

Mõni aeg oli waike lähe inimese wahel.

„Sa oled mind walesti mõistnud, Sylwia!“ arwas mees nüüd rahulikult. „See pole sinu wastu sihitud! Waid ... ajad on tõstjed ... talwel on kindlasti palju wiletsust ja palju wõitlusi, ja siis haaras mind tol filmapilgul mõte, et meie siin mureta pidutseme ...“

„Mureta ja õnnelikult!“ peatas teda Sylwia ägedalt ja kibedalt. Ta naeris walgult ja külmalt. „Õnnelikult! Mureta! Sahaha!“ Ta hää murdus. „Tead sa ka, mis see mulle maksab siin armastuswäärset perenaist mängida, õnneliku abikaasat simuleerida, kuna ...“

Ta waikis.

Ralf astus ta juure. Ta pilk oli süge.

„Kuna?“ kordas ta ähwardawalt.

„Kuna ma palju meelsamini kusagil mujal oleksin kui siin, kus ma pole midagi, kui waid üks nukk, üks malekuju, kus ma ei tõlba millegiks muuks, kui waid sinu maja esitajaks. Rohkem midagi! Mitte midagi!“

„Waike!“ ütles Ralf nüüd tõsiselt ja külmalt. „Sind wõidakse kuulda.“

Ta manifestus oli asjata. Peale hirmsat tunnete puhkemist oli kõik jälle sama waike. Mehaaniliselt, tardunud filmadega korraldas Sylwia oma juukseid, wõttis oma puudritoosi, et katta walust moonutatud näojooni. Suba tulid wõõrad talweaeda ja nad mõlemad wõtsid end kocku.

Kui Ralf jäi filmapilguks üksi, püüdis ta seda mõistatust lahendada. Mis oli juhtunud Sylwiaga, selle rahuliku, ikka end walitsewa naisega? Mis tähendas tema „meelsamini kusagil mujal kui siin?“ Kas oli sel midagi ühist ... Santeniga?

Metssil walu haaras teda jällegi, segatud armuafadedusest, armastusest ja tugewast igatjusest. Kuid keegi ei näinud tema kindlal, rahulikul näol mingit sügawat erutust.

Donny ja parun Landsberg olid elawas keskustelus üksteisega.

„Kas tunnete tädi Sylwiat juba kaua?“ küsis Donny.

Ta Landsberg jutustas. Muinasjutulikult ilusalt päewist St. Moritzis, Alpidest oma waike, hõbewalge ühildusega, särawaist liuwäljadest, fuusatamisest ja teistest talijortidest.

Donny filmadesse tuli igatjuse sära.

„Nii wäga tahaksin kord sinna sõita,“ ütles ta mõtlikledes.

„Mißpärast mitte?“

„Do!“ ütles ta rahulikult ja tõsiselt. „Ma olen siin seotud.“

"Seotud?"

"Jaa, ma olen Hartmanni sekretär."

"Sekretär?"

"Jaa." Lonny oli õige tõsiselt muutunud. Armas näo ke oli tõsisus ise. "Dieta ei kuulu ma sugugi siia rikkasse majja," ütles ta tagasihoidlikult. "Mul oli raamatupidaja koht ja pidin selle käest andma, kui minu ema raskesti haigestus. Kui ta oli surnud, võttis onu Ralf minu sekretärina oma majja ja oma teenistusse."

"Kuid teie olete meeleldi tema juures?"

"Bäga!" ütles Lonny avameelselt. "Ma saan niiviisi oma tööga weidi tasuda, mida tema vastu tunnen. Mõlemad on nii armsad minu suhtes! Nii hea polnud mul veel kunagi omas elus."

Soojad mehe filmad julgustasid teda. Nii jutustas ta siis edasi. Raskest, töörikkast elust, mis tal olnud senini. Karl Sandsberg kuulas tähelepanelikult, olgugi, et ta kõik juba oli kuulnud proua Sghialt. Nii kõlas temas veel, armas väike Lonny! Nagu lauluvõis oli see. Dime viis!

Ta võttis tütarlapse väikese käe ja suudles seda. Üleni punastades tahtis Lonny selle temalt ära kiskuda.

"Ei!" ütles ta taha.

"Ma suudlen wahwa väikese naise wirtu töötajaid käsi!" Ja ta läesuudlus polnud mingi healiskaudne galantsus, waid aukartus ja lugupidamine. Seal lastis siis Lonny seda jündida.

Soo pis teiste filmadega waatas ta teda nüüd. Kui teda enne waimustas tütarlapse õrnus, wärskus ja ilu, siis tundis ta nüüd tugewasti tema inimlikkust ja headust, tema kindlust ja tublidust.

"Nii mõtetes?" äratas teda Lonny hääl.

Ta kogus end.

"Millest teie siis mõtlete?" küsis ta, naeratades nagu laps.

"Oma äriajule!" tähendas ta lõbusalt.

"Teie ... reisite ... arwatavasti ühe suure firma ülesandel?"

"Reisida? Ah nii ... jaa ... muidugi!" Selmitas ilme ta näol jüwenes.

Lonny osutas wapisõrmusele ta paremas käes ja rastele plaatina rõngale wõsaku käe väikeses sõrmes.

"Galwasti ei näi teil just minewat!" ütles ta avameelselt.

Nüüd pidi mees naeratama. Lüdruku elutarkus tegi talle nalja.

"Ei, ma teenin hästi ja mõtlin isegi naist toita. Muidugi heast perekonnast, terve, pole kordagi weel haige olnud kuni ühe plombeeritud hambani!" Nüüd naersid nad mõlemad. "Siin on teil siis minu tertwe elutäil!"

Lüdruk raputas pead.

"Weel mitte kõil."

"Ei! Teil on sellised aristokraatlikud maneerid!"

"Waata aga waata!"

"Lõesti!"

"Tänu komplimentide eest," ütles Karl Sandsberg naeratades.

„Leate, ma leian aadlihoost inimesi olevat hirmus igavad. Nad fujutsevad endist itta liig palju, usuvad, et võivad meeldida oma esi-manematega, ja väga sageli on nad lihtjalt rumalad!”

„Mitte alati!” arvas parun Landsberg julgelt.

„Peaagu alati!”

„Ma räägin vastu!”

„Ei aita see teile midagi!”

„Kas weame kihla, et ütlete kord ühest aristokraadist, et ta pole rumal, vaid tark?”

Donny segitas naeratades õlgu.

„Ma esitten teile seda meest, ja teie ütlete, et see on armjain, parin ja targin inimene, keda tunnete...”

„Seal peate küll kaua ootama!”

„Sugugi mitte kaua!”

„Nii siis! Tehtud!” Naeratades löid nad üksteisega käed. — — —

Jumalik huvihommi oli Gabel-järvel. Suures, elegantses väljajõidu restoranis walitses veel pühapäewane waihus. Oli parajasti kell üheksa hommikul. Ülemkelner kõndis weel kord tähelepanelikult walgelt kaetud laudade ümber, et waadata, kas kõik on korras. Ruudest piiratud lai teras, kust oli jumalik waade järwele, oli restorani eriline külgetõmbe jõud ja juba warajal hommikutunnil leidus siin lõbusõitjaid.

Hõbewalge, hommikupäikeses kiirgaw mootorpaat tüüris nüüd kiire tempoga restorani maabumiskohale.

„Kiiresti lilled, Fritz!” Pikolo jooksis kõhe teenistuswalmis juure ja jaotas koos kardetud ülemkelneriga wäikesed kimbud waafidesse, ja kui külalised tulid, siis awanes neile pühapäewa väljajõidu-restorani hoolitsetud ja ehitud pilt.

Donny Ehme waatas waimustatult enese ümber.

„Kas teie olite juba siin? Siin on tõesti jumalik!”

Karl Landsberg jaatas. See oli ju tore idee laenata oma Berliini tuttawalt mootorpaat ja warahommikul nautida Berliini ümbrise järwede ilu.

Ta silmitses noort tüdrukut, kes nüüd mugawasti oli asetunud walgelt kaetud laua taha ja unistawalt waatles loodust oma ees.

„Nus!” ütles ta siis weelkord taha ja pühalikult. See kõlas tõeliselt ja soojalt.

Karl Landsberg mõttis Donny wastas istet. Heledais hõbehallides pükstes ja walges spordisärgis näis ta wärske ja noor, peaagu poisilik.

„Dieti peaksid naised alati olema nii rõiwastatud, nagu teie nüüd!” arwas ta lõbusalt.

Donny waatas weidi ehmunult enesele. Kui Karl Landsberg üleile oli taht lubaduse mõtnud temaga teha tõelise Berliini pühapäewa väljajõidu — jee peal muidugi, nagu see filmapilgul oli suur mood — oli ta järgmisel hommikul wara linna sõitnud, et muretseada enesele sobiwa kleidi.

Moesalongi müüjanna, kus ta Sylvia harilikult oma garderoobi tellis, oli mõistnud Sonnyle ühe kena otstarbekohase mootorpaadi rõivastuse taela määrada. Olugi, et Sonny wahapeal oli juba harjunud berliinitaride weidi ekstravagantse elegantiga, näis talle ta kostüüm siiski weidi ebaharilik. Waid see tunne, et selles nägi ilus wälja — ta tundis jeda esimest korda päris selgesti — oli mõjutanud kostüümi ostmisel. See oli kergest, walgest pefusiidist, jobim spordiks, piikade laiade piikstega, punase, lõbuja mütsitšesega sinna juure ja samawärwi jafitejega jahedama tuule puhul.

„Sieti...“ algas ta weidi kohmetult.

„Ah mis, sieti! Ma tean juba, mida tahate ütelda: see pole tubli tüllalt, see kostüüm! Pappute, kes on siis nii wäiklane! Mulle meeldib ta igatahes wäga hästi.“ arwas Karl Sandsberg teda tähelepanelikult silmitšedes.

„Ah, teate, härra Sandsberg, mulle tegi ta ka rõõmu. Aga ma pean enne weidi temaga harjuma.“ Ta tõsines. „Ma pean üldse weel kõigi headega harjuma!“ lihas ta wäiksest juure.

Sandsberg naeratas enese ette. Sieti oli see hull lugu, et Sonny pidas teda ikka weel kaubaagendiks, kes wõlgnes waid ärilise tutwuse kaudu Sylvia Hartmanniga, et wõis nende majas liituda ja Sonnyga koos olla. Sylvia Hartmann polnud nähtawasti midagi temast kõnelemud, ja nii ei teadnud tüdruk ikka weel, kes ta oli. Kuid nüüd tahtis ta jeda talle siiski ütelda. Tema juurdlemasse mõtiskelusse langes Sonny tõbralik-küsim hääle:

„Eks nii, jeda mõite ju mõista! Mõtlege kord, et teie ei pruugiks enam oma tööd teha, oma kaup müüa ja wõiksite elada ühes suurepärases willas...“

Sandsberg naeratas. Ta mõtles oma willale Wiini aedlinna jaos, mille ta oli kõige mugawuse ja suure maitsekusega sifustanud.

Ei, nüüd ei mõimud ta jeda talle ütelda!

„Kuid teie töötate nii wirgalt selle eest!“ tähendas ta.

„Ah jaa, ma aitan onu,“ ütles Sonny. „Kuid mul on kõik mugawused täepärast. Mul on nii ilus tuba, teenimine sealjuures, ja ta maksab mulle õige suure palga. Naks korda rohkem, kui sain oma wiimastel koyal. Ja seal pidin ma ematšese eest hoolitšema.“ lihas ta weidi tasemalt.

„Peab mõisima tõesti rõõmustada selle hea üle, mida nauditakše,“ ütles Sandsberg sidadulikult. Ja naljatades lihas ta: „Selle jumalikku hommitšku kohwi üle, kas mitte?“

Kelner oli parajasti tulnud suure kandikuga. Würtsilikelt lõhnas pruun jook, ja sai wärskle wõiga, juust, muna, ning puuwilt — kõik ähwardas hästi maitsta.

„Ma teenin teid nüüd naiselikult,“ tähendas Sonny naljatades, kuna ta walas kohwi tassidesse ja oma peente, walgete kättega selle mõisaja walmistas juustuga.

Karl Sandsberg waatas teda tähelepanelikult. Esimest korda oma elus, mis teda niipalju oli ühest kohast teise mõimud, tundis ta end nii kodusest, nii mugawalt... nagu kodus! mõtles ta.

Nüüd ulatas talle Sonny kaldriku ja vaatas talle otja.

Mees wastas ta siiniste filmade pilgule ja waitis. Ka Sonny ei lausunud ühtegi sõna. Ta ei saanud oma pilku wabastada mehe omast ja pikkamisi tõusis põletaw puna tema wärskesse tütarlapielikku näkku. Lõpuks katjus ta waitust murda, ta pööras wägivaldselt oma filmad ära ja osutas wälja:

„Mued külalised!“ Landsberg pöördus ümber:

Merutajate paar, kes oma wäikeste paadi hoolikalt oli kaldale kinnitanud, tuli nüüd naerdes ja lauldes üles:

See oli õige armunud noor paarike, kes oma armastust ei püüdnud warjatagi. Neil oli wäike grammofoon laegas, mida nad hoolimata teistest juuresolijatest mängima panid.

„Mureta ja õnnelikud!“ tähendas Landsberg naerdes, kuna ta neid mõlemaid silmitses.

„Do, kui teie waid ei effi,“ arwas Sonny järelnõtklikult. „Kas näete, kui ma pidin muretsema oma leiwa pärast, siis olid pühapäewad õiged pidupäewad, ja seal oldi siis õnnelik, kui kord ometi sai linnast wälja!“

„Teil wõib õigus olla!“ Karl Landsberg muutus õige tõsiseks. Ta tundis korraga, kui mõtetu ta elu oli. See wäike naine tema wastas oli lihtsaimas olukorras mõistnud oma elu kujundada. See polnud mingisugune kunst rikka isa pojana oma elu mugawalt korraldada. Kuid waeuses ja puuduses seda õiget leida?

„Mikspärast waatate siis mulle niiviisi otja?“ ütles Sonny naeratahes.

„Sest et pean teist nii wäga lugul!“ Landsberg ütles seda naljatades ja lõbusalt. Aga Sonny oli wäga punastunud. Landsberg märkas seda küll.

Wahupeal oli lokaal inimestega täitunud.

„Ma usun, meie sõidame nüüd edasi. Siin on juba liig palju rahwast. Lühad ja tuline! Juba kell kaksteist! Peaaegu kolm tundi oleme siin lõbisenud. Nüüd aga edasi!“

Päew oli õige kuumaks läinud.

„Kas läheme hiljem ühte teise lokaali lõunastama? Wõi teeme enestele ühe pikniki? Siit saab igalt poolt midagi söödawat kaasaotamiseks osta.“

Sonny filmad järeksid.

„Meidugi siis — piknik!“ ütles ta rõõmsalt.

„Mii siis... läheme sisseoste tegema!“

Rõõmsalt naljatades sammusid nad üle liiwatee restorani ruumidesse ja kööki. Nende joowid said täidetud.

Nad warustati meeleldi kõiksugu söögiainetega ja lõbusalt lätsid nad täidetud kortwiga oma paati.

„Aks, aks, kolm! Sisse! Sa nüüd wälja „merele!“

Sonny Gmke waatas naeratahes meest.

„Teie hea tuju on jumalik!“ ütles ta südamlikult. „See mõjub eriti hästi, kui...“

Ta peatus lõhkunult.

„Kui... mis siis, kõnelege siis ometi!“

„See on muidugi ebaõiglane minuist, kui sellest kõnelen...“, algas ta kogeledes. „Kuid teie wastu on mul... imelik... selline usaldus...“

„Õhite mind täiesti usaldada, väike Jonny,“ ütles mees õrnalt. Lütarlaps punastas jällegi.

„Vaadake. Hartmannide juures on kõik sageli nii rufuiv, ka minule. Onu Kalf ei kõnele päevade wiisi tädi Sylvania. Waid seda hädawajalikku muidugi. Ja ma seisan seal wabel ja ei tea mõnikord tõesti mida pean tegema!“

Karl Landsberg oli tõsiselt muutunud.

„See on nii raske seal õiget teed leida,“ arwas Jonny. „Tädi Sylvania kannatab kindlasti selle all. Ja ta on ju hea ja armas ning abiellus ometi onu Kalfiga! Mikspärast see kõik? Ja siis weel see. Onu Kalfil on õige suur wastumeelus kõige selle seltskonna kraami pärast, jeda jain teada mõne päewa eest. Aga nii kestwalt on meie juures kõiksugu küllastuid ja peod. Need kõik on mõistatused, mida ma ei saa enesele seletada. Ja selle rufuiva meeleolu all, mis walitseb seal majas, kannatan ma ka.“

Nüüd punastus ta üleni.

„Kuid see jääb meie wahel, eks nii? Ja mulle tegi see head, et mõisju kord end puistata!“

Karl Landsberg furus wäikest, tugewat kätt.

„Muidugi,“ ütles ta tõsiselt. „Ja nüüd, preili Jonny, wiisate minema tumedad mõtted! Kas pole siin jumalik?“

Jonny waatas siniselt helendawale järwelse. Noole krusel lendas paat kaugusesse, metsadest ja suwilatest mööda; lumiwalgest prittis wahu.

„Nüüd otjime kusagil metsa weeres ilusa kohakese ja seame end mugawalt sisse!“ ütles Landsberg peale seda, kui nad juba küllalt kaua olid järwel sõitnud. „Kas nii?“

„Aga meeleldi!“

Nad leidsid ka tõesti wäikese nurgakese, kus oli wäikne ja rahulik ja mis oli kaitstud üllelligete pühapäewa wäljajõitjate eest, milledest kubisesid nüüd kõik kohad.

Karl Landsberg wõttis hoolikalt ühe wana, helelaha mantli, mida ta igats juhiks oli wõtnud kaasa ja laotas selle rohule.

„Palun wäga! Troon metsaprintsesile!“

„Kuid wäga kinkline!“ naeris Jonny. Nad polnud mõlemad märganud puujuuri seal all ja Jonny libistas end alla.

„Siin olen ma inimene, siin wõin ma seda olla!“ deklameeris Landsberg naerdes.

Ta oli paadi kinnitanud kalbale, sirutas mõlemad käed wälja ja hingas täie kopsudega wäikese metsakese suurepäraist lõhna.

Sis astus ta Jonny kõrwale rohule.

Weiidi aega lamafid nad wäikeselt ja waatafid sinisesse taewa, mis puude wahelt neile paistis. Jonny ümises laulu enese ette.

„Sellest hoolimata pean ma tunnustama, et olen materialist ja sellepärast ka näljane,“ langes Landsbergi rõõmus hääli nüüd tundmusrikkasse vaikusse.

„Teie olete warsti ümmargune ja paks nagu wäikelinna linna-
pea,“ ütles Sonny naljatades etteheitwa tooniga, „kui tahate juba jälle süüa!“

Süüa pidi Landsberg hakkama talle ettekannet pidama söömise wäärtusest inimliku meeleolu tõstmisel, kuid Sonny märkas juba tema näost seda nõu ja naeris.

„Ei, olge waid rahulik, küllap ma juba lõwi toidan!“

„Lõwiemandat aga ka!“

„Ka!“

„Siis olen ma rahuldatud!“ Karl Landsberg lastus tagasi murule.

Wahpeal wõttis Sonny söögikorwist salwräti, mida üks ettenäge-
lik kelner neile oli usaldanud ja forraldas külmad söögid ilusasti sinna
peale. Siis läks ta weidi kaugemale, leidis mõned nurmelilled ja asetaski
need joogiklaasi, mis täitis wassi otstarbet. Nüüd kummardus ta süga-
walt ja hüüdis:

„On serweeritud, härra krahw!“

„Päris kena, kuid mitte krahw, jääme tõe juurde... waid parun!“

Sonny naeris aimamatult.

„See! Härra parun von Landsberg!“

„Täpselt nii!“

Sonny tõstis täis aukartust õlad kõrgesele.

Roomilise aupakkumisega ulatas ta mehele oma käe.

Ta mõlemad naerisid heledalt. Landsberg surus pehmet tütarlapse
kätt enese käes. See armas, naljataw toon weetles teda. See oli talle
uudis ja kõitis teda ikka tugewamalt blond tütarlapselga.

Peale sööki oli Sonny äkki kadunud. Landsberg otsis teda. Kus ta
küll oli? Nüüd kuulis ta naerwat hääli:

„Siin! Härra parun!“

Ta oli wõtnud ujumise ülikonna paadist, oli ümberwõinastunud ja
oli kaunis kaugesele juba ujunud.

„Gallo, Gallo!“

Osawalt ujus jale teha läbi päikeses särawa wee.

Karl Landsberg lastus tagasi rohule. Ta oles meeleldi julgele
ujujale järgnenud, märkas aga oma pahameeleks, et oli oma ujumis-
ülikonna unustanud.

No, siis tahtis ta lihtsalt weidi lamada ja puhata.

Teda haaras rõõmus meeleolu. See päike, seal kõrgel sinine juwi-
taewas, helendawad walged pilwefesed taewalaotuses — ilus, jumali-
kult ilus oli siin!

Kuhu oli siis näkineifi jäänud? Ahha, seal ilmusti ta juba wee-
pinnale, ta oli dige kaugesele ujunud.

Suurepärane ujuja, tegi mees kindlaks. Ka nii kaugelt oli näha
tema kindlaid, energilisi liigutusi, tütarlapse teha agarat puindumust.

Nüüd lamas ta seljal ja lastis end edasi ajada.

Minu Sumal, kas ta ei näinud siis mootorpaati, mis täiel kiirusel tema poole kihutas ja mis ei näinud sugugi märkawat himestamas päikeses ujujat?

„Gallo! Sonny, Sonny!“ Ta lehvitas, ta karjus, Lüdrul ei värganud midagi.

Paat tuli ikka lähemale, lähemale.

Seal tõmbas Karl Landsberg kingad jalast ja wistkus wette. Siirelt tüüris ta loogu oma jõuga hädaohtlikule kohale. Ikka weel hõljus Sonny ilma midagi aimamata lainetel.

„Pea, Sonny, pea!“ karjus ta. Seal muutus ta tähelepanelikult ja tõstis pea. Aga nüüd oli see juba hilja.

Mootorpaat, mida juhtis keegi wanalbane, nähtawasti lihinäeline härra, jõitis tema peale, ja enne kui Sonny sai kõrmale hoituda, sai ta tugewa löögi küljele. Walutarjatusega langes ta wee alla. Weid weel walge waht oli näha.

Kuid juba oli Landsberg sinna jõudnud. Mootorpaat oli täiel sõidukiirusel — ilma midagi märkamata — edasi kihutanud.

Ta sukeldus ja otfis. Siin pidi ju ta olemal

Ettewaatlikult ujus ta wee all mõned meetrid edasi, ikka edasi.

Altiigsest erutusest pekkis ta süda tugewate, walutawate löökidega. Ta tõusis jällegi meepinnale, et hinge tõmmata — seal nägi ta mitte kaugel enesest midagi walendawat.

Etamaäraselt tundis ta, et see oli Sonny. Paari jõulise löögiga oli ta tütarlapse juures ja haaras temast kinni. Raskest lahus tütarlapse teha temal.

Agedalt hingates mõitles ta minestanuga läbi wee, kaldale, Mitsu lorda waatas ta murelikult tütarlapse näkku, see oli furnuahwatu, filmad olid sulatud.

Maale jõudes tõi ta ujumiseantli ja lattis teha sellega.

Siis algas ta süstemaatiliste hingamise liigutustega, huues jaledad tütarlapse käed taha ja jälle ette. Peaaegu pool tundi töötas ta täie jõuga.

Siis tuli pikkamisi wäru furnuahwatusse näkku, weidi wett tuli sinuwalgetelt huultelt, ja wiimaks — wiimaks lõi tütarlaps filmad lahti.

Ta nägi enese kohal mehe murelikku nägu, filmi, kes teba nii suure armastuse ja õrnusega waatasid, et pidi omad sulgema kiigsest tumedüllusest ja nõrkusest.

Landsberg hõõrus külmi käsi, tõi konjakit, mida leidis föögitorwis, ja pikkamisi tuli Sonny Chinke teadvusele.

Segaselt tõusis ta istukile, filus juukseid otsmikult tagasi.

„Mis juhtus siis?“

„Weidi wett neelas preili,“ püüdis Landsberg naljatada.

„Ei... ma olin ju... minu Sumal! Mootorpaat...“

„Jaa, teie wajuksite alla, ma tõin aga teid kiirelt jälle wälja, wäike Sonny.“

Sonny waatas mehele otse.

„Teie päästsite mind!“

„No, no, ainult mitte dramaatiliselt stseeni!“ tähendas Landsberg lõbusalt. „Ma sain teid jälle kätte, see on beaasi. Nga nüüd ... kuidas teie end tunnete?“

„Weidi väsinud, aga muudu päris hästi.“

„Kas on valud külje sees? Teie saite tugewa löögi sinna jellest naeruväärjelt paadisõitjalt. See on ju uskumatu!“

Lonny katsus oma puusa.

„Ma usun, vaid weidi riivatud.“

Siis vaatas ta meest.

„Minu Zumal! Kuidas näete teie küll välja,“ hüüdis ta kohkunult. „Teie olete ju päris kahvatu!“

Karl Landsberg viskas niisked juuksed tagasi ja naeris:

„Kui koju sõidame, siis laenate mulle oma supelmantli, sest niiviisi ei saa ma ju end inimestele näidata.“

Särk ja püksid olid läbimärjad. Lonny hüppas kohkunult püsti.

„Teie külmetute. Oodake, ma riietun kiirelt ja seniks võtate minu mantli ja soendate end.“

Ta sai võitu kergest väsimusest ja läks, niihästi kui võis, mootorpaadi juurde, kuhu ta oli oma asjad jätnud. Väiteise kabiini varjus rietus ta.

Wahepeal oli Landsberg parimas tujus oma pesu ühele kuusele üles riputanud ja soojendas end pealelõuna päikeses, kaetud Lonny kuld-kollase supelmantliga.

Kui Lonny, nõrkusest veel weidi kõikus — tuli pikkamisi tagasi, hüppas mees kohe püsti ja aitas teda.

„Ma mõlken, meie jääme veel väheks ajaks ja sõidame siis koju, et kojussime mõlemad jellest ehmatusesi.“

Lonny haaras südamlisult tema käe ja vaatas talle otja.

„Armas härra Landsberg, ma tänan teid. Teie päästite minu kiirest hädast.“

Landsberg tõrjus peaaegu kärjilt tagasi.

„Kuid jätke see, see on ju iseeneestki mõistetaw! Tulge parem, heitke veel weidi puhkama. Meil on tublisti üks tund sõita, enne kui koju jõuame. Selleks peate nüüd jõudu koguma.“

Nad lamasiid vaikelt üksteise kõrval.

Lonny oli sülenud silmad. Ta tundis paadi teravast kõutest veel weidi valu küljes ning pea oli uimane. Kuid wahvalt mõitles ta selle wastu.

Landsberg tõusis püsti ja vaatas oma kuuwama pandud pesu.

„Kiirkuiwatus!“ hüüdis ta lõbusalt. „Peaaegu kõik on kuuw!“

Eos lumipäike ja kerge tuul olid imet teinud.

„Kas sõidame?“

Lonny noogitas.

Tasane, jube tuul hõljus mee kohal. Kaldail kõikusid punud õhtu-
mules tasa stia ja sinna. Tuhmilt langesid päikesekiired weite, kiirgastid
weel lord ja furid siis.

Soolikalt asetas Landsberg oma mantli tütarlapse õlgadele. Tasa, teadmata mis ta tegi, haatas Lonny mehe kae ja tõmbas selle oma südamele.

Sügavalt tummardus Landsberg ja wõttis Lonny parema kae, mida ta õrnalt juudles.

Lonny wäriks südamet põhjani. Mees waitis ifka weel.

„Somme, wäike Lonny, tulen ma jälle,“ ütles ta soojalt. „Kas näen ma siis teid?“

Lonny waid noogutas.

„Kus?“

„Peale tööd, Sosty kohwikus?“ küsis ta waitjelt tagasi.

„Tehstud! Mul on teile palju ütelda, wäike Lonny!“

Lonny punastus.

„Palju, mida ma nüüd ei saa ütelda. Enne pean teid koju wõtma. Kas tunnete end ka hästi?“

„Waevalt mul enam midagi wiga on.“

„No, siis pole mul waja enesele etteheiteid teha,“ ütles mees rõõmsalt.

Nad tüüriksid linna paadimajja.

Landsberg muretses siis taksiauto ja wiis Lonny koju.

„Somme, eks nii!“ ütles ta õrnalt lahkumisel. „Puhake hästi wälja, wäike Lonny!“

„Nägemiseni!“ ütles tütarlaps tasa ja õrnalt.

Ta läks koha üles oma tuppa. Sugulased polnud kodus. Ounelikuna tõndis ta toas edasi ja tagasi.

Mees armastas teda, ta teadis seda!

Ta tema ise?

Tal polnud ju ühtegi teist mõtet, kui waid tema, ifka tema!

Mida küll tädi Sylvia ütles?

Kuid ta mõistab Lonnyt kindlasti.

Ondsa naeratusega näol uimuis ta magama wastu ilujale päewale.

18.

Ralf Hartmann istus oma äiapapa wastas.

See waatas murelikult oma wäimeespoja ületõotatud näkku.

„Ma pean sõitma, isa!“ ütles Hartmann okustawalt. „Pole ühtegi teist teed!“

„Poiss, oled ja siis hull! Tahad ennaft lasta maha põnnutada nagu koera? Inimesed on ju oma wihas kõige peale walmis!“

„Nad on üles ärritatud ja üles äsfitatud,“ ütles Hartmann rahulikult. „See on tõik. Palun, isa, tee enesele oluford selgest! Rae-wandujed I ja II on üksi minu isiklik omandus. Ma olen ifka tahtnud neist ka aktiwaseltki kujundada, kuid see pole selleni jõudnud. Tõdliised teawad, et minu tahe on seal üksi mõõduandew. Tõstiasi, et nad enam isiklikult minule ei pöördu, waid ifka tõikjugu ühenduste ja ühingute kaudu seda korraldawad, näitab mulle selgesti, et wanad suhted pole enam walitjemas. Ma pean sinna, pean ennaft neile näitama, neile tõendama, et ma neid ei karda.“

„Ja mida tahad ja saavutada?“

„Saavutada? Mõista mind õieti, isa! Mõlema ettevõtte saatus ripub niibi otjas. Nad tahavad mind fundida sellisele palgaförgendamisele, mis mind väljamaa kiviõie suhtes niisugusele seisukohale viiks, et ma üldse enam poleks konkurentivõimeline! See tähendaks ju rüünerimist. Mitte üksi minule, ka neile inimestele. Kuhu peatsid nad siis minema, kui ma oma tehased ja kaevandused oleksin sunnitud fulgema?“

„Ja mida tahad ja teha?“

„Wättest tafuförgendamist wõin ma lubada. Suud nõuetawat förgendamist ei saa ma pooldada, see tähendaks mulle lõppu!“

Rudolf Renning raputas pead.

„Ja kui ja need mõlemad kaevandused sellele mäetööstusele ära müüksid? Siis oleksid sa muredest lahti. Nad on ikka huvi tundnud selle vastu!“

„Ei!“ ütles Hartmann kindlalt. „Ei! Need mõlemad kaevandused olen ma enesele wõitnud ja nad õitsemisele wõinud. Nad olid minu siht ja minu edu. Ma ei anna neid kerge südamega ääest, hoolimata kõigest eelarwamist.“

Ta tõusis püsti ja kõndis aeglaselt mööda tuba edasi ja tagasi.

„Ma tean, mul seisab ees suur wõitlus,“ ütles ta tõsiselt. „Ma pidin kuude eest wõtma uusi inimesi tööle, kes on halvasti mõjutanud minu wanu töölisi ja nende rahuliku ning mõistliku waimu hoopis alla surunud. Keegi ei taha mõistusele tulla, olgugi, et ringkirjas teatasin, et mind oluford selleks sunnib, niuwijssi toimida, nagu mina olen toimunud, et ma aga mõistlikke nõudmisi meeeldi kuulen. Kõik aga asjata!“

„Sa oled tugew pea, minu armas püs,“ ütles Renning. „Aga — mu tean, sul on õigus. Mis ajaks on siis see streik määratud?“

„Waldawasti allikast tean ma, et kümne päewa jooksul kõik töölised algawad streiki. Ja jels ajaks pean olema kohal.“

„Teab Sylvania juba sellest?“

„Ei,“ ütles Hartmann. „Barem on, kui ta sellest üldse ei tea.“

„Ta kardaks küll wäga, Ralf!“

Ralf Hartmanni siu ümber tõmbles kibedalt. Kas tõesti Sylvania feist midagi küstks, kui ta läheb — igaweseks läheb?

Peale südamlikku terwitust lahkus ta.

Renning waatas talle mõtiffledes järgi.

Ma pean seda Sylvaniale üttema! Iäbis tal peas. Ta haaras kuuldetoru ja lastis end ühendada Hartmanni willaga. Sylvania ei olnud kodus. No, siis ta katsub õhtul uuesti. Ralf Hartmann istus samal ajal suures toas, mille ta enesele Renningi tehastes oli sissejeadnud. Ta wajas suurte otjustuste ees rahu ja üffildust.

Jälle seisis tal ees raste wõitlus. Wõitlus kõige päraast. Wõitlus juhi autoriteedi päraast, oma olemasolu suurema osa päraast ja nende lähe kaevanduse allesheidmise päraast, mis tuhandele töölisele tööd ja leiba andsid. Parandada ülesäsitatud masfide rumalust — see oli raste ülesanne!

Enne oli ta terve oma jõu ja energiaga selliste ülesannete juurde asunud. Täna tundis ta end eriliselt väsinuna ja tülpinuna.

Oli see ime?

Selline ebanormaalne abiolu rufus teda rohkem kui kunagi warem. Ta igatses Shylbia järgi, igatses kas wõi ainult armastatud naise waikset õrnust kuulda tema hääles, igatses pikku täis armastust ja soojust.

Kuid Shylbia elas tema kõrwal oma elu.

Peale wiimast kõnelust, kus ta oma meest oli palunud jällegi, et ta käitleks teda teisiti, oli ta nüüd päris külmaks ja jäiseks muutunud, nägi teda waewalt.

Ta elas oma enese elu oma raamatute ja lilledede keskel, kellawie- teede ja wäljasõitude keskel tutawatega, ta sõitis ooperisse ja kont- ferti ilma temalt küsimata.

Ralf Hartmann toetas pea kätte wahela.

„Mis peab sellest saama?“

Donny tuleb segas teda.

„Onu Ralf, kell on warsti seitse.“

„Saah.“ Ta waatas tuimalt üles.

„Tohit ma minna?“

„Muidugi, muidugi,“ ütles ta mehaaniliselt.

Donny waatas talle etteheitwalt otja. Ta oli waewalt temaga kõnelenu. Ja ta oli ometi nii wirt! Aruanded Brüsselist olid tal juba enne walmis, kui Hartmann oli oodanud. Ühtki sõna polnud ta selle üle lausunud. Siis oli ta talle esitanud mitmesuguseid wälja- töötatud lepinguid ja oma enese ärimeheliku töö. Aga ta selle üle pol- nud ta midagi wäljendanud.

„Siis wõin ma minna,“ ütles ta taja.

Nüüd waatas Ralf üles. Elu tuli ta furnud pilku.

Ta waatas tüdrukut enese ees.

Kui ilus ta oli, see wäike Donny! Ühtjas walges furellidis, laiaäärelises, pehmes kübaras, isegi walged kingad olid tal jalas. Ta sai tähelepanelikuks.

„Mii elegantne? Tahad ja wälja minna?“

Donny punastas üleni. Ta näis weetlew oma kohmetuses.

„Muid oli kofku räägitud,“ ütles ta siis wiimaks.

Ralf pidi naeratama.

„Üks kohtumine niisiti, waata aga waata!“

Tõhusalt waatas ta Donnyt. Teda nähti wiimasel ajal nii sagesti koos parun Landsbergiga, kas seal ehk wahest...

Ta silmitses tiitariast terasemast. Jah, see polnud mingi arg tüdrukute enam. See oli ilus wäike naine, kes läks omaenese teed.

„Ütle mulle, Donnykene,“ algas ta ilma fisfejuhatuseta, „kui sa üht mimest wäga armastad ja tead, et tema sind ei armasta, mida sa siis teeksid?“

Donny waatas talle üllatumult otja. Arwas ta sellega ennaft ja Shylbiat?

Ei, see ei wõinud olla!

Ta vaikis.

Süis tõstis ta mahwalt häält: „Ma katkisin teada saada, kas ta mind tõesti ei armasta, ja kui mitte...“

„Mis, ja kui mitte...“

„Töötada ja unustada!“ ütles ta rahulikult.

Ralf ärkas nagu unest. Mida ta oli seal küll kõnelemid? Ta oli amaldanud oma salajamad tunded. Nüüd püüdis ta teletada, tundis end ühele naljale ja walele.

„Naistel on ikka õige tunne. Mul on seal parajasti üks juhus. Südamekasjad ühel noorel tuttawal...“ Ta naeris.

„No, palju tänu, wäike Lanny!“

Ta kõusis aeglaselt ja wõttis oma kübara.

„Ma sõidan weidi wälja, on weel ühteist läbi mõelda ja järele kaaluda.“

Lanny raputas kurwalt pead. Misparast ei läinud ta koju — Sylvia juurde? Süis waatas ta kella. Min aeg! Kell oli juba seitse läbi. Kell pool kabeisa oli tal juba kofkuaamine Landsbergiga.

Kohwiku ees seisatas ta ja pani käe kõksuwale südamele. Ta teadis hästi, et seisus otjastuse ees.

Wõttis siis südamerindu ja astus sisse. Lokaal oli peaeegu täis. Kus mõis küll Karl Landsberg olla?

Seal kuulis ta enese selja taga üht häält.

„Sumal terwitagu teid, härra parun! Sälle lord Verliinis?“

Ta pöördus ümber ja nägi üht wanemat härrat, kes läks nüüd wäike lauakese juurde, kus istus — Karl Landsberg.

Kohkunult jäi ta seisma. Kuid Landsberg oli teda näinud. Kiirelt tuli ta tema juurde.

„Ks filmapill, härra direktor!“ ütles ta wabandudes. Ta wiis Lanny oma laua juurde ja wabandudes mõneks minutiks, läks siis wanema härra juurde ja ajas sellega weidi juttu.

Lanny istus ja ei mõistnud üldse enam midagi mõelda. Parun ja kaubareisija? Kuidas riinis see kokku? Muidugi, tänapäewal oli kõiksugu inimesi, kõiksugu elukutsetega... kuid Karl Landsberg... mis oli temaga?

Seal tuli ta juba tagasi.

„Ks wana tuttaw,“ ütles ta kergelt.

„Nii, nii,“ arwas Lanny. „Wahest eht üks wabrikudirektor?“

„Wabrikudirektor? Kuidas nii?“

„Pehuwabriku, arwan ma.“

Karl Landsberg naeris heledalt.

„Muidugi,“ ütles siis. „Kuidas teie küll arwata mõistate!“ Ta mõtles, mida see wäga oadeliuhke direktor von Freienberg küll oleks ütelnud, kuulda saades, et teda on alandatud pesutootjaks.

„Üdse olete mulle palju luksamid!“ ütles Lanny nüüd külmalt ja ägedalt. „Teie pole mingi kaubareisija. Mis teie siis dieti olete?“

Wihast kõusid tal pisarad silmi.

„Aga, wäike Lanny...“

„Ma ei ole teile väike Sonny!“ ütles ta ägedalt. „Kuidas on teie nimi? Olete dieeti mõni peenike kelu mõi mis?“

„Aga, Sonnykene! Minu nimi on Karl Sandsberg, paruni vastu ei saa ma midagi, pöörduge minu isale selles asjas! Bealegi olete nüüd oma kihlweo kaotanud!“

„Kihlweo?“

„Muidugi! Teie wedasite ju kihla, et teile üks parun ei saa kunagi meeldima.“

Sonny oli läinud õige pumaseks.

„Jah. Sa see klavib ka! Teie kaotasite kihlweo! Miks ei ütelnud teie siis mulle kohe, kes teie olete? Häbi! Teie lõbustasite end minu kihil!“

„Jah, see on õigus!“ ütles ta ägedalt.

„Ei! Lulge, ma seletan seda teile wäljas!“

Peaagu wastutahhniist läks ta temaga. Wäljas kohwiku ees seis elegantne pruun sõiduk.

Sandsberg awas ukse. „Halun!“

Sonny waatas talle huuril silmil otta.

„Teie sõiduk?“

„Ma ei mõi midagi sinna parata.“ tähendas ta, ja kehitades kaheldes õlgu ning pilgutades kelmikalt silmadega. „Minu hoffer tõi ta eile siia. Sõitke Grimewaldi, Bertram!“

Lummalt istusid nad üksteise kõrwal.

„Dieiti kujuklesin ma enesele tänast päewa weidi teistiti!“ tähendas wiimaks Sandsberg, silmitsedes täis armastust tütarlapse wihaft nägu.

„Mina ka!“ kõneles Sonny. — „Kuid see ei sobi minule. Enne arwan ma, et olete lihtne kaupmees, ja nüüd korraga olete parun, rikas mõibolla ka weel koguni. Kui ma seda oleksin teadnud...“

„No, mis siis, väike Sonny?“ Sandsberg oli oma käe kindlalt asetanud ümber tütarlapse kitsa piha. „Mis siis?“ Ta waatas Sonnyle õrnalt näkku. Sonny wärises. Kõik, mis ta tahtis ütelda, kadus ta juure armastuse tundesse ja nende üksteise-juures-olemise õnnesse. Karl Sandsberg tõmbas ta tugewasti enese vastu ja suudles õrnalt ta punast suud. Anduwalt surus Sonny end mehe embusse... siis aga tõmbas enese lahki ja ütles kaeblikult:

„Kui ma seda oleksin teadnud, siis ma poleks armunud kauba-reisijasse!“

„Mii! Siis peab parun otsast algama!“ Ta Sandsberg suudles teda, et tal hing kinni jäi.

„Kõla weel kuni?“

Sonny raputas pead.

„Mulle näib, nagu oleks see kõik unes,“ ütles ta unistawalt. Ta waatas meest. Nägi õrnalt temale waatawat nägu, heledaid siniseid silmi, mis soojalt tema omi otsisid.

„Ei, wäikel! Sa ei näe und! See on tõde, täielik, ilus tõde!“

Nad surusid kindlalt üksteise vastu auto libijedes wälja rahuliku juweõhtusse. Karl Sandsberg aga jutustas. Kuni kiirelt ta oli

hakanud teda armastama ja kui palju rõõmu temale valmistanud see teadmine, et Donny waelele kaupmehele nii lahke oli.

„Warsti aga wiin sind koju, wäike Donny, eks nii? Nii kaua olen ma juba üksi olnud! Müüd aga asutame endile ühiselt kodu, meie lahefesi, kas pole nii?“

Donny noogutas unistawalt. Önn oli teda wäikeks teinud. Ta siiski näis talle, nagu lastuks äkki tume wari tema särawale, päikselisele õnnele. Kartlikult haaras ta mehe käest. See waatas talle imetuses otka:

„Mis on siis, wäike?“

Donny hingas sügawalt. Siis katsus ta naeratada.

„Stummaline, mul näis praegu, et ei wõi see tõeks saada.“

„Alga mispärast siis mitte, armas? Waata, ma sõidan waid paariks nädalaks ära. Siis aga tulen jälle ja wiin sinu kaasa, wiin oma armsama igaweseks enesega.“

Ta kõneles ilusast Wiinist, mis saab warsti tema teiseks koduks, jutustas wäikest wäikest majast Wiini aedlinnas, mis peidetud täiesti rohelusse. Donny kuulas wäikest naeratades. Siis kadusid ta temal tumedad mõtted, ja armastuse suur önn täitis teda terweni.

19.

„Kalf, Kalf, palun!“

Sylwia Hartmann hüüdis oma meest tagasi. Ta oli juba oma maja trepil ja tahtis minna linna. Müüd pöördus ta üllatuses ümber.

„Sylwia?“ Küsis, kahlew oli ta hääl. Ta oli — üle töötanud ja töödega nii koormatud nagu ei kunagi warem — waevalt oma naist näinud wiimaseil päewil.

Sylwia wiskas walge jalli õlgadele üle hommitukleidi.

„Kuhu lähed sa, Kalf?“

„Büroosse,“ ütles ta, wiisakalt kübara peast mõttes ja seisatuses.

Teine astus koos temaga wälja.

„Sa ei sõida Nubrimaale?“ Kalf oli ära pöördunud, oodates sõidukit, mis sõitis parajasti garaazhist wälja. Nii ei näinud ta ka naise kartlikku pilku.

„Ei!“ ütles ta lühidalt. Siis jõudis naise küsimus ta teadwusse.

„Kuidas, kust ja jeda tead?“ tähendas ta inestumult. Seal tuli talle õige mõte.

„Sa wist kõneles sellest?“ ütles ta kottutõmbunud kulmudega.

„Ta mure on ju wäga armastuswäärne, kuid asjatu. Sain weel eile teate, et streik minu kaewandustes ei leia weel aset niipea. Inimesed näiwad tahtwat õige suurt lõõki valmistada, sellest siis ka see edasilükkamine mitmeks nädalaks. Müüd oleks reis sinna otstarbetu. Kuid mõne nädala jooksul pean valmistuma mõitluselks. Sead hommitut.“

Ta kummardas wiisakalt ja astus autosse.

Sylwia erutunud nägu oli rahunenud. Nagu unes oli ta eile ja täna ringi jooksnud, oli kõikjal püüdnud oma mehega kõneleda, kuid see polnud võimalik. Ta isa oli kõnelema talle oma kartusist ja suurest hädahõust, mis ähwardaks Kalfi.

Sumalale tänu, ta ei sõitnud!

Ta läks tagasi majja ja üles oma tuppa.

Mida küll tegi Sonny? Ta oli tänaselt palunud puhkust, ta tund-
: end haigena, oli ta ütelnud.

Tasa avas ta ukse. Sonny Ehme ei lamanud woodis, nagu ta
: arvanud. Ta nägu oli kahwatu ja kohati kaetud sügawa, walu-
: liku erutuse punaga.

„Donnikene, mis on siis, laps?“

Sonny ehmus hirmsasti.

Ta läks tädi Sylviale wastu ja peitis oma pisarast märja näo
: ta rinnale.

„Siis kõnele ometi, Sonnykene!“

Sonny rinnast tuli sügaw ohe.

„Sa tead ju, tädi Sylvia, et ma sageli olin koos härra Lands-
: bergiga. Ja illeile...“

Ta peatus.

Sylvia tõstis ta blondi pea. Ta aimas juba, mis tuli, ja tahtis
: jeda wäiksel fergendada.

„Seal ütles ta sulle, et armastab sind,“ ütles ta naeratades. „Ku-
: mal laps, on see siis nii hirmus, et sa pead nutma?“

Sonny oli kõhine.

„Ei,“ ütles ta erutumult. „Sa usu mind, tädi Sylvia, ma armas-
: tan teda wäga, wäga! Ja ma ei lastu temast!“ ütles ta ägedalt.

„Aga, laps! Mispärast siis nii ägedalt? Keegi ei taha ju sinult
: sinu õnne wõtta. Ei keegi! Meie rõõmustame ju nii wäga koos sinuga!
: Sa poleks wõinud paremat meest enesele leida!“

Sonny naeris terawalt.

„Dnu Ralf on teisel arwamisel! Eile oli Karl tema juures ja
: palus temalt nõusolekut, onu Ralf on ju minu eestkostja. Ja mõtle
: ometi, ta teelbus!“

„Mis?“

„Jah!“ ütles Sonny. Ta oli jälle kahwatunud ja piin oli ta näos.

„Mispärast, tädi Sylvia, tead sina jeda?“

Sylvia raputas nõutult peaga. Minu Sumal! Mida see tähen-
: das? Ralf pidi ju ometi ammu olema märganud noorte inimeste
: poolehoidu teineteisele, sageli küllalt oli ju parim Landsberg nende
: majas külalisena wiibinud! Kuidas wõis ta selle wastu olla? Polnud
: ju midagi halba teada Landsbergist.

„Ma ei mõista tõesti, mispärast onu Ralf teelbus,“ ütles Sonny
: furwalt. „Ta on ju muidu nii hea. Kõik on ta minu jaoks teinud.
: Mis tal wõiks küll Karli wastu olla?“

Sylvia mõistles.

„Jutusta mulle kõik!“ ütles ta rahulikumalt. „Wõibolla on kõik
: waid arusaamatus. Ehk selgub midagi. Minu Sumal! Mispärast ta
: küll mulle ei ütelnud midagi sellest?“

Sonny kehitas õlgu.

„Ma ei tea jeda. Nagahes oli Karl tema juures. Dnu Ralf oli
: jeda wäga sõbralikult wastu wõtnud, jutustas mulle Karl. Siis on

Karl temast küsimud luba minuga abielluda. Meie tahtsime warsti abielluda ja Karl oli seletanud temale ka oma waranduslikku seisulorda. Siis oli onu Ralf muutunud päris süngeks ja olewat tähendanud, et see on härra paruni liigne kiirustamine ja ta ei mõtlewatki temale usaldatud jugulast kellelegi anda, keda waid mingisugune tuju selleks ajab. Karl on siis wististi saanud väga ägedaks ja seletanud talle, et ta armastab mind ja mina teda, ja et ta leidwat selle olewat mõistmatu, et ta temale ei anna wõimalust kõige üle rahulikult kõnelda. Kuid onu Ralf olewat weel süngemaks läinud ja olewat tähendanud..." Ta waikis äkki ja wahtis tädile arglikult otja.

"Jah, mida siis, laps? Siis kõnele ometi edasi!" ütles Sylvia kärjituult.

"Jah... ta ütles... sellest piisawat, et ühe kiirustatud abielu tõttu juba küllalt õnnetust on perekonnas. Ta tahtwat mind sellisest saatusest hoida."

Sylvia oli muutunud jumekahwatuks. See oli walusaim lüök, mis teda wõis tabada. Seda oli siis Ralf ütelnud, olgugi, et ta oli püüdnud kõit jälle heaks teha, oli end nii waewanud!

"Ole rahulik, wäike!" ütles ta otjastawalt. "Ma kõneleu onu Ralfiga. Ole nureta! Kõit peab hästi minema."

Lõnnu tõstis ta poole oma kitsa, äranutetud näo.

"Alma onu Ralfi nõusolekuta ma ei saa olla õnnelik," ütles ta taja. "Ta on nii palju head mulle teinud, ma ei kannataks seda wälja. Kui ta mulle kuri oleks."

Sylvia kuwatatas ta pisarad.

"Ole rahulik, Lõnnhene. Sina ei pea olema õnnetu, sina mitte!" — — —

*

Sylvia Hartmann istus oma isa wastas. Isa waatas murelikult noore naise kahwatusse näkku.

"Mis puudub sul dieti, Sylvia? Oled ja haige?"

Sylvia raputas wäsinult pead.

"Ei, isa! Kuid see asi Landsbergi ja Lõnnhga teeb mulle nuret."

Ta oli jutustanud oma isale oma mehe mõistmatust teeldumiseft. Renning oli muretsenud teateid Landsbergi üle. Kõitjal räägiti waid head temast. Ta oli väga lugupeetud, kõitjal hinnatud sportlane, juhtis samal ajal suure ärilise oskusega oma ettevõtteid. Tehnilised ja tööstuslikud wabrikud, mis ta oli oma isalt päranduseks saanud, andsid talle head, õigemini, rikkalikku ülejääki. Aga üle kõige käis tema kuulsus kui armastuswäärse ja armehena tuntud noore paruni oma.

"Mulle on arusaamatu, kuidas Ralf tuleb sellisele otjusele," armas Renning mõtiskledes. "Kuid see lasseb ju end muuta. Sellest waesest wäiksest tüdrukust on nüüd tõesti kahju. Ta tunneb end weel kindlasti olewat kohustatud oma õnne ohwerdama."

"Landsberg on ära reisinud," ütles Sylvia taja. "Ta tuleb alles mõne nädala pärast tagasi. Ta kirjutab Lõnnhle igapäew. Ta peab

Ralfi otstut muudugi mitte veel lõplikult. Ma pean täna õhtul ise temaga selle üle kõnelema."

"Ta teeldumine on ijeäralik," arwas Renning. "Ta on muudu ju nii heafüdamlik, aitab kõikjal nii meeljusti! Kui ma weel sellest mõten, kuidas ta meid tol korral aitas!"

Sylbia jäi kuulatama.

"Meid aitas? Ralf?"

Renning naeratas.

"No jah! Täna mõin ma seda sulle jutustada, Sylbia! Kui tol korral Hartmann sind kosis, ütlesin ma talle, et meie seisame häwinemise ees..."

"Ei! Ei!" karjatas Sylbia.

"Ole waid rahulik, laps!" rahustas Renning teda naeratades. "Täna on ju kõik jälle korras! Ma ütlesin Hartmannile tol korral, et meid ootab ruineerimine, et sina oled päris waene, et ma ei tea üldse, mida peale hakata. Kuid ta jõudis minust ette! Võmata peenel ja taktikalisel wiisil finantseeris ta meie tehaseid ja samal ajal warustas meie äri uute moodstate meetoditega, et tänapäewal Renningi ja Hartmanni tehased on kindlamal jalal, kui kunagi warem!"

Sylbia oli püsti karamud. Süütunne, rusuw ja piinaw, nagu ta seda weel polnud tunnud, wõttis temas wõimust.

"Iga! Sumala pärast! Mispärast pole sa mulle kunagi warem sellest midagi kõneleud?"

Renning waatas talle üllatunult otja.

"Ara erutu omeki selle wana loo pärast, laps! Kõik on ju unustatud! Jah, mispärast ei ütelnud ma seda sulle? Dige! Ralf palus mind sellepärast. Ta ei tahtnud, et sul oleks tänuilikkusest kohusetunne tema wastu olnud. Nii see oli. Peen ja õilis inimene, sinu mees! Aga, Sumala pärast, mis siis sul on, laps? On see mõte sulle nii hirmus, et Ralf meid aitas? Müüd ole aga juba mõistlik! Sa mina pean minema, mul on weel tähtis koosolek ees.

Ma ei tahaks just heameelega segada Ralfi otjaste wahela. Ta on juba niikuini wäga koormatud oma tööga. Sea, et tal wähemalt enne, kui torm lahti läheb, weel paar nädalat on aega. Ela hästi, minu tüdruk!"

Südamlik suudlus, siis oli isa läinud.

Sylbia istus ilka weel nõutult samal kohal. Mida isa oli ütelnud? Nad oleksid ruineeritud, kui mitte Ralf... hirmus! Ja ta oli talle näkku karjunud, et peab teda kaasawara kütiks, et ta tahab selle abi- eluga omale seltskondliku seisukoha luua... minu Sumal! Kus olid küll ta filmad, ta kõrwad! Ja see raha? Tema raha? Tema "kaasawara"? Oma iijlikuks tarwiduseks, oma rõiwastuseks, oma seltskondlike kohustuste puhul wõttis ta iga kuu tema nimele arwatud pangakontolt profendid. Ta oli rikkalikult ja mõtlematult pillanud, eelkõige just wiimasel ajal.

Müüd meenus see talle kõik.

Ralf oli talle selle konto fiske seadnud. Tol korral. Ta oli tahtnud Sylbiat hoida piinikkusest, temalt raha paluda, oli teinud, nagu

oleks see warandus, mis oli seal pangas, tema raha. Oli talle hiljuti weel panga lõpuarwet näidanud. Säbedast, wiisakalt. Na ta wõttis teadmata, et mees talle kõik andis, nagu üks inimene üldse teisele võib anda.

Riffamisi tuli põletaw puna tema kahwatusse näkku.

Kuidas saab ta seda kunagi heaks teha?

Kindel otsus oli temas. Täna pidi saama selgust. Ta küsib temast, ütleb temale ... mida?

Tuim walu asus tema südamesse. Mõte, et peab alanduma, oma mehelt paluma andestust, polnud iialgi enne nii tugev temas.

Ta läks telefonile ja laskis end ühendada Kenningi tehastega. Warsti kuulis ta oma mehe häält.

„Ralf?“

Tahe „Jah, Sylvia, palun?“

Ta laskus anda oma häälele elawust ja kindlust. Megi hädamale wõttis ta appi.

„Proua von Nestrupil on kawatus tänä õhtul minu juures teed juua. Palun, tule ometi ka! Proua von Nestrup küsis sinu järgi, ta tahtis sinult midagi paluda. Ralf, palun, ta aitas mind nii armsasti, kui olin haige. Kas ja ei saa tulla?“

Kartlikult ootas ta wastust. Kui tal jälle on aga mõni foosolek! Mees mõtles weidi. Siis wastas ta rahulik, ükskõikne hääl:

„Msi seisab wist neis ahtjates, milledest ta mulle hiljuti kõneles! See, ma tulen! Kell üheksa!“

Sylvia pani fergendatult kuuldeioru ära. Tal tuli waewalt teadmusse, et ta oli waletanud, et ta naeruwäärse ettefäärdega oli tellinud oma mehe jüa. Oma enese meest, kes oli talle wõõram kui kõige wõõram! Kui ta waid tuli! Ta rõõmustas, kui mees kõneles ahtjatest. Snnelik jühus tuli talle appi!

Ta mõtles wäikelele Lonnyle! Et armjale tütarlapsle õnne kätte wõidelda, et üht head inimest rõõmustada, oli ta kätumine ometi lybatud!

Ta hüüdis kõõgitüdruku.

„Walmistage tänä õhtuks külma jööri,“ ütles ta sõbralikult. „Minu mees tuleb tänä warem koju.“

„Kus armuline proua kawatseb jüüa?“

„Minu toas, Marta.“

Ta läks oma tuppa, mis näis talle ebajõralik ja üfsildane. Alles kui ta maasid täitis illedega, jumalikult lõhnawate sumeroosidega, wõttis ta tuba mugawama ja soojema ilme.

Suure hoolega rõõwastus ta ümber. Ta seisus peegli ees, waatas ennast ja naeratas sealjuures enese edewuse üle. Naeratas kibeduse mariundiga. Mispärast ehtis ta end? Ralf ei näinud ju ometi mitte kas oli ta kahwatu, wõi kandis ta üht wõi teist Neiti.

Sellest hoolimata pani ta enesele elegantse tujumõllastest pitsi-dest koduse kleidi selga, sama kleidi, milles tal oli omal ajal esimene kottupõrge Ralfiga. See meenus talle pealiskaudselt ja ei jätnud mingit jälge. Kas ei olnud ta ilus? Mis küllalt, et meest, kes teda lord armastas, uuesti mõita?

Ta avas ukseid pärani mälja rõdule. Samardus juba, rasked, väsinud jumituuled tulid sisse, äratasid temas igatsuse, segatud loobumise, valu ja lootusega. Kõik oli ta tunnud juveõhtuid jellistena.

Viikumatulst seisid ta kaua aega.

Kerge hingamine tema selja taga.

Ta pöördus ümber.

„Ralf?“ ütles ta kohtumult.

„Andesta!“ tähendas mees rahulikult. „Ma tulin weidi warem. Kas proua von Nestrup on juba siin?“

„Ei... ta... ütles ära. Palun, tule! Gattame sööma!“

Ralf Hartmann järgnes naisele tuppa. Ta oli nii kahwatu ja väsinud. Sylvania nägi seda — nagu juba nii tihti viimase ajal — hirmuga.

Ruusu waiuis walitjes nende wahel. Ralf Hartmann oli lastunud wäsinuna wäikele immarguse laua taha, kuhu Sylvania oli lastnud asetada söögid.

Sylvania kallast wärisemate kätega teed tassidesse, nad sõid mõlemad wäikeses paar pala.

Kui Ralf läitis enesel figareti, algas ta kerge südamekloppimisega: „Mispärast keelbusid ja andmast parun Landsbergile Sonny kätt?“

Naine oli ettepoole kummardunud ja waatas mehele miriwalt ja paluwalt filmi.

Hartmann kohtas külmalt filmade paluwat pilku. Riistelt järewad, tumedad filmaterad, mis nii pehmelt tema omadesse waatasid, wiisid teda segadusse. Ta tegi end kõwaks. Wali, irooniline joon ümbritses ta suud.

„Sellepärast siis kutsusid mind siia?“

Sylvania oli punastunud, kuid ta kogus end kiirelt.

„Sah,“ ütles ta kindlalt. Ta kibealt liijas ta: „Kus oleks siis mul muidu mõimalus sinuga kottu saada? Suba nädalaid hoidud ja minust täiesti kõrwale. Seal pidin ma siis sel wiisil katsuma sinuga kõnelema. Palun, wasta ometi, mispärast ei taha siis Sonnylt lasta õnnelikuks saada?“

Hartmann waatas külmalt naeratades enese ette.

„Õnnelikuks? Ma arwan, et õnne põhja tungida, jelleks peafime pikemat aega tegutsema, et siis lõpuks tunnetada, et õnn, millest unistame, on pettepill, on wiirastus...“

„Ei,“ ütles Sylvania erutumult. „Sul pole õigus, Ralf. Sageli mõistame meie walesti õnne ja ajame pettepilli taga. Aga kui me teda tõeliselt oleme ära tundnud, peafime teda finni hoidma, teda enesele omaseks tegema, temale kodu andma...“

Ta palged olid arewusest punased, ta filmad särasid. Ralf Hartmann waatles oma naist. Kui ilus ta oli jälle täna! Õnnekollased

pitšid liibusid jaledale naiskujule nagu kallistades. Naeratades waatas naine talle otša.

„Mis Lonnysse puutub,“ ütles mees kiirustades, „siis on asi järgmine: ma soovin oma väiksele sugulasele kõike head, üht tüdrit ja armastajat elukaaslast. Kuid parun Landsberg... ei! See näib mulle siiski olemat kiirustamine, lihtsalt tuju.“

„Aga kuidas nii, ma palun sind! Ta armastab tõesti Lonnht, tal pole ühtki soovi, kui teda näha õnnelikuna. Ta kas pole ta siis ka materjaalsest seisukohast waadates wäga sobim Lonnhtle? Ta on waene ja saab niiviisi hüljgawamasse olukorda, kui palju rõõmu saavad tema kõige isusa wastu tundlikule südamele walmistama kõik need asjad, mida ta saab siis enesele muretseda!“

Ralfi otsmit oli jälle süngestunud.

„Mis puutub sellesse, ma arwan, Lonnht on ka siin kodu ja paif, kus tal ei pundu midagi.“

„Sa tahad mind ikka walesti mõista,“ tähendas Sylvia kurtwalt. „Kui ei armanud ma seda! Kuid iga naine igatseb ju oma kodu, õnn armastatud mehe kõrwal...“ Ta waikis segasena.

„Do!“ tähendas Ralf irooniliselt. „Mitte kõik! Mõned lähewad abiellu üksteiskujest, tujust — unustada tahtmisest... Ta sellepärast ei saa ma täna weel jelle abieluga nõustuda. Lonnht on mulle usaldatud, tema õnn lasub minu südames. Kui Landsberg aasta pärast niisamuti weel mõtleb, wõib olla, et see on nii, wõib ta ju uuesti Lonnht kätt paluda. Kuid täna... ei, ma ei saa weel sellega nõustuda. Kui mõlemad inimesed tõesti üksteist armastawad, siis kestab see ka edasi. Selle proowiaja pean ma neile wähemalt andma.“

Sylvia hingas raskest.

„Sa oled wali, Ralf,“ ütles ta waiksett. „Kuid ma pean sulle Lonnht nimel juba jelle eest olema tänulik. Eest usu mind, Lonnht ei astuks iialgi sinu nõusolekuta seda sammu. Ta tunneb suurt kohustust sinu wastu.“

Hartmann kehitas õlgu.

„Siis jätame selle nii,“ ütles ta asjalikult.

„Rahusta waikest, ta mõistab minu põhjuseid hiljem. Midagi pole walusam ja rufuwam kui liig kiirelt sõlmitud abielu.“ Ta lijas walgult ja külmalts wiimased sõnad.

Sylvia tõmbas kofku. Üks silmapill näis, nagu tahaks ta tõusta ja toast lahkuda. Kuid ta surus oma uhtuse alla. Suba oli ka Ralf tõusnud, kui ta palus:

„Jää!“

Mees waatas talle üllatudes. Ta puna oli asendumud furnuotawatujega.

„Ma pean sulle weel midagi ütleva, Ralf...“

Ta tõi mõned paberid esile. Ralf nägi oma intestujeks, et need olid mõned ishefid ja ponga lõpuarwed.

Ikka weel oli ta lahwtatu, kuid ta nägu oli rahulik, kui ta algas:

„Ma olin tol korral väga ülekohtune sinu vastu! Mudesta see minule, palun, Ralf! Ma ei teadnud, et sa meid päästsid ruineerumiseft, mul polnud aimu, et...“

Ralf kargas ärritatult üles.

„Kes ütles sulle...“

„Sa,“ tuli rahulik vastus. „Ta arvas seda hästi, pealegi tuli see hoopis iseenejefst.“

Sylvia kõndis rahutult mööda tuba edasi ja tagasi.

„Kui sa teafsid, kuidas mind see mõte piinab, et tegin sulle ülekohtu! Sa ei tea, kui haige ma olin tol korral, haavunud, ma polnud oma meelte juures, ja fina muretsesid nii suurejooneliselt meie eest! Jah, ära aja tagasi, ma tean seda, ja sa olid nii peenetundeline, et jätsid minule usu, nagu oleks kuul oma raha pangas!“

Ta asetab paberid lauale.

„Sa ütles mulle mõne päewa eest, et minu wanaema waife pärandus seisab ikka minu käsutuses, ta on selle summa oma tööstusijft nüüd wälja wõtnud. Palun, lase mul seda sinu arwele pangas ümberkirjutada! Sul oli ju nii palju kulusid minu reiside puhul, mul polnud ju mingit aimu. Waata siia, siin on küll niipalju, et seda kontot, mis minu jaoks on kulutatud, uuesti täita.“

„Jäta!“ ütles Hartmann terawalt. Siirus erutus mäeas temas. Willine külm, uhke iseloom oli tema naisel! Nüüd tahtis ta kätt rahaga heaks teha. Ta ei pannud tähele Sylvia ootawat, waluwat pilku, ta ei näinud tafa warijewaid, kitsaid käsi — ta nägi waid raha. Ta sirutus oma täies ulatuses.

„Mis siis oli, sellest ei pidanud fina teada saama. Minu teowiiji rõhujesd pole tähtjad. Need kuulufid ühele teisele inimesele, sellele, keda lord armastafin ja kes siiski pole kunagi tõeliselt elanud. Nad kuulufid ühele armsa, anduma naise ideaalile, kes tahtis rõõmuga oma abikaasa kätest wõtta raha ja muud wäliseid asju. See naine oli pettepiik. Wõta need rumalusjed maksmistega! Meie abielus lastfid sa mind tunda, et meie läheme kaht teed, mis ikka rohkem ja rohkem teineteisest erinewad. Kui minu naine ja minu nime kandja ei wõi sa oodata, et ma lasaksin enesele sinu ülespidamise eest sinult maksta. Do ja! Selliseid juhuseid on olemas! Juhuseid, kus naine wahest eht oma waranduse kaudu mehel aitab wäliseid asju kergemini kanda. Sa oleks mul naine, nagu ma seda lord unistafin, siis rõõmuskats mind igasugune abi tema käest. Kuid siin abi ei waja ma ja sa pead lastina enesele meie kooselus meeldida, et mina oma naist ükfi toidow Raasjataraküti etteheide...“

„Ralf, Ralf!“ Sylvia langes nõutult leentooli. „Kas ja siis ei mõista mind? Ma ei tahtnud ju sind haawata!“

Ralf tõmbas enesjel wäsinult üle otsmikku, mis oli läbistatud sügawaijt kortfudest.

„Wõib olla, Sylvia,“ ütles ta jaheda sõbralikkusjega. „Aga meie oleme üksteisest palju eemaldunud. Meie ei mõista teineteist enam. Sead õõd! Mul on weel tegemist.“

Ja läks ilma ümbervaatamata wälja, Shlvia waatas talle taua järgi. Iffa enam ja enam lastus raskelt wälja wäinud tema jüdamesse ja meeltesse. Iffegi mitte mõte, et Ralf Donny õnne ei purustanud korraga, nagu ta kartis, waid mõlemale armastajale seadis proowiaja, ei teinud talle rõõmu. Lohijewate, wäinud liigutustega läks ta moodi juurde ja heitis pikali.

20.

Kuhri maafonna südames tihedalt üksteise kõrwal asetsejad mõlemad mäetööstused, milledega Hartmann aastate eest alustas oma õnne ja oma ülestõusu. Need olid wäikesed, kuid kõige moodsamate abinõudega warustatud kaemikud, mis rikkalikku ülejääti andsid. Wimaseil aastail oli Hartmann oma ettevõtet laiendanud ja juurendanud, ifegi ühe laboratooriumi juuresmas stiilis fiske seadnud. Kuid tööstuste laiendamisega oli uute tööliste juurewõol paratamatu. Terwed hulgad wõõraid mäetöölisi ja tehnikuid tulid Hartmanni juure; sündisid uued asundused.

Nende uute inimestega tuli ka uus waim. Sugugi mitte hea waim!

Sõda ja sellega kaasaskäiwad nähtused, kõik see oli äratanud kurjad instinktid. Wanade, wirtade, lihtsate töömeeste tüwi ei saanud end uute wastu maksma panna, jaa, näis ifegi, nagu haaraiks uus waim ka wanu töölisti enesega kaasa. Iffa jälle juhtus kokkupõrkeid, streike ja kõljugu nõudmisi.

Ralf Hartmann tegi — mõeldes tagasi oma raskete ja töörikkale noorusele — niipalju kui wõis. Kuid juhted maailmaturul halwenesid ifka enam, liig järelandliku pallade kõrgendamise puhul olid kaewandused hädaohtus ja ühes nendega tuhandete inimeste olemasolu. Ta püüdis jeda kõike korraldada, uued tasumaksmise seadused töötati wälja. Kuid ka siis oli weel rahulolematust ja wõitlust.

Hartmanni kaewanduste lihtsas erabüroos seisis ta täna mõtisklebes aina juures. Ta oli end Berliini kohustustilt wabastanud, et waadata järgi, kuidas lood siin hargnewad. Ta tundis selgesti õhus streiki ja wastuhakkamist. Kuid awalikult polnud weel midagi wälja kuulutatud. See närwne söow ootamine oli hirmus.

Tasane tahin tema selja taga.

„Donny?“ Blond tüdruk naeratas wahwalt talle wastu.

„Ouu Ralf! Oled üllatatud, eks nii? Tädi Shlvia ütles mulle, et sõitsid siia. Sa siin on ju minu jaoks nii palju tööd. Siis sõitsin ma kohe sulle järgi.“

Ralf Hartmann waatas tütarlast enese ees. Ta oli muutunud tahwatuks ja peeneks. Kas istus asi nii sügawal? Ta oli talle rahu anda tahtnud ja sellepärast midagi sellest ninetanud, et wajas tema teeneid. Olgugi, et ta oli tütarlaste wastu wali olnud, täitis ta wahwalt oma kohut, pidas wastu ja ei kaewanud.

„Tule siia, wäikel“ ütles ta ifalikult, tõmbas Donny oma juure ja waatas talle sügawasti silmi.

„Ujud sa, et ma tahan ifka sinu parimat?“

Donny noogutas waikest.

„Vaata! Sa leidfid väga kiirelt mehe, keda arvavad armastawat. See võib väga suur õnn olla. Aga ka hirmus lohutaw õnnetus! Ja selle eest tahaksin sind hoida. Sellepärast pean teid mõlemaid panema proovile. Ma pean teadma, kas mees, keda sina armastad, sind ka edasi armastab, kui lahuseoleku kuud ja üffindus on teie vahel. Mõistad ka seda?“

Bonny noogutas rahulikult.

„Ma tahan meeleldi oodata,“ ütles ta wahwalt. „Ja Karl ka. Siis näed ka sina, onu Ralf, et võid meid ja meie õnne usaldada.“

Ta ütles seda päris lihtsalt ja tõsiselt, kuid tema hääle toonis oli nii palju kindlust ja rahulikust, et Ralf täis armastust ütles:

„Siis rõõmustan ma väga sinu pärast. Ja nüüd hakkame siis tööle.“

Ta seletas Bonnyle seisukorra.

„Sa tead ju, mis siin sünnib. Töölised tahavad hakata streikima, nad võivad sellega terve minu elutöö hävitada. Ma tulen neile vastu ja nõustun vastava tasuforgendamisega, kuid üle teatava piiri ei saa minna, ilma taevandustele ise kahju sünnitamata. Kuid nad tahavad mind selleks jundida. Seepärast on nüüd siis palju tööd. Väbirääkimised tööliste juhtidega, valitusfega, ühingutega...“

Ta võttis tütarlapse käe.

„Armas, et tulid, väike töömehlane! Usu mind, ma võin sinu abi tarvitada.“

Silja õoni põlesid veel tuled väikeses büroos.

See oli ühel peol Olga von Nestrupi juures.

Sylvia Hartmannil oli tähtis kõne nelja filma all. Advokaat doktor Berner, tema isa wana sõber, sattus hoopis jeadusse noore naise sententsiooniliste teadete puhul.

„Lahutuse seaduslikud sammud on ju teile teada, armuline proua,“ ütles ta siis end kogudes, asjalikult.

„Ja teie teate ju, et teil kiriku seaduste järgi on abielu lahutamatu, mõtelge sellest, ärge wiige oma ellu konflikte, mida teie hiljem ei saa lahendada.“

Sylvia noogutas. Ta teadis seda ja isegi Ralf oli küll sellest kõnelenud, et nad aja jooksul eraldatud elu saavad elama. Kuid nüüd polnud ta midagi sellest enam kuulnud.

Ta kehitas nõutult õlgu. Siis meenus talle midagi.

„Palun, armas doktor, ärge nimetage sellest veel midagi minu isale,“ ütles ta. „Ma ei taha teda erutada.“

Samal filmapilgul astus Olga von Nestrup tema juure.

„Aga, lapsuke, juba koju?“ küsis ta etteheitmalt, osutades walgelaühikesele karusnahksele jakile, mille Sylvia oli tõmmanud üle õhtu kleidi.

„Ära ole mulle kuri,“ ütles Sylvia väsinult. „Ma ei või enam; oli väga ilus sinu juures.“

Ta sõitis koju, oma üffidase, ilujasse kodusse. Ralf oli ära reisinud, Bonny talle järgnenud. Neil mõlemail oli oma töö, oma elu.

Ja tema?

Teda haaras äkki piiritu vastikus elu ees, metsit ja waluik igatus unustada. Kõik unustada! Nalgi terawaid sõnu, tema külm, iroonilisi naeratust, mis oli nii wõõras temale ja teda hoopis muutis, seda piirawat, rufuwat walu rinnus, mis teda enam wabaks ei lastnud.

Ta läks muusikatuppa ja tõstis tiibflaweri kaane üles. Ta mattis end helidesse, raskemeelselt, laebades hõljus tema walu helides läbi ruumi. Kuid muusika ei toonud talle mingit kergendust, see erutas teda meel rõõkem ja suurendas walu ta südames.

Metsit igatus kuulda oma mehelt head, armast sõna, tuli ta üle, ja tunda õrnusi, kuulda ühte...

Kõwa löögiga langes flaweri kaas kinni.

Möödas kõik, möödas!

Mälestused tulid ja läksid. Nalgi kitsas nägu õhtul teatri looõhis. Tasased ja õrnad sõnad toduteel, wainne wäike lokaal ja mees, kes oli nii poisslikult õrn ja hea. Mõrskjaja hellad kirjad, hellitused ja armsad tähelepanekud, seal wõhul Karl-Egoni ilus, julm nägu. Pulmapidu uhtuse ja hülgusega, kahwatu mõrskjaga, külm ja tuim, ilma tunde a. onu Berndi pruunid manitsewad filmad — ja lõpu algus, see hirmus kõnelus pulma õhtul, mehe jääne tagasi tõmbumine ja ühikõnne...

Sylvia Hartmann lõi käed näo ette.

Mis ta oli küll kõik piirdunud ja teinud, et heaks teha! Ta oli alandunud, palunud, wäikeleid naiselikke kawalusi wälja mõelnud, kõik arjatuli! Nalgi armastus oli jurnud ja polnud wõimalik seda enam eluile aratada. Kuidas wõis ta arwata, et mehe tähelepanu ja headus haiguse ajal rõõmem wõisid tähendada kui waid inimlikku kaastunnet! Kui tal oleks waid tegeruust, tööd! Need üksi wõisid teda aidata. Rahutult teeleksid ta mõtted selle teema ümber, kuni tal wiimaks peale pikka juurdlemist tuli üks mõte. Ta wõimud teha hoid muutus energilisemaks. See oli aimu tee, mis talle jäi! Ta peab seda teed minema!

„Jgal juhul ma teataksin politseile, härra Hartmann,“ tähendas ülemainsener Werner nurelikult. „Kibestus teie wastu on piiritu ja ei tea, millega inimesed wihas hakkama saawad!“

Hartmann pöördus kärjilikult kõrwale.

„Teie liialdate, armas Werner! Ma jaan juba oma inimestega toime, ja ma pean seda! Uskuge mind, muudu on muut laewandused ja minu töö igaweseks kadunud! Müüd minge oma töö juure! Lasen muuseas te preili Gmuke enese juure hakuda. Mul on weel üks kiri temale.“

Ülemainsener kummordus ja läks.

„Jah, wäike tüdruk, müüd läheb lahti!“ ütles Hartmann. „Tule kirjuta weel see kiri — ja siis läheb sõit tagasi koju.“

„Kõju?“

„Jah, sina rumalake! Siin pean ma üksi walmis saama. Ei ühtki wastyrääkimist, sina löidad tädi Sylvia juurde. On parem, kui teegi on tema juures. Sa teed mulle sellega teene!“

Siis alles noogutas tütarlaps sõnakuulakalt ja läks.

„Aga sügaw murelik pill tabas onu.

„Ara muretse minu pärast, wäike!“ ütles ta rahulikult. „Saata, sin käib nüüd wõitlus kõige pärast! Ja ma pean juba teadma, mida ma teen. Ara eruda tädi Sylvania. Ütle talle, et kõik pole nii hull, kui ajalehed wähest teatawad.“

Wäljas lastus wäsinud juweõhtu maale.

Raua seisis Ralf Hartmann liikumatult ainal ja waatas wälja õhtuhämarusse. Mustalt ja ahwardawalt tõusid kaewanduste tornid wäsku taewast. Veel kees töö seal, mida ta aastate jookkul maemarrika tööga oli üles ehitanud. Kuidas on aga lugu järgmisel päeval? Säwituis, kaos, allamineet? Üksildane mees sulges filmad, mis walutatawalt põlesid üliwäsimusest ja ülipingutusest. Ah, müüd omada üht inimest enese kõrwal, kes seda raskest aitaks kanda, üht sõpra, kes kannab, lohutab ja kelle filmis wõiks lugeda soojust ja armastust. — Ta mõtted rändasid. Seal oli Rudolf Penningi aumehelik kuu, ta oli temale isalik sõber ja armas sugulane ja wõitluskaaslane.

Kuid sugugi mitte wärste, kartmatu selfiline ja wõitluskaaslane.

Donny ilus tütarlapsenägu ilmus ta ette. Wahwa wäike naine, kes oma mehel igalpool kindlasti kõrwal seisaks, kelle wärstus ja elawus tõi jõudu, kes aga nüüd oli täiesti wallutatud õnnest ja wõitlusest oma suure armastuse pärast.

Sõbrad, hütawad? Keegi ei seisnud talle ligidal. Suur mõtlus oma kaewanduste tulewiku pärast ja pingutaw töö wõtsid ta terweni oma waldusse.

Ta oli tol korral kõik ühele kaartile ajetanud. Ühele naijele, keda ta armastas. Oma naijele!

Sylvania ...

Lugewa tõmbega sulges Ralf Hartmann aina. Sügawad, kindlad jooned seisis tema töökal otsmikul. Ta lütkas kõik raskest mõtted kõrwale. Ei sobinud rippuda troostitute mõtiskluse küljes, waid tuli oodata wõitlust ja seda wõita. Silja õnni põles walguis wäikele büroo kirjutuslaual. Hommik loitis juba, kui Ralf Hartmann heitis puhkama.

... ja nii palun ma sind südamest warsti tulla. Onu Ralfil pole enam midagi mete ühenduse wäsku, ta ei tahtnud midagi muud, kui pikemat proowiaega meile kahese. Ja waata, minu Karl, ta on nii ületõotanud ja alalõpmata tegevuses, et ja ei pane talle enam pahaks seda esialgsel teeldumisel. Ma ei tea ta enam mingit nõu. Kui ma eile Berliini tagasi jõudsin, ei kohtanud ma tädi Sylvania ennast, kuid proua von Nestrup tuli suurimas erutuses meile ja küsis minult, et kas see on tõsi, et Sylvania tahab oma mehelt lahutada, et anduda täiesti waid awalikuse heategevusele. Ma olin nagu pähe löödud; ta ei wõi ju praegu omu Ralfi jätta! Kui ta hiljem koju tuli, läksin ma tema juurde ja ütlesin talle kõik, jellest suurest hädaohust, milles omu Ralf müüdis, wõitlusist, mis tal ees seisawad. Ma toimisin wäsku omu Ralfi kahet, keda ma tean. Aga ma pidin seda talle ütlemata ..."

Donny Sylvania peatus kirjutamises. Oli ta dieti teinud?

Ta kuulis Sylvia kerget, rahutut kõndimist. Ta hakkis. Ta sõitis oma mehe juurde. Onu Ralf on kindlasti kuri, et ta oli tegutsenud tema soowidele wastu. Kuid ta tundis siiski, et ta oli õieti teinud. Kui waid Karl warsti tuleks! Ta tundis tugewalt ühtekuuluvust armas-tatud mehega.

Sylvia Hartmann nõjutus wäsinult peaga polstrile. Kui lõputu oli see sõit! Mes kell wiis hommikul! Ja wastu hommikut wõib ta alles olla oma mehe juures.

Ta pidi wäiksest hirmust üle saama. Mida ütles küll Ralf? Kas tõrjub ta naise jällegi külmalt ja walgult tagasi? Kuid ta ei mõinud ju teistki, kui tema juurde tulla. Ta kuulus ju temale! Ta pidi ju sel tunnül olema tema juures!

Ta tahtis ju täielikult pühenduda heategevusele, kuid sõitis nüüd oma mehe juurde. Kuid kõik oli unustatud selle mõtte juures, et ta peab Ralfi juurde minema, et ta waid niiviisi wõis tõendada...

Tõendada? Mida tõendada? Sügawasse pinedusse, mis teda kunde wiisi oli ümbritsenud, langes nüüd walgus, säraw, hõilgaw walgus. Hoolimata kõigest oma wäsimusest, oma erutusest, hoolimata tasasest kartusest, tundis ta terastugemat tahet enesele kõwenemat, tahet wiinaseks wõitluseks, mis ta temale kõige tähendas, õnne wõi hääbumist.

Wälja furnud ja tühjana lebas wäite Zechendorf. Kuid see polnud pühapäine waietus, ta mitte puhkepäewa rahu. Wäljuw, kartust ärataw oli see waietus, mis hingematwalt lastus rinnale. Sylvia tundis seda lohe, kui ta wagunist wäljus.

Nis filmapiilk näis kartus tahtwat temast wõitu saada. Mida oli Conny ütelnud? Et asunduses olewat wäga hädaohtlik? Mes äsjitatud ja mõistmatu maas olewat hirmsamaid ähwardusi Ralfi wastu wäljendamud?

Ta tõstis pea. Päris ükskõik, mis tuli; ta pidi oma mehe juurde!

Üsna jaama juures oli wäite trahter. Kas ta siit wõiks teed küsida? Ta saaks ehk siit kõik wajaliku teada. Otsustawalt awas ta ukse ja astus sisse. Halb lõhn pakjust piibusuitsust ja seisnud õllest lõi talle wastu. Tuba oli tühi; kõhne lett puulaudadega, wärwimata pörandaga ja wanamoodele puhwetiga. Trahteri omanik kõusis leti tagant. Sobralik, heatahtlik nägu hõilgas üllatusest ja uudishimust. Sylvia astus päris letti juurde.

„Ma tahtsin Hartmanni kaewanduste juurde, kas wõite mulle muretseada sõiduki?“

Särelmõttelikult sügas küsitletu kõrwa tagant.

„Ei, minu daam, seda meil pole. Meil pole ühtki. Ja üldse on see harem daamile, kui ta nüüd ei lähe Hartmanni kaewandustesse. Seal on täna midagi lahti.“

Sylvia kuulatas mehe nurrafut.

„Te olete berliinlane?“

Mees noogutas.

Lige

„Ah, armuline proua on ka mist Berliinist?“ Ta tõi kohwi, mida Shylbia oli tellinud, lauale ja raputas kaasatundwalt peaga.

„Ei, ei, armuline proua, jääge parem siia. Uskuge mind, see on parem. Ei midagi nii hullu, kui see streik!“

„Kuidas on siis sellega?“ küsis Shylbia erutatult, kohutaw hirm nõõris tal peaaegu hinge sinni.

„Mis seal siis weel saab olla? Gile ja täna on nad tundide wiiji laubelnud, härrad kaewandusest ja tööliste juhid. Ja wiibolla ehk oleks siiski kõik weel klappinud, sest uskuge mind, minu daam, streik pole kellegile ilus, et tööandjale, ei töölisele ja ka mitte meile,“ ütles ta kurblikult.

Shylbia kuulas kätisewa põnewusega.

„Ja nad ei jõudnud siiski mingisugusele kokkuleppele?“

„Ei! Teate, sest Hartmann teab, mida ta tahab! Ta oli paranda-
mise poolt, aga mitte rõõhem. Maaidu pidawat ta sulgema kaewandused.
Teate, need mõistlikumad oleksid ju rahu teinud, aga nüüd saadi teada,
et mäekaewanduse aktiivsed on Hartmanni kannul, kes tahawad tema
käest need raswased ettemõtted ära kiskuda, ja neile tuleb see streik nagu
anummu oodatud! Nüüd siis summitawad nad teda kaewandusi ära müüma,
sest seal on lubatud neile kõrgemaid palkasid. Ja seda ta ei taha. Ta
usub ikka weel, et saab heaga inimestega toime.“

Ta waatas ehmunult oma külalist.

„No, armuline proua, nüüd mõtate seda omale liig südamesse!
Kaewas hoidku, teie olete ju päris lahmatu! Nüüd näete aga mist itegi,
et on parem, kui teie ei sõida Hartmanni kaewandustesse. Inimesed on
just täna nii metsikud kui ei kunagi warem. Jaa, jaa, see on hull aeg!“

Shylbia tõusis üles.

„Ma pean minema,“ ütles ta ohustawalt, ilma tähelepanu pööra-
mata wannutatwale sõnade rabinale, millega peremees tahtis teda tagasi
hoida.

„Palun näidake mulle teed!“

Pead raputades täitis trahteri peremees ta soowi. Ta ei warjanud
oma muret. Noore naise ilus, juursugune kaju, milles hoolimata kõigest
lihtsusest mõis näha kultiveeritud uhkust, wawalt saaks läbi ilma
raskusteta tööliste asundusest. Ja see elegantne hele kostüüm juure kuld-
kollase rebasega, õhukesed kõrgekontjalised kingad ei pea just sellele rän-
nakule hästi wastu. Kuid Shylbia Hartmann ei lastnud end tagasi hoida.
Ohustawalt läks ta oma teed.

Oli juba saabunud lehtpäew. Wäikestest asunduse majakestest tõusis
hall-sinine suits üles. Naised leetsid sööki, warsti tulewad ju mehed
koju. Warastest hommikust saadil juba istusid nad mõlemas suures
trahteris, mis asetseksid just kaewanduste juures. Nad jöid seal ja kõne-
lesid ning tegid wastamisi üksteise pead weel tulisemaks.

Pikkamisi läbis Shylbia wäljajurnud tänawaid. Tee oli siiski palju
põhem, kui ta arwas. Waewaline oli kõndimine mööda tolmust, halba
teed. Rindlasti peaksid siin ka teed saama parandatud, läbis tal pea. Ta
aimas nüüd, et siin muudugi ka muudki weel oli, mida pidi parandama.

795
Bõib olla olid nii mõnedki nõudmised õigustatud. Grillie selguiega taibas ta seda äkki. Ralfist see muudugi ei olenenud. Ta tundis tema looja sõltsaaltset raju. Kuid temas oli küll töö üle pea kaswanud, keegi teine oleks pidanud teda aitama, oleks pidanud oja wõtma tema tööst ja muredest. Tema, Sylvia, oleks pidanud seda tegema. Tema kohus oli see.

Seele häbiwina tõusis tal jeda mõeldes näkku. Nagu tagaaetud, türestas ta edasi. Ohkikumaks ja raskemaks muutus see. Kaswamatatud lapset astusid ta juure ja põrnitised talle häbematuult ja uudishimulikult otja. Sullemad olid weel mõned alatud naljatused, mida üffitud ümberolewad poissid talle hüüdsid. Waewalt kandsid teda weel jalad, kui ta jõudis ajundise lõppu. Ta ees lamatsid kaewanduse ehitused, pumajes hures majas pidid wiist olema bürood. Aga mis oli see?

Kui ta pöördus nüüd peateele; nägi ta, et terve suur plats maja ees oli täidetud määrasewate inimeste hulladega. Ahwardamad täed tõusid, jõumisonad lendasid läbi õhu. Kustitas käsi wibutati.

Üks kõrge kuu ilmus hürweehituse akna juure. Sylvia tundis jeda: Ralf! Age, kihutaw hirm tõukas teda edasi.

Skoolimata furus ta end läbi rahwamasssi, mis oli jelleks liig ärritatud, et teda märgata. Alles, kui ta tuli lähemale, nähti teda ja pandi tähele, et ta tahab majja. Paar inimest pöörasid oma tähelepanu Hartmannilt, kes nüüd lindsa häälega wiimast korda neid mõistusele kutsus, tähendades, et tahab nende parimat, et nad ei peaks teda hundima hõltsel kaitset nende wastu tarwitama.

„Mida tahab siis see naine siit? Kusõl niisugune, kapitaliit!“

Paar meeskut hüüet kõlasid weel Symbiale järgi, kes wiimaks ometi oli jõudnud majja. Ta tundis waewalt kivi, mis teda oli tabanud, ei märganud, et boa oli kaelast libisenud. Kiirelt tõukas ta üffe lasti, ruttas mööda treppi üles ja just erutumult kõnelewate härrade keskele.

„Minu mees,“ sai ta weel enesest. Siis tõdus tal filmapilguks meelemärkus, kohunud meeste näod muutusid kahwatuiks wiirastusiks. Nimmilt filmapilguks, siis tuli mõistus tagasi, jeketamatu midagi tõukas teda ifta edasi.

Ralf Hartmann ieisis weel awatud aknal ja kõneles. Ta polnud wabejuhlumit mõnganud. Wiimast jõudu kokkumõttes astus Sylvia tema kõrmale.

Agedalt pöördus mees selle tasaje jahina puhul kõrmale. Üskumatu imetus ja sügaw waprustus ilmes ta kahwatus, eritatud näos.

Sylvia haaras ta käe ja hoidis jeda tugewasti, ta hääl warijes, kui ta ütles:

„Ma pidin sinu juure, Ralf!“

Ta kartlik pill puhkas hiemumult tema omas. See polnud nagu muide: wali ja külm. Sügawusest wõolus: armaatus, õrnus, liigutus ja tämilikkus.

Tugewamini furus Sylvia mehe närwilist kätt, mis warijema wõlutisega furus naise jääkülmad sõrmed enese pihtu.

„Ralf,“ ütles ta weel kord tasa, paluwalt ja küsiwalt. See kõlas nagu tõetus, nagu piotimine ja nagu warijeto küsimus.

„Sylvia, jumala pärast, mida ja tegid? Kuidas küled ja süü?”
 Karilil mure, sügav armastus väriješid tema sõnus.

Sylvia tahtis wastata, kuid mingi lahini pani tema waitima, üks
 kivi libises ta abikaasa otsmikust mööda ja langes raginaga põrandale.
 Ralji otsmikul paisus vihasoon.

Ahwardam pomijemine lölas talle vastu. Võib olla, et hele naise
 kuuju kihutas üles ärritatud massi viha või Ralji sõnad poliitsei truu,
 olid vihasoogu kõvendanud, kuid ärritus oli jõudnud nüüd oma kõrgus-
 punktile.

Sylvia pilt aga muutus äkki kangeks. Ta oli näinud kahte põlgu-
 jega täidetud silma, nägi midagi läikivat, ülestõmmatud rewolvri
 trikkil.

Credalt karjatas ta:

„Ralf! Ralf!” Kirglik mure ja kuum armastus väriješid ta hir-
 muist täidetud hiiudes. Sekundi kiirusega astus ta mehe ette, kattis teda
 enese kehaga, seal tabas teda ka juba fanatiliselt ülesässitatud inimese
 kuul rinda. Sääletult langes ta oma abikaasa jalgade ette, pluuvi walge
 siid wärmus lohutawa kiirusega tumepunaseks.

Uinastatud sellest lohutawast jündmusest, mis maewalt mõistetawa
 sekundi kiirusega oli sündinud, kummardus Ralf Hartmann oma naise
 üle. Sylvia amas nõrgalt filmad ja waatas talle otse sellise täitunud
 õnne õrna pilgu ja südamliku armastusega, et mees pidi selle ees filmad
 julgema. Siis langes ta tagasi minekusse.

Wäljas aga oli kõik waitunud. Raugenud oli lärm ja wiha. Piska-
 mihi walguisid tööliste üleskihutajad laiali. Raske jüü wari langes
 masendawalt neise.

Sooljalt peši wäike arst käsi. Siis haaras ta mantli ja kübara ning
 astus Ralf Hartmanni juure, kes seisis afna juures ja wälja pimedusse
 waatas.

„Ma mõin nüüd minna, härra Hartmann. Olge mureta! Teie
 naine saab sellest operatsioonist hästi üle. Salastajaõde, selle teile saadan,
 korraldab kõik muu. Ma mõtlen, et kahelks päewa pärast võib toimuda
 transport Berliini.”

Ralf Hartmann saatis wäikese arsti mööda kitsast wõõrastemaja
 treppi alla — haawatu pidi siia toodama, sest Zehendorfis polnud
 midagi ühtegi sobivat ruumi haigele. Wäike, lihtsalt sifustatud maga-
 mistuba Ralji töötoa kõrwal oli liig rahutu selleks. Nii oli siis üs-
 wiimine sinna wõõrastemajja hädamajalil, samasse, kus Sylvia oli
 küsinud hädaohtlikku teed Hartmanni kaewandusse.

„Sa kuidas on lood streigiga, härra Hartmann? Nüüd, kus otse-
 kohene hädaoht teie naisel on möödas, nüüd wõtate küll energiliseid abi-
 nõud tarwitusele, et kurjategijat üles leida?”

Hartmann lehitas ükskõiksest õlgu.

„Tegin ühele neist juhtiwast härradest ülesandeks, asja minu ase-
 mel lõpuse wiia. Wägiwaldne tegu, mis peaaegu minu naisel oli oles-
 maksnud, peab muidugi selgitatama. See kuulub muidugi minule. Ma
 tunnün juba, et rahulikumad elemendid tahawad rahu.”

„Rahu kallid hinna eest,“ tähendas arst kaastundlikult. Etanalt lijas ta meel: „Kuid teie abikaasa tugew loomus saab sellest mõitu. Kuuli jai hästi mälja võtta ja ta pole kopsu haawanud, nagu meie enne kartšime. Verekaotus, närvišhoff ja wäsinus — see kõik möödub. Igo Berliini špetšialist kinnitab jeda teile, kui küsite.“

Hartmann surus arstil jüdamlikult kätt. Siis läks ta tagasi oma naise haigewoodile, kes uinus nii maguſasti.

Need olid kaks wäikest ja õige lihtſat wöörastemaja toakeſt, kus Hartmannide abielupaar juba mitu päewa elas. Kurwad päewad olid need olnud, magamata ööd, hädaohhlikku operatšiooni erutus, haige haamapalawik, nõrkus. Nüüd wiimaks olid hädaohh möödas.

Ralf Hartmann istus oma naise woodi juure, kes magas wastu terwiſele.

Raua istus ta ja waatas haige kaſhwatusſe näkku, naise, jeda ta oli armastanud ja tšona roſkein armastas kui kunagi warem. Naise, kelleſe ta oli ükšköit ja tähtſusetu, kes jeda oli piiritult haawanud ja kelleſt ta tähtis waluſas peetumuses lahkuda igawejeks.

Ja kes nüüd talle oli tõendanud, et ta jeda armastas, anduma, köitkohwerdama õige naise armastuſega, kes waid armſamale mõtleb mitte enesele. Naise, kes polnud omast eluſt hoolinud, et kaitſta jeda, meest, mõrtsuſaliku kuuli eest.

Ta mõttis nüüd naise armastuſt, nagu kallihinnaliſt kingituſt — nende wahel oli mõitlus, äge, täis fibedust ja ahaſtuſt. Kes mõttis? Tema ehk? Ei, tõeliſelt tema ja Šylwia armastuſ. Tema armastuſ, mis kunagi polnud kustunud, mis oli aga meheliſt ja kindel — Šylwia armastuſ, mis oli ammu puhkenud, mida ta alles nüüd jai tunda.

Šylwia Hartmann iši filmad lahti. Kus ta oli ſiis öieti?

Kiirelt aſtus Hartmann ta juure, ta oli wäikeſe peegli ees kaelaſidet korraldanud ja oli weel ilma ülituneta.

Šylwia pidi woiſelt naeratama. See poiſikſik, röömselt tema juure aſtunud mees oli jällegi Ralf tema mõrſjaajast.

Ta mees oli wahepeal kuue ſelga tõmmanud ja istus ſiis ettemoatſikult wäikeſe primitiivſe woodi äärele.

„Kuidas tunned ſa end, Šylwia? On ſul waluſid?“

Šylwia naeratas. Piſkamisi meenus talle kõik, laſſ, punased tantſiſſewad ringid, walud, halastajaõe nägu, mis murelikult kummardus ta üle. Ja Ralf, ikka jälle Ralf tema kše ſurumine, tema hool, tema abi.

„Ei,“ wastas ta. „Ma tunnen end wäga hästi!“ Siis waatas ta aga äffi tärkanud murega Ralfi oſſa.

„Mga ſina, Ralf, oled nii kaſwatu. Ja päris hall.“ Örnalt ſilitas ta käega üle mehe hõbedaeſelt ſarawate meeleskohtade.

„Kuul, mis kuulus mulle, tabas ſind, Šylwia. Sa pead nüüd minu päraſt kannatama.“ Ülewoolawas örnuse hoos kummardus ta naise üle ja juudles jeda hellalt kahtwatuſe otsmikule, ſuule, mida Šylwia talle ulatas. Köit unustas naine ſealjuures: jüühtunde, nõrkuse ja walu; waid ſee wastuwaidlematu õmetunne, armastada, armastatud ſaada, mäſſiſſe jeda eneseſſe. Piſarad järeſſe ta filmis, kui ta mehelt lõpuks küſis:

„Ütle mulle üht, Ralf! Armastad ja mind veel? Dien ma sulle veel see, mis ma sulle kind warem tähendasin? Andesta mulle kõik, mis olnud! Sa ei tea, kuidas ma olen kannatanud!“

Ralf waatas õrnalt kitsasse näkku.

„Kas siis ei tea, et ma pole kunagi jätnud sind armastamast, et mulle midagi polnud raskemat, kui sinust loobuda? Aga ma uskusin, et sa ei õpi mind kunagi armastama — ja waata, Sylvania, ja olid ju mind nii väga hakanud...“

Põletaw puna tõusis Sylvania näkku.

„Kuidas mõisin ma tol korral...“

„Amsjam! Ole taha, see kõik on unustatud, ja kõik mulle suurima ohwri, julgeima tõenduse oma armastusest — ole tänatud selle eest! Ma ei oleks pidanud nii teraw olema, mõibolla poleks siis kõike seda juhtunud!“

„Ei,“ ütles Sylvania tõsiselt ja mõtisklevalt. „Täna mõistan ma sind, täna saan ma kõigest aru. Kuid nüüd ei saada ja mind enam ära, nüüd jään ma sinu juure, Ralf! Lase mind oja wõtta kõigest, mis puudub sinusse, meie jääme kokku, igawesti!“

„Igawesti,“ ütles mees tulwil armastust ja tõstis oma naise iluja pea õrnalt oma rinnale. Wäike tüda oli aga terweni täidetud juurest õnnest, õnnest, mis oli ostetud pisarate ja wihaga, walude, pettumuste ja kibedustega ja mis lõpuks oli siiski saanud õndsaks, joowastamaks tõelikultseks.

Telegrammid ja telefonikõned muud kui aga hõljusid Berliini ja läänepoolse wäitese küla wahel siia ja sinna. Ralf Hartmann oli palunud Bonnyt tulla; tütarlaps oli talle kõige wastanud, et reisib filmapilt. Ajalehed aga olid tulwil teadetest selle sündmuse üle: elukallalekippumistest tuntud suurtoösturile. Ralfi ja Sylvania pildid seisis kõrgis suurtes ajalehtedes, ja wäike küla-wõõrastemaja oli sensatsioonilise sündmuse kesk-punkti. Siis wähenes see hirmus erutus, uued sensatsioonid astusid esiplaanile, ja nende kahe ümber muutus wäiksemaks.

Räbiraäkimistel töolistega olid üllatawad tagajärjed: palgatõrjendamised ja muud asundusele lubatud paremused mõeti wastu. Pikkamisi hakkasid korstnad jällegi suitsema, pikkamööda asus rahu jällegi wäikesesse külla.

Ralf mõttis kõigest sellest vähem oja, kui harilikult. Ta oli küll juures, kui peeti lõplike räbiraäkimisi ja röömustas wäga, et tema elu-töö, need kaewandused, mille küljes ta nii rippus, jäi püsima, kuid tähtsaim oli temale tema naise terwis ja elu. Mõibolla, et mõte naise kannatusile tõi nii mõnegi ülesäsitatud ja mõistmatu tagasi kainusele.

Täna oli Sylvania ajumest korda woodist tõusnud. Kahe päewa pärast pidid nad Berliini reisima. Rahwatu ja roidunud, kuid röömjana ja wahwana istus ta wanamoelises sügawas tugitoolis, mille wõõrastemaja pererahwas oli talle toonud — alles uhted sellisest küllalusest.

Ralf, kes polnud terwed päewad lahkunud tema kõrvalt ja õega koos armastusega tema eest hoolitsenud, oli täna ka kind wälja läinud. **Et waadata veel enne ärajõitu, kuidas töö ja kõik edeneb.**

Õnneliku naeratusega waatas naine astuast wälja wäikelele jaama-
hoonele. Warsti algab neil reis Berliini ja ta mis elu, elu tulwil õnne,
koosõla ning üksteise mõistmist. Tasa awanes üks, üks blond tüdruk
bea waatas ettewaatlikult sisse:

„Lonnh!“

„Tädi Sylvania!“ Õrnalt kallistajid nad üksteist. Ettewaatlikult filit-
tas Lonnh Symbke üle haige kae ja õla, mis olid taetud pakkude mähis-
tega. Ta teadis ajalehtede kaudu kõigest, kuid ta oli uuesti põrutatud;
kuidas tädi mõis olla kannatanud, ja kui väga armastas ta oma abi-
laajat! Ja tema, onu Ralf? Kuidas juhtus ta nüüd Sylvania? Sylvania märkas ta mõtteid ja naeratas weidi.

„Mul läheb juba hulga paremini, wäike. Ära tee enesele muret!
Kõik on hästi!“

„Ja meie olime nii mures,“ vastas tütarlaps. „Meeljamiini oleksin
ma koha tulnud. Kuid meie tahtsime enne ära oodata onu Ralfilt lähe-
mat teadet! Aga kui ja kodus oled, siis kosud muidugi warsti!“

Sylvania kuulas ja naeratas ifka weel.

„Meie?“ tähendas ta wenitades.

„Ma kirjutasin Karlile,“ ütles Lonnh ja punastas siiski weel. „Ja
ta tuli ta kaasa. Ta ei taha onu Ralfi selja taga minuga koos olla. Kuid
onu Ralf waid kõike öieti mõistab...“

„Ole nuretu,“ ütles Sylvania rahustawalt. „Ralf mõtles seda hästi
ja ei aleta teile kindlasti midagi enam teele. Kus on siis parun Lands-
berg?“

„Siin!“ ütles kellegi rõõntus noor hääl ja blond mehe kõrge kogu-
lanumus ühest sisse.

„Armas proua,“ ütles ta jüdanlikult. „Loodetawasti kosute õige
bea, meie soovime seda teile kõigest südamest.“ Ta pani juure kimbu
punaseid roose Sylvania jülle.

Elawalt westeldes istuti koos, kuni tuli öde ja manites rahule.
Kõiknagu raskused leidis haigel weel ees, ta pidi end hoidma.

All wäikeles trahteritoas istusid hiljem — kui Sylvania juba rahu-
likult unus — Landsberg, Hartmann ja Lonnh koos.

Mõlemad mehed jätusid elawasse kõnelusse. Hartmann oli oma
washimeelusest noore austerlase wastu, kelle rõõmjat meelt ta pidas
pealiskaudsels, warsti mõitu jaanud ja Lonnh oli õnnelik.

Ühe kooliõpetaja perekonnas kuulas leidis Lonnh enesele sobima
forteri. Landsberg sai enesele Hartmanni magamistoat hüroorumi
fortwal. Ralf aga astus hiljel õötunnil weel kord oma naise juure sisse,
kellest ta oli mitme tunni eest õrna suudlusega lahkunud.

Sylvania magas jüganawalt. Tagasiöörduma terwite wäike puna
lebas juba tema ilusal näol. Unes jostistas ta õrnalt üht nime, tema
nime.

Pühitsegi kahetordset pidu: Lonny kihlusi ja Sylvania Hartmanni kermenenemist.

Jälle nagu varem täitsid rõõmsad, pidulikud inimesed ruume. Rudolf Renning tõndis lõbusalt vesteldes oma tütrega ühest ruumist teise. Kahetordset kallis oli temale see uuesti kingitu, kes oli muutunud nii pehmeis, nii armastusväärseks ja naiselikuks, nagu ta veel kunagi enne teda polnud näinud.

Pidulauas nähti Olga von Nestrupi rõõmsat, armast nagu, mis seeford üleni järeas. Ikka jälle vaatas ta Sylvania Hartmanni, kes lihtsajas õhtulleibis kuldmärvilises fiidis oli ilus ja weetlem, nagu ikka. Kuid ei midagi endisest libedusest, murest ja pekkumusest polnud ilusas näos, vaid suur õnn ja tänulikkus oma saatusse vastu järeas seal.

Ka Bent Möllers nägi seda. Peale jõoki kõneles ta Sylvania jelle üle.

„Kui ma vaid tol korral jind oleksin kuulunud, onu Bernd! Kõik oleks varemni nii tulnud, nagu see on täna...“

Parajasti astus Hartmann nende juure. Ikka veel lebas ta kindlal, mehelikul näol vaifse mure ilme, kui ta vaatles Sylvania.

Ta tõi karusnahkse peleriini ja asetask selle Sylvania õlgadele. Raine naeratask talle tänulikult vastu ja haarask ta käe.

„Ah, ma olen fiiski rõõmus, kui kõik on möödas!“ tähendas Sylvania. „Midagi pole ilusamat, kui mugavad teetunnid Ralfiga kahetesti. Suurest feltskonnast ei hooli meie enam. Täna oli ju weidi teifitti — Lonny kihlused, mida meie meeledsi tahtsime juures raamis pühitseda.“

„Sa kas nad tahavad warsti abielluda?“ küjis Möllers. Ta ojutask pruutpaarile, kes naeratades ja rõõmsalt wõttis vastu külaliske õnnefoowe.

„Kuba õige warsti, juures waifuses,“ wastask Sylvania.

Ralf Hartmann ja Sylvania jäid filmapilguks kahetesti.

„Eile polnud sa sugugi minu juures!“ tähendas Sylvania weidi mosstidades. „Kas olen ma midagi walesti teinud? Ma nägin jind waewalt!“ Õrn etteheide kõlask ta sõnades.

Ralf Hartmann jurask oma naifse käsiwarre tugewamini enese wastu. Tulwil armastust waatas temale juunatud, ilusasse, südamlifku näffu.

„Selle eest aga pead sa oma mehega õige warsti kaua aega waid kahetesti olema, Sylvania! Ma olen kõik juba korraldanud, omale olemiku walmis waadand... meie sõidame ära, õige kauaks foguni. Tead sa kuhu? Lõunasse! Jaa, nüüd oled sa üllatatud! Meie pole ju weel teinud oma pulmameisi. Tol korral, kui abiellusime...“

„Oh, Ralf, tol korral...“

„... jätfime nii paljugi tegemata. Sa peale selle pead sinu kermise eest weel hoolitfema, ja ma wõtan end wabaks — mitmeks kuiks.“

Sylvania filmad järeasid nagu helendawad tähed.

„Do, see on jumalik!“ hõiskas ta. „Ma rõõmistan nii wäga! Sa ja oled kõik see aeg minu juures, kas pole nii?“

Ralf noogutask ja wõjutask naifse õrnalt oma rinnale.

„Seeford ei jookse ma sinu juurest minema,” naljatas ta õnnelikuna. „Tule, anna mulle rutu üks juudlus, väike naine, enne kui teised tulevad.”

Rudolf Kenning astus naeratas lähemale.

„Sega ma?”

Kergelt punastades wabastus Sylvania oma mehe käte wahelt. See naeris ülimeelikult.

„Sa imestad wiist küll wana armunud abielupaari üle, isa?”

Rudolf Kenning naeratas, ta rõõmustas koos oma lastega.

Sylvania jutustas talle nende kawastetawast reisisi.

„Ja kes asendab sind? Kes wõtab sinu töö üle?”

Hartmann naeratas.

„Sa imestad jällegi, isa! Landsberg!”

„Wõi nii?”

„Nah muidugi! Olen õppinud Karli tundma ja hindama ja wõin temale kõi need asjad usaldada, millega ma ise ei jõua praegu walmis jaada.”

Seal astus ka noor priutpaar nende juure: Tommy Ehme, blond, mõrsjalik ja õnnest järeaw, Karl Landsberg, mõrsja õrnalt käsiwarrel. Ralf Hartmann waatles kaua ja mõtiskledes oma noort sugulast, selle wärsket ja energilist mehelikku nägu. Mõistmatu näis talle nüüd, et ta warem oli nende kabe ühenduse wastu.

Kuid — ta oli ju ka alles nüüd tundma õppinud, kui palju mahwat ja energilist pealehakkamist oli noore ärimehe olemuses. Landsberg oli teda mõni aeg kaasa aidanud tema mäetööstuste ülesehitamisel peale streikimist. Töö kaswas ju Ralf Hartmannil anmu juba üle pea.

Pikkamisi lastusid külalised. Oli juba hilja, ning kihluspeo hiilgus ja au waibusid wähehaawal.

Sylvania Hartmann toetas wäsinuna, kuid õnnelikuna oma mehe käsiwarrele. Ta ilus nägu oli ilusam kui kunagi warem, walgustatud seesmisest sügawast õnnest ja soojast rõõmusest.

Oli see, waike ügised, mis lastus nüüd Tiergarteni tänaval asuwale wäiksele walgele majale. See oli nüüd jaanud tõeliseks koduks, rahulikuks sadamaks, mis hoidis ja warjas hoolikalt seal elataid rõõmsaid inimesi.

Wiimased mõõrad olid läinud. Siis sammusid Ralf Hartmann ja ta naine läbi juba meidi paljaks muutunud aia. Ralf hoidis hoolikalt ja hellalt Sylvania ümbert ja juhtis teda.

Rahwatu kuuwalgus libises hellitewalt üle Sylvania näo ja kattis ta üleni hõbedase säraga. Tugewamini pani Ralf käe ümber saleda tuju.

Nagu juba nii sageli neil päewil ja tundidel, kui nad alles teadlikud nende uuesti ärganud sügawas armastuses, tuli suur õndsus nende üle. Nad olid kui mõrsja ja peig.

Maalia päitel Särao hõõgutu kavadpäitel!

Kuumalt põletab ta alla Vesuvile ja mäe kraaterist tõusvate hall-puunidele suitsupilkvedele. Ta walgub ja läigib Neapeli lahe taevafinistes lainetes, paneb puud ja killeid uimastavadesse wärwidesse ja lõhnadesse. . . Kiult lõunas mõib selline rikkus nii äkki puhkeda!

Neapeli lähedal, päris mere ääres, on wäike koht, mida wälismaalased tihti külastawad. Siin õitsewad uimastawalt magusa lõhnaga naritsisid meikikut ja pillawas külluses.

Siin elasid juba mõnda nädalat Ralf ja Sylvia Hartmann.

Talwe pidid nad siiski Berliinis meetma, sest Ralfil oli palju tööd. Kui aga kowad hakkas liginema, siis jätsid nad kodumaa ja sõitsid kowadele wastu. Nädalad ja kuud olid nad juba teel.

Wõõra kunsti ilu olid nad nautinud lahtiste filmadega, romantiline ilu piltides, ehitustes ja maastikes oli neist möödunud. Üle Milano, Weneetsia ja Florida tulid nad Rooma, jellesse igawesse linna, ning sealt Neapoli.

Siin, jelles rahulikus wäikeses külas leidsid nad nüüd peale erutawat reisi jumaliku puhkuspaiaga. Wäikse, iika lõbusa käsitöölise majas ja tema klassikaliseilt ilusa naise juures, kel rippus palju ilusaid pöngeriidid põlle küljes, said nad juurepärastelt puhata. Nende inimeste tagasihoidlik, allikawärsk lihtsus mõjus neile hästi peale suurte hotellide hellitust. Paradiislikult ilusa loha rahu andis nende sügawale ja hingestatud õnnele wiimase õnnistuse.

Juba marahommikul läksid nad randa, nägid päikest tõuswat sillerdawast mereest, lebasid unistades tsümpreside warjus, mõi randa-fid rohtunud teil üles mäele, kust awanes waade lahe ilule, kus lained taja fosistades wastu kallast löid.

Täna istus Ralf Hartmann üksi siin ülewal. Ta jõuline kirju oli sirgunud, külas nägu lõunapäikesest päewitunud ja wäsimuse ning vingutuse ilme ta mehelikust näost hoopis kadunud. Selle juweelikond lastis teda paista noorena ja riietas teda hästi.

Mehe kindlasse waatesse tuli unistaw pehmus. Muinasjutulikult ilusate, õndsate nädalate jära peegeldus seal. See oli jumalik nautimine ja waatlemine, millest järas üle ja mida eriti kaunistas suure armastuse õnn.

Ikka uued imed olid sündinud. Suurim ime aga oli talle Sylvia anduw ja südamlit-arras armastus, kes waid temale elas, waid temale mõtles.

Magu raske, muljuw uni näis talle nüüd tema abielu esimene aasta oma arusaamatuste, mõitluste ja libedustega.

Tema õnnelikku mõitkellu langes Sylvia jõe, selge hää:

„Unistad sa, Ralf? Wõi annad sa mulle audientsi?“ Ta hele naer kostis mehe kõrwu.

„Juba tagasi, armas?“ küsis ta imestunult.

Sylvia oli läinud küla postimajja, et küsida teateid.

Ta läks mehe juurde, lastus tema kõrwale, ja ulatas temale oma wärsked punased huuled südamlikuks terwituseks. Walge õhufe

Neil kättis ta saledat teha, mis oli täis terwist ja jõudu. Oru nägu oli lõunamaa päikesest päewitamud ja tumedad lotid paistisid laiaäär-
like kübara alt, mille ta nüüd peast wõttis ja enese kõrwale
rohule pani.

„Sull posti Sakjamaalt, Ralf,“ ütles ta rõõmsalt ja ulatas mehele
bafi kirjastid.

„Siin on isalt, onu Berndilt ja siin Donnylt. Selle tahan ma
aga ise enne lugeda.“ Ta wõttis mitu tihedalt täidetud Donny kindla,
selge käekirjaga kirjapoogent.

Ta luges kaua ja huwiga, ta silmad särasid soojalt.

„Nad on väga õnnelikud, nad mõlemad,“ ütles ta siis ja haaras
mehe kae järgi. „Donny kirjutab, kui ilus olewat tema uus kodu, kuhu
Karl ta wiis ja kuidas ta rõõmustab meie tagasitulekut.“

Weidi aega oli waitus. Öhtune hämarus lastus juba rahulikule
maastikule.

„Aga õnnelikumad kui meie, ei wõi nad olla,“ ütles Sylvia siis
õrnalt ja südamlikult ning jurus end tugewasti armastatud mehe
õla wastu.

Mees silitas hellalt üle naise ilusate, lõhnavate juukse.

„Ei,“ ütles ta soojalt, „õnnelikumad ei wõi nad küll enam olla.“

Siis tihedamalt ja tihedamalt lastus udu merelt ja kattis oru.

„Mujad olid need nädalad,“ ütles Sylvia mõtiskledes ja waatas
kaugese taha kohisewale merele, mis peitus juba öhtu lilleloori taha.

„Aga sellest kõigest hoolimata rõõmustan ma väga, et pöördume
tagasi oma koju ja oma töö juurde,“ ütles ta tõsiselt.

Ralf waatles teda illatunult. Siis jälle pidi ta imestama, kui-
das ta naise mõtted ühel ja samal ajal lohtusid tema omadega.

„Kui väga hästi sa mind mõistad,“ ütles ta siis liigutatult. „Sust
hvaipu mõtlesin ma sedasama. Kõik selle muinasjutuliku ilu — nii
waimustaw kui see ka sinu kõrwal oli“ — ta juudles õrnalt oma naise
kätt — „annan ma meelesdi koduoleku tunde eest, nende ilusate tun-
dide eest meie omas kodus, mis meile kuulub.“

„Ja sind wajatakse ju seal,“ ütles Sylvia. „Sa wõid aidata palju
häda pehmendada. Sa wõid paljudele leiba anda, sa pead palju-
bele olema juhiks. Lase mind sind sealjuures aidata, niihästi kui ma
seda oskan.“

„Seda wõid sa ka,“ tähendas mees südamlikult. „Kui sa ka
mulle juba üksi oma olemasolemisega annad jõudu ja õnne!“

Sälle oli waitus.

„Ma rõõmustan nii väga meie ühisest tööst,“ ütles Sylvia meel-
lord taha ja tõusis püsti. „See pole ju üksi meile, ta on ju neile, kes
pärsast meid tulewad...“

„Sylvia?“

Naine waatas mehele kaua õnneliku ja õrna naeratusega otja.
Ilksteise ümbert kinni hoides sammusid nad läbi öhtuhämaruse
koju poole.

Tasa laulsid Iained neile inelaulu, igamehes keestölas helisewad nad aastajadu jamal wiisil, milles sisaldub inimese õnn ja inimese igatsus, ekkimine ja walu, õnnis mõistmine ja andestamine...

Kaks inimest, kes waihes õnnes kuulatasid Iainte laulu, mõistjid seda wiit, mida meri, see igawiku wäljendus, neile laulis. Nad tundsid seda walu, seda kannatust ja — seda õnne, mille nad olid enesele mõibelnud ja mis jääb nendega, nii kaua kui heatahtlik saatus Iafes neil ühist teed käia.

E õ p p.

Ärge jätke
lugemata
„Uudislehe“
järgmist ar-
mastusro-
maani

„Andestan!“

mis on kuulsa
naiskirjaniku
Anny v. Pan-
huys'i üks pa-
rimaid teoseid

Uudisleht

on ajaleht, mida loetakse igalpool
suure huviga.

Kõik päemaarhived, tarkvilikud teated, eriti huvitavad seeria-
kirjutused, kats raamatuis tõbetawat romaani.

Üksiknumber 5 senti. „Uudisleht“ ilmub 4 korda nädalas,
kuud saab tellida nii, et ta tuleb 3 korda nädalas.

„Uudisleht“ 4 korda nädalas maksab tellides 85 s. kuus,
3 kuus 250 senti. „Uudisleht“ 3 korda nädalas maksab
tellides 60 s. kuus, 3 kuus 175 senti.

Peatoimetaja Tallinnas, Kataklastru 9.

Jutuleht

1000 häid jutte, mõsteid, põnevaid romaane, mõistatusti
kõik romaaniid „Jutulehes“ ilmuvad niisuguse paigutusega,
et neid saab raamatuis võtta.

„Jutuleht“ ilmub kord nädalas. Üksiknumber 10 senti.
Tellides 45 senti kuus, 3 kuus 130 senti. „Uudislehe“
tellijatele 30 senti kuus.

Tallinnas Tallinnas, Kataklastru 9.

Wälite Raamatutõugu

Uudisjutud

õimaldab Teile odava hinnaga saada
huvitava raamatutõugu.

Sifus eriti valitud jutud ja huvitatu romaani.

Igal nädalal ilmub üks raamat.

Iga raamat maksab 10 senti. Tellides 45 senti kuus,
3 kuus 130 senti. „Uudislehe“ tellijatele 30 senti kuus

Tallinnas Tallinnas, Kataklastru 9.